

Boris Golić

MOJA
BIBLIJA

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

MOJA BIBLIJA

2020.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

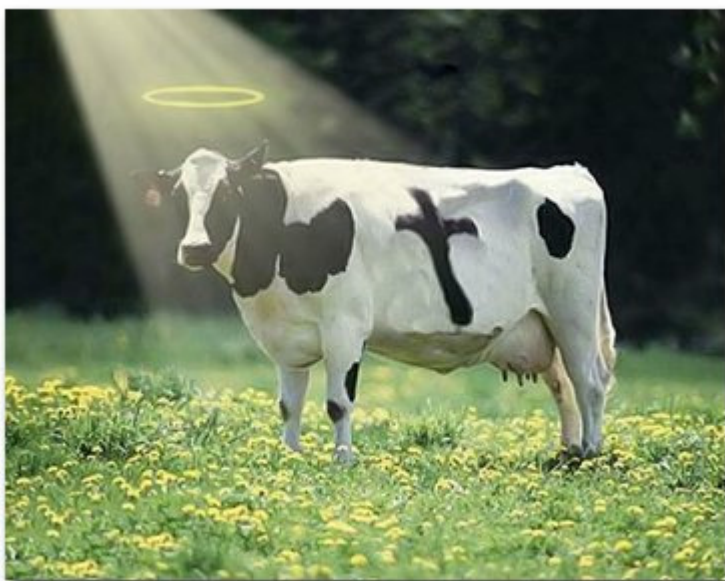
*Biti sretan cijeli život, to nijedan
čovjek ne bi mogao podnijeti,
to bi bio pakao na Zemlji."*

Moliere

Pripremo : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor

PREDGOVOR KNJIGE MOJA BIBLIJA

Jedan čovjek se obrati Budi riječima: „Ja želim sreću!”

Buda mu odgovori: „Prvo izbacij Ja jer je to ego,

potom izbacij Želim jer je to želja.

Sve što ti ostane je Sreća!”

Kažu da čovjek prije smrti mora napisati svoju Bibliju ili pravila po kojima je živio. Ja ne znam bliži li mi se smrt ili ne bliži, a da je ja preduhitrim, ja sam svoja životna pravila napisao. I uopće ih se ne stidim. Takva su, kakva su, ali moja su. No mene muči to što nekad vjerujem, a nekad ne vjerujem u zvaničnu ideologiju, u zvaničnu religiju ili u zvanični svjetonazor. Jer imam ozbiljne primjedbe na sve to. Jedva sam usvojio 10 Božjih zapovijedi, a već nam netko nameće drugih 10 Božjih zapovijedi.

Netko nam nameće da ne gledamo pornografiju, da se seksamo u misionarskom položaju, da ne slušamo srpske cajke, da ne budemo pederi, lezbače i homoseksualci. A to bi mi prihvatili ili ne bi prihvatili. Ali ti i takvi se ne zaustavljaju, pa nam govore da ne održavamo vanbračne seksualne odnose, da ne masturbiramo i onaniramo, da ne koristimo sredstva za kontracepciju, da nam žene ne idu na pobačaj i na potpomognutu oplodnju. I što nam ti također preporučuju, preporučuju nam da se ne podržimo Istambulsku konvenciju.

A ja ni ne znam što im sve to smeta? Sve je to u skladu s današnjim suvremenim i modernim vremenima, i ti bi ljudi trebali biti tolerantniji. A ti koji nam to propisuju bi se vratili u 2.000 godišnju prošlost. U međuvremenu su neki snimili i „50 nijansi sive”, pa nam nude BDSM i sado - mazo odnose. Zato ja pišem s oprezom i kao da sam na jajima. A ja imam problema i sa svojim jajima. Išao sam k svom liječniku opće prakse, htio sam ići na sistematski pregled, ali me on na to ne šalje. Pa mu govorim da trebam izraditi svoj spermogram, da želim saznati jeli mi se smanjila količina spermija, a

ustvari želim znati je li mi se smanjila količina testosterona i kako bi to mogao poboljšati. Jer to je zahtjev moje bivše žene. Jer me ona pamti kao rasnog Šokca i razjarenog bika, a ne kao nestašnog zeca.

Citat o nama samima:

Kažu da smo mi Hrvati jedni od najnesretnijih, najrazočaranijih, najmrzovoljnijih, najpesimističnijih i najnezadovoljnijih naroda na svijetu i na kugli zemaljskoj. Mi smo mrgudi i namrštena strašila koja su djecu plašila, a ako to nismo, onda smo cinici, svemu prigovaramo i želimo svakom loncu biti poklopac. Ili se bunimo protiv svega i svačega. Uopće nismo suvremeni i moderni. Uopće nismo prihvatili to da je naš zemljak Nikola Tesla izmislio struju. Da je podčinio prirodu u našu korist. I umjesto da se toga dičimo, da smo pridonijeli razvitku znanosti, mi se toga stidimo i to niječemo na sve moguće i nemoguće načine. Umjesto toga smo prihvatili 2.000 godina staru ideologiju, umjesto toga prihvaćamo nekakve udruge koje nam promiču borbu protiv pornografije, za seks u misionarskom položaju, borbu protiv homoseksualizma, borbu protiv pobačaja, borbu protiv kontracepcije, protiv potpomognute oplodnje i borbu protiv Istambulske konvencije.

Citat kako smo razočarani:

„Pa smo previše traumatizirani, pa osjećamo duševnu i psihičku bol, pa se prisjećamo svog teškog djetinjstva, pa skrivamo prave probleme, pa skrivamo razne frustracije, pa to nama mijenja našu strukturu mozga i naše gene i nikako ne uspijevamo prevladati našu prošlost, nego to potiskujemo duboko u sebe i onda to izbija u obliku raznih bolesti, ovisnosti, PTSP i raznih drugih poremećaja. A mi bi htjeli uvesti svoju nekakvu diktaturu, svoja pravila, u kojoj bi mi odlučivali drugima o onom što se smije i što se ne smije, o onome što se nekom sviđa ili ne sviđa. Mi bi bili mjerilo nečijeg ukusa. A sve je to zbog toga jer su nam uskratili raj komunizma i jer nam je netko u socijalizmu govorio:

„Jednog dana kad dođemo u raj komunizma, svega će biti, nećemo u ničemu oskudijevati.“

A mi nismo to doživjeli, netko nam je to uskratio i valjda smo zbog toga nesretni, razočarani, mrzovoljni, pesimistični i nezadovoljni.“

Moja Biblija

MOJA BIBLIJA

POGLAVLJE 1

Ekonomski rast bez društvenog napretka ostavlja veliku većinu ljudi u siromaštvu, dok nekolicina povlaštenih ubire koristi rastućeg izobilja.

John F. Kennedy

Kažu da smo mi Hrvati jedni od najnesretnijih, najrazočaranijih, najmrzovoljnijih, najpesimističnijih i najnezadovoljnijih naroda na svijetu, na kugli zemaljskoj i u svemiru. Stalno nekoga omalovažavamo i vrijeđamo, bježimo od bilo kakve odgovornosti, bježimo od odgovornosti za svoje ponašanje, pa i od odgovornosti za izrečeno i stalno smo u nekakvim svojim zabludama, greškama i pogreškama. Pa stoga stalno nekome govorimo svoje istine ili laži i stalno iznosimo svoje apsurdne teorije zavjere. A problem je taj što ništa nismo prepoznali, što ništa nismo uočili, što ništa nismo spriječili, što na ništa nismo reagirali pravovremenom, što smo dozvolili da nam se dogodi kolaps i bankrot gospodarstva. I umjesto da se pokrijemo ušima i šutimo, mi navlačimo našu masku pravednika, larmamo bez veze, vrijeđamo, izazivamo nove ratove i vičemo svoje ratne i nacionalističke pokliče. Umjesto, da smo sve to pohranili u našu podsvijest, mi govorimo i pitamo:

„Gdje si ti bio 1.991. godine? Bio si u Munchenu ili u Harkanju. Ti si ratni dezertar ili u najgorem slučaju ratni profiter. Ne ide to tako. Ili ćeš biti s nama ili ćeš biti protiv nas. Srbe na vrbe!“ Jer mi smo mrgudi i namrštena strašila koja su djecu plašila, mi smo nezadovoljni ljudi. A ako to nismo, onda smo cinici, svemu prigovaramo i želimo svakom loncu biti poklopac. Želimo nešto, a ne znamo što. Ne znamo bi li kakili ili bi piškili. Poniremo u svoje ludilo i iz njega ne izlazimo. Stoga stvaramo kaos, stoga se agresivno ponašamo, stoga doživljavamo živčane slomove, ako nešto ne

dobijemo. Ili se bunimo protiv svega i svačega. Uopće nismo suvremeni i moderni. Uopće nismo prihvatili to da je naš zemljak Nikola Tesla izmislio struju. Da je podčinio prirodu u našu korist. I umjesto da se toga dičimo, što smo pridonijeli razvitku znanosti, mi se toga stidimo i to niječemo na sve moguće i nemoguće načine. Jer Nikola Tesla je Srbin, jer on je nepoželjan i nije k nama dobrodošao. Pa tako više od pola Hrvatske ni ne zna za mjesto Smiljan, odakle je on potekao, a više od tri četvrtine Hrvata nije nikad ni bilo u tom Smiljanu i u njegovom muzeju.

Još uz to biramo nekakve koji nam ne donose nikakve promjene i nikakve zaokrete, koji se ne bore protiv korupcije, protiv našeg nepotizma i klijentelizma i koji se ne bore za naš gospodarski oporavak. Pa smo valjda zbog toga lošeg zdravlja, BDP nam je nešto viši od 10.000 eura, a u Europskoj uniji on je preko 30.000 eura. Pa smo gospodarski nerazvijeni, niskog standarda i nesretni. Jer kažu da se nisu ostvarila nadanja naših građana o boljem životu u Europskoj uniji. Pa smo tako duplo ili trostruko razočarani. Jer nemamo se sa kime uspoređivati u Europi, pa nam naš premijer zato nudi Afriku i afričke zemlje. Ili nam nudi Ukrajinu, pa kaže kako su oni u posljednjih 20 godina izgubili preko 10 milijuna stanovnika, pada im natalitet i imaju tri milijuna žena više od muškaraca. No, nas brinu posljednje vijesti o našim precima, o našim djedovima i pradjedovima.

Neki arheološki izvori kažu da su se naši pradjedovi jezivo ponašali, da su se hranili sadržajem lubanja svojih neprijatelja, da je to za njih bio ratni trofej, a onda su te lubanje koristili kao posuđe. Pa valjda zbog toga naši sadašnji političari sprovode nekakvu konzervativnu revoluciju, donose nam konzervativnu ideologiju i kada pričaju govore o nekakvim konzervativnim vrijednostima. A nama su ugroženi temelji društva, nama je ugrožena naša egzistencija, jer Poljaci su u posljednjih 30 godina podigli svoj BDP za 200 %, a mi za 6 %. Stoga nikako ne mogu razumjeti Johna Malkovicha da se poziva na svoje hrvatske gene i korijene. Naravno da stoga uvažavam

Amerikance kojima je to čudno i koji na to gledaju s nepovjerenjem. A mi bi se trebali okrenuti realnim i životnim vrijednostima. Trebali bi zaboraviti naše tradicije, naše običaje, naše loše navike, naše hranjenje sadržajem lubanja naših neprijatelja. Trebamo zaboraviti naš socijalistički mentalitet i našu naviku pokoravanja. Samo reci ti to nekom našem konzervativcu, odmah će te optužiti za subverzivnost i neprijateljstvo. Jer za njih je konzervativna ideologija nužnost, jer je za njih konzervativna ideologija realnost i svakidašnjost.

Takvi nad nama vladaju. Uloga zakona ne služi za održavanje sloboda, nego za čuvanje poretka kakav jest. A poredak nam ne valja, pa ne valja. Ne možemo se mi vječno držat Tuđmanovih premisa i njegovih misli o 200 bogatih obitelji. Čak se i on toga odrekao i rekao da to nije ozbiljno rekao. Ali njegovi sljedbenici i nastavljači se toga drže kao pijan plota. Naša zemlja je opljačkana i devastirana, a oni se drže tradicija kao pijan plota, jer kažu oni to je naša ukorijenjenost. Drže se oni svojih korupcijskih afera, katastrofalne gospodarske politike i proračunske krize. I naš narod će dati glas svakom onom tko je oštar, brz i efikasan. Ali takvog nema, pa nema. I zato se razni desničari i Crkva koji su udaljeni iz realnog života, iz našeg siromaštva i nezaposlenosti, iz našeg masovnog egzodusa, obračunavaju s onima koji ne dijele njihov svjetonazor i prijete onima koji od nas odlaze. I valjda zato oni inzistiraju na pobačaju, na kontracepciji, na vanbračnoj čistoći. I valjda zato je Crkva otuđena od društva, od siromašnih i potlačenih. I valjda zato oni podržavaju tu našu konzervativnu revoluciju. I valjda zato oni ne podržavaju naš građanski i seksualni odgoj. I zato valjda ima i kod nas pobornika Elizabeth Wurtzel i njene knjige „Prozac nacije“.

Jer mi čekamo nekoga tko će uvesti red u naš nered, tko će uvesti red u naš kaos. Netko tko će dovesti zaokret u našem ponašanju, u našoj inerciji, netko tko će razbiti korupciju, nepotizam i klijentelizam, tko će nam donijeti gospodarski oporavak. Dosta nam

je onih koji nam nude 2.000 godina staru ideologiju, dosta nam je onih koji nam ništa novo ne nude. Trebamo zaboraviti naše tradicije, naše običaje, naše loše navike, naš socijalistički mentalitet i našu naviku pokoravanja svemu i svačemu. Trebamo se suprotstaviti nekakvim udrugama koje nam promiču borbu protiv pornografije, za seks u misionarskom položaju, borbu protiv homoseksualizma, borbu protiv pobačaja, borbu protiv kontracepcije, protiv potpomognute oplodnje i borbu protiv Istambulske konvencije. Pa se ponašamo nenormalno, nerazumno i neinteligentno. Pa smo zbog toga psihopate, pa se jednom ponosimo svojim genima kamenim, a drugi puta se toga stidimo. Nekad smo se navodno voljeli tući u kvartu i markirati s nastave. Samo toga se ne sjeća ni jedan stari štemer. On se sjeća da smo mu plaćali porez u cigaretama i da smo dobivali čvrge. Pa se stoga ponašamo kao da nas je nekakav kralj osudio na smrt, kao da smo osuđenici, a nas je netko osudio na naš život svakidašnji. Pa osjećamo tremor, pa brbljamo, blebećemo i izgovaramo proste riječi ili nepovratno psujemo Boga, vruga ili tko zna koga. Svatko si nađe nekakvog krivca i nije u potrazi za svojom smislom, svrhom i srećom.

Umjesto toga smo prihvatili 2.000 godina staru ideologiju. Umjesto toga smo prihvatili nekakav ceremonijalni, vjerski konformizam, a nismo vjeru u Boga ili jesmo? Jednom smo se odrekli te ideologije, a sada smo je ponovo prihvatili. Jer treba nam nekakva duhovnost kad je nestao socijalizam i kada je nastao prazan prostor. Jer mi nismo naučili misliti svojom glavom, jer nam treba netko tko će misliti umjesto nas i tko će nam govoriti što trebamo raditi. Pa ako smo i našli nekoga tko će to činiti umjesto nas zašto smo onda nesretni, razočarani, mrzovoljni, pesimistični i nezadovoljni? Ako smo pronašli svoju vjeru, zašto smo onda takvi? Zašto onda nismo sretni, zadovoljni i optimisti? To je teško dokučivo i razumljivo. Nisu li nas toliko pogodile te pretvorbene, privatizacijske i tranzicijske pljačke? Nije nas ipak pogodio taj stihijski kapitalizam i ortački lopovluk ili jeste? Pa većina od nas se snašla i dobila svoje povlaštene, braniteljske, invalidske ili obične mirovine. Kažu da imamo mnoštvo

umirovljenika sa 7 ili 10 godina radnog staža. Nekako smo riješili egzistencijalne probleme, ali nešto ne štima, pa ne štima.

Umjesto toga prihvaćamo nekakve udruge koje nam promiču borbu protiv pornografije, koje su za seks u misionarskom položaju. Koje se bore protiv homoseksualizma, koje su za borbu protiv pobačaja, koje su za borbu protiv kontracepcije, protiv potpomognute oplodnje i koje su za borbu protiv Istambulske konvencije. Umjesto da smo zakoračili u novi život, u našu tranziciju, u našu pretvorbu s novim idejama, mi smo pogodovali onima koji su sve uništili i koji ne znaju što će s tim. Kao da će nam to donijeti nekakav probitak, nekakav prosperitet. Mi u svakom pogledu, svakim danom, sve više nazadujemo i upropaštavamo čega se dotaknemo. Upropaštavamo i naše resurse, ali i naše duše. Drugi ljudi idu u svemu dalje, pa tako i u tome. A naš premijer nam spominje Afriku i Afrički standard i zapošljava nećakinje svojih tajnica, razne šogore, sinove pročelnika, tajnice pročelnika i nećake tajnica i pročelnika. Jer to su njegovi podobnici, jer to su njegovi glasači i dio njegove glasačke mašinerije.

I nikako da se zaborave ratne traume, nikako da jedni prestanu slaviti ratnu pobjedu, a drugi ratni poraz i dan mrtvih. A mnogima je rat oduzeo djetinjstvo i sretan život. Pa nas je sve sastavila naša pretvorbena pljačka, gubitak radnog mjesta i naša privatizacija. Sve loše, da gore ne može biti. I nikako da postanemo Raskoljnikovi, pa da imamo grižnju savjest i pokajemo se. Da nešto zaboravimo ili pošaljemo u naš pakao ili u našu podsvijest. Te tako stalno živimo u svojoj depresiji, u svom mraku, u svom osvetoljublju. I nikome drugom ne želimo pogledati u oči. Imamo zamračeni um i nikad se ne zna kada ćemo puknuti i kako ćemo reagirati. A i naša duša baš nije u redu, ona nam bježi i ne možemo je kontrolirati. Pa se ne zna jesmo li u alkoholiziranom stanju, jesmo li pred nekakvim napadom panike ili smo pod utjecajem halucinogenih droga. Jednostavno što god učinili, mi se ne možemo opustiti. Cijelo vrijeme smo napeti, cijelo vrijeme se čini da smo pod utjecajem opijata i ponašamo se napeti da ne možemo biti napetiji. Mi smo kao napeta puška, ili smo

napeti kao struna, a zapeti kao puška, ma što to bilo i ma što to značilo.

Imamo generalni anksiozni poremećaj i stalno brinemo hoće li nas netko u mrkloj noći pozvati u rat i reći nam: kome da javimo, ako pogineš. I ja se toga još ne mogu osloboditi. Najradije bih rekao:

„Pustite smrt na miru. Meni se još ne umire.“

„Ni nama se ne umire, ali kome da javimo ako poginete? To je naš pravilnik i naša procedura.“

„Nemojte nikome javljati.“

„Kako hoćete.“

A ja se te brige i tog straha nisam do dana današnjeg oslobodio. To mi je valjda najgori dio tog mog ratnog puta. Taj moj prvi korak i to da nisam znao kuda idem.

Valjda zbog toga imam taj generalni anksiozni poremećaj, valjda sam zbog toga kronično iscrpljen. Valjda zato imam razne strepnje, neprijatna iščekivanja, brige i zebnje. Valjda zato se teško kontroliram. Valjda zato nemam pripremu organizma za adekvatnu borbu, valjda zato nemam adekvatne obrambene mehanizme. Ali koga briga za to, pa meni nisu ni priznali braniteljski status, ja nisam nikakav branitelj i ja zvanično nemam taj generalni anksiozni poremećaj. Ja ne mogu ići na psihijatriju i pozivati se na nekakva somatska, kardiovaskularna i psihološka oboljenja. Briga koga za moj ubrzani rad srca, neurozu u želucu, moju muku, moje plitko disanje, nesvjestice i vrtoglavice, moj nedostatak cirkulacije i moje znojenje. Briga koga što sam ja psihički i tjelesno napet, što sam na ivici da puknem. Što sam kao napeta struna i zapeta puška. Što mi mišići nekontrolirano rade, što osjećam grčeve i trzanje. Što osjećam

mučnine i glavobolje. Išao sam ja kod svog liječnika opće prakse i on mi je dao antidepresive, koje nekad pijem, a nekad ne pijem.

A on sluša našeg ministra zdravstva i ne šalje me na psihijatriju, na kognitivno – biheioralnu terapiju. Navodno je to skupo i to košta, a ja sam nezaposlen i ne plaćam dopunsko osiguranje. Dok se jedni branitelji žale što nisu dobili mirovinu od 10.000 kuna, što nisu kupili skupe automobile, što nisu dobili invalidninu, što nisu dobili stanove, ja bih se trebao nekome žaliti da nisam dobio braniteljski status, a bio sam branitelj 120 dana i više. Navodno je to zbog toga što nisam bio dovoljno hrabar i požrtvovan, što imam nerealna očekivanja i previsoko postavljene standarde, a kod nas su standardi sniženi i realna su očekivanja. Međutim, moja bivša žena se žali na moju seksualnu izvedbu. Ona više ne uživa sa mnom, nego se muči, ali mi i sa tim i bez toga, ponovo dolazi, jer trebaju joj moja financijska sredstva. Pa se ja uopće ne brinem za nju. Ja se ne brinem ni za koga, ali tražim štošta za mene. Jednostavno se ne mogu osloboditi pitanja: kome da javimo, ako pogineš.

A mogao sam ja i poginuti, jer jednom sam uletio u nekakve konce, u nekakvo minsko polje. Ali izgleda da sam imao sreće, pa se ništa nije aktiviralo. No koga briga za to, koga briga za moje noćne more i traume. Svako brine za svoje privilegije. A naši mladi to ne mogu trpjeti, ne mogu to podnijeti, pa nam nezaustavljivo bježe. Odlaze od nas bespovratno i s kartom u jednom smjeru. Jer traže mjesto za svoju egzistenciju, jer traže svoj mir, jer traže bolje uvjete života, jer traže spas od svoje nezaposlenosti. Jer gladna usta štošta traže, a ovdje se ništa ne mijenja. Jedni žive dobro na račun drugi, jedni se zadužuju u inozemstvu i time se hvale, a drugi bježe glavom bez obzira. Mi smo tako za liberalne ideologije, i kad shvatimo da se tada borimo protiv kršćanskih načela, onda nismo za liberalne ideologije. Pa smo za nekadašnje „Drvo slobode“, pa ga uklanjamo ili smo protiv njega. Jer njime se uklanjaju naši tajkuni, naši ratni profiteri, naši moćnici i naši imućni ljudi, naša crkva i naši svećenici. Jer mi nismo za klasnu borbu, jer smo mi za ovo nepravedno stanje.

I mi nismo za liberalne ideologije, nego naše drevne i tradicionalne ideologije. Mi smo za doslovno čitanje i shvaćanje Biblije i Svetog pisma. Mi smo za naš talibanizam i fundamentalizam i nismo za pluralističko društvo.

Pa smo nekad bili za komunizam ili za samoupravni socijalizam, pa smo bili pobornici lijevih ideja i ideologija, pa smo onda valjda bili ateisti, pa smo doživjeli ondašnje tranzicijske i pretvorbene turbulencije, pa smo govorili da je komunizam prijevara, pa smo postali gorljivi vjernici, domoljubi i nacionalisti i u principu desničari. I sve je to kontroverzno i nedosljedno. Treba ostati đubre do kraja ili treba ostati komunist do kraja. Jer navodno smo se transformirali, ali smo valjda zato postali nesretni, razočarani, mrzovoljni, pesimistični i nezadovoljni. Kažu da su putovi Gospodnji nevjerovatni, pa su takvi i naši, a mi smo prihvatili:

„Zaista, zaista kažem vam; ako ne jedete tijelo Sina čovječjeg i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi. Tko blaguje tijelo njegovo i pije krv njegovu, imat će život vječni i on će uskrsnuti posljednji dan.“

Okrenuli smo tada i time leđa partiji, klasnoj borbi i našem klasnom neprijatelju. I nikako da kod nas dođe do otvorenog rata, do otvorenog sukobljavanja, između bogatih i siromašnih. Nikako da dođe do sukoba između onih koji bacaju smeće u kontejnere i onih koji to smeće pretražuju. Jer jedni smatraju da ih se to ne tiče, a drugi su paraziti i uhljebi, pa ih se to također ne tiče. Pa tako jedni drugima smišljaju sitne klasne ili besklasne podvale ili ni to ne smišljaju. Jer i jedni i drugi se drže nekakvih civilizacijskih vrijednosti, pa onda u ime toga, jedni prosvjeduju, a drugi im i to brane. I onda obe strane se odluče za nacionalistički pir i napad na državne simbole naših manjina: Srba, Mađara ili Roma. I netko nam konstantno dolijeva ulje na vatru. Jer samo mrtav Srbin je dobar Srbin. Jer ništa se nije promijenilo u gospodarstvima na našim prostorima. Jer od nas je i iz bivše naše zajednice je emigriralo oko

milijun ljudi. Otišlo je i pola milijuna djece. Smanjila se naša nezaposlenost, ali i broj ljudi. A mi smo i dalje nezaposleni, siromašni i pesimisti.

Takva je naša nesretna i berićetna povijest, kultura i stvarno okruženje. Kada bi nam netko radio i izradio psihoprofil iznenadio bi se koliko je među nama silovatelja, kućnih zlostavljača, zločinaca, kriminalaca, pedofila, predatora, monstruma, čudovišta, zvijeri, psihopata, onih pod utjecajem raznih nagona i onih sa psihopatskim crtama osobnosti. I netko kaže da je za takve poremećaje ponašanja krivo emocionalno zlostavljanje, zanemarivanje i kažnjavanje naših roditelja ili raznih političkih komesara u djetinjstvu. Oni su krivi za naše traume, za naše depresije, za našu anksioznost, bipolarni poremećaj, PTSP ili pretilost. Jer sve to mi nikako ne možemo preboljeti, pa se mi tako identificiramo s našim zlostavljačima iz našeg djetinjstva, pa mi ili znamo što radimo ili to ne znamo. Ili smo toga svjesni ili smo toga nesvjesni.

Pa smo previše traumatizirani, pa osjećamo duševnu i psihičku bol, pa se prisjećamo svog teškog djetinjstva, pa skrivamo prave probleme, pa skrivamo razne frustracije, pa to nama mijenja našu strukturu mozga i naše gene i nikako ne uspijevamo prevladati našu prošlost, nego to potiskujemo duboko u sebe i onda to izbija u obliku raznih bolesti, ovisnosti, PTSP i raznih drugih poremećaja. A mi bi htjeli uvesti svoju nekakvu diktaturu, svoja pravila, u kojoj bi mi odlučivali drugima o onom što se smije i što se ne smije, o onome što se nekom sviđa ili ne sviđa. Mi bi bili mjerilo nečijeg ukusa. A sve je to zbog toga jer su nam uskratili raj komunizma i jer nam je netko u socijalizmu govorio:

„Jednog dana kad dođemo u raj komunizma, svega će biti, nećemo u ničemu oskudijevati.“

A mi nismo to doživjeli, netko nam je to uskratio i valjda smo zbog toga nesretni, razočarani, mrzovoljni, pesimistični i nezadovoljni.

Jer mi živimo na brdovitom Balkanu i da nad nama vlada Belzebub, gospodar muha i princ pakla. I više je to naša tužna stvarnost, nego nekakva iluzija. Netko kaže da je ta ideja o Belzebubu zastarjela, da to nije ili je u skladu s Biblijom, ali ja to ne kažem. Ustvari, ni ne znam što bih o tome rekao. Ako ne vjerujem u Boga, onda ne vjerujem ni u Belzebuba, a ako opet vjerujem u Boga, onda vjerujem i u Belzebuba. No, da me uvijek nešto navodi i zavodi na grijeh, da me nešto napastuje, zavodi me i napastuje me. Rado bih ja zbacio velikog Zmaja, Oca laži, Antikrista, staru zmiju i Sotonu iz svog života i rado bih se ja priklonio Isusu Kristu. I možda je to moje praznovjerje i moj dječji mentalitet. I da mi trebaju i nedostaju mise oslobođenja zlog duha, da mi trebaju inkvizitori, egzorcisti i egzorcizmi, nedostaju mi, ma što tko rekao i ma što tko prigovorio. Jer Belzebuba prizivaju naše vještice i spolno opće s njim. A on nam stoga mudro govori:

„Sišao sam dolje i kontroliram situaciju. Ja rušim kraljevstva. U ljude u kojima se sukobljavaju dvije osobe, dva vuka, ja ubrizgavam razna ludila i oni postaju čudovišta, monstrumi i predatori. Ja ujedinjujem svoju osobnost sa tuđim nasilništvom, i moje osobne demone ja utisnem u čovjeka, redosljedom da kasnije mogu uzdati se u njihovo prokletstvo. Ja probudim golemu žudnju grešnu, nemoralni grijeh, opako krivovjerje, nezakonita djela, i oni poslušaju me, vode svoje ratove i ja špekuliram njima u njihovoj propasti, uništenju i razaranju. Ja stvaram mutirane vojnike, jer ljudi su podložni svojim smrtnim grijehovima. Stoga im ja paraliziram svijest i radim s njima što hoću. Ja stvaram zombije i vukodlake, a ako im ništa ne mogu učiniti pozovem ostale prinčeve pakla: Lucifera, Mamona, Abadona, Sotonu, Levijatana i Belfegora.“

A mi bi se valjda vraćali i vratili u vremena kada smo morali čitati knjigu Nikolaja Ostrovskog: „Kako se kalio čelik“. To je bilo vrijeme naše mladosti, vrijeme radnih akcija, vrijeme našeg traženja, vrijeme našeg švercanja i lutanja po Europi. A to je bila neizostavna knjiga socijalizma. To je bila knjiga koja je promicala socijalizam,

zajedništvo i nesebičnost, više od „Kapitala“ Karla Marksa ili „Pravaca razvoja“ Eduarda Kardelja. I ja nemam ništa protiv te knjige, neke ljude je ona nadahnula, a neke nije. Jer to je knjiga o ljudskom duhu, o tome da ljudi svojom predanošću i nesebičnim zalaganjem mogu ispuniti i nemoguće zadatke i nemoguće misije. Da se mogu založiti za više interese i rijetko tko se onda borio protiv sustava. Svi su bili za taj sustav, za socijalizam i samoupravljanje. A onda nam je to netko nekakvim dekretom ukinuo. A je li to bio Slobodan Milošević ili Franjo Tuđman, ja ne znam, ali da nam je tada krenulo po zlu, krenulo je. I ja mislim da smo od tada nesretni, razočarani, mrzovoljni, pesimistični i nezadovoljni. Jer smo u stanju štošta prešućivati, zaboravljati i gurati to u našu podsvijest. I što smo još u stanju? U stanju smo graditi kult ličnosti.

Ne znam, je li to bio uvod u naše ratove. Je li to bio uvod u rušenje naših partizanskih spomenika, u rušenje naših Domova kulture i kina. U rušenje naše kulture, pa smo postali primitivni i nekulturni. Pa kad više nismo imali što rušiti, onda smo rušili društveno vlasništvo, našu industriju i naše tvrtke. Ostao nam je samo naš milicijski ili policijski mentalitet i stalno netko kod nas govori: „Ne po glavi, družo plavi.“

Pa bi tako neki od nas, a u skladu s našim policijskim mentalitetom, branili i zabranili koncerte Lepoj Breni. Neka ona pjeva svoju „Jugoslavenku“ negdje u Jugoslaviji. A neki idu za tim da zabranjuju koncerte Škori, Severini, Thompsonu i sličnima. Nema kod nas zabave, samo tuga, očaj i bijes. I neka se zabrani „Štikla, cikla“, zbog neukusa, neka se zabrane „Čavoglavi“, zbog nacionalizma, ja nemam ništa s tim.

Samo nekako se naš narod treba i mora zabaviti. Mora si priuštiti lijepe trenutke u ovim ružnim vremenima. Ne može se stalno živjeti u komatuznoj situaciji i govoriti:

„Ovo je užas, stupor ili koma. Ne može nas netko stalno tretirati kao da imamo ozljede na mozgu, kao da smo imbecili. Ne možemo stalno biti zbudjeni i dezorijentirani. Dosta nam je toga što imamo koma vrijeme, što nam je tlak u konstantnom padu, što piri vjetar i što pada kiša ili snijeg. Što nam nakon toga stiže magluština, toplina i vedrina. I sve to je nepovoljno i opasno po naše zdravlje. A mi bismo se probudili iz naše kome i iz naših ružnih snova. Htjeli bismo nešto lijepo sanjati, kao u vremenima socijalizma. Htjeli bismo sanjati naš raj na zemlji, a ne ovaj pakao. Željeli bi ljude drugačije i bolje. Željeli bi da prestane naš očaj i naša koma. Da izađemo iz svog poremećaja svijesti. Da nađemo posao, da primimo plaću, da počnemo funkcionirati kao ljudi i da izađemo iz naših užasnih katastrofa i depresije.“

A naš čovjek si mora dati oduška, mora se olakšati, mora se osloboditi tereta koji se nakupio u duši, u našem mozgu i u našem srcu, mora se otići na večernji izlazak ili na nekakav narodnjački dernek i mora se opustiti. Jer takva nam je valjda sudbina, ma koliko to bio žalostan i tužan, glazbeni repertoar. A netko iz HDZ-a kaže:

„Neka bude gore, ako tako mora biti, samo neka je na vlasti HDZ.“

No, ne može se vječno živjeti u grču, očaju, bijedi i siromaštvu. Ali kažem ima nekih koji nam brane zabavu ma kakva ona bila. Netko nas ne želi vesele, sretne i raspoložene, nego tužne, ogorčeni i razočarane. Oni kažu da je nacionalna sramota radovati se i slušati cajke. A mi drugog izbora i nemamo. Ili cajke ili turbo folk ili ništa. To je dominantni oblik zabave - nema alternative, iako to brane oni iz HVIDR – e i iako to nije neka kvaliteta.

I ne trebaju nama zabrane, ima ih koji to vole i šlus. I ja kad popijem 10 piva i betoniram to sa 10 rakija, volim poslušati: „Dugo te, dugo očekujem“, „Dotak'o sam dno života“ ili „Čerge“. Kažu bolje i to nego trash. Ako ti narodnjaci mogu napuniti Arenu, onda je to valjda nešto dobro. Iako netko pjeva:

*„Dok ti ljubim vrat, daj, ljubi te brat,
koji ima skupi sat, crni mat i vozi BMW.“*

I netko kaže da je to naše zagađenje, naš neukus i glazbeno smeće.
Netko kaže da je nacionalna sramota kad kod nas netko pjeva:

*„Suzama sam lijepio tapete, otišla si, odvela mi dijete.
Sad se vraćaš po vitrinu, ma ajde u pizdu materinu.
Uzela si žilet da s njim siječeš vene,
sa čim ću se brijati, što ne misliš na mene.
Kuće laje, a ja mislim ti si,
otiš'o si, sarmu probo nisi!
Na kući se odžak puši. Na tavanu meso suši,
ja sam seljak u srcu i duši.“*

A mi kažemo da svaki narod ima zabavu i vlast koju zaslužuje, a svaka budala ima svoje veselje. Ali nama netko nameće našu kulturu, naše vrijednosti i naše istine o velikosrpskoj agresiji i snima nam film „General“. A to je dozlaboga dosadno, promašeno, loše i negledljivo djelo. I to je predmet općenarodnog pljuvanja i izrugivanja. Jer mi smo kritičari i onog što valja u toj seriji, ali i onog što ne valja. Jer mi ne prihvaćamo ideologiju i demagogiju iz tog filma. Jer nam je sve to strano i daleko. Čak su se protiv te serije pobunili branitelji i HVIDR – a. Jer kažu da je režiser falsificirao povijesne činjenice, krivotvorio glavne likove, a ni ratne scene mu nisu išle od ruke. A on je organizirao vatromet i državni protokol. Ali naš čovjek je prevrtljiv, jednom nešto slavi, a drugi puta mu to ne odgovara, pa to kritizira, pljuje i tome se izruguje.

Pa je to teško razumjeti i uskladiti. Jer netko voli cvijeće, a nekom miriše smeće. I zbog svega toga nas sustižu naši kompleksi i zbog svega toga mi nemamo dovoljno samopouzdanja. I zlo nam se uvijek vraća novim zlom. I zbog toga se mi liječimo ako nametnemo svoj ukus ili svoj neukus. Jer ako ne slušamo takve, oni nas odmah proglašavaju veleizdajnicima, da nismo dovoljno domoljubi i da smo

neprijatelji naroda. Jer oni nam prodaju svoje magle i stalno nas pozivaju u svoje križarske ratove. I kažu da je veleizdaja teško kazneno djelo, da je to vjerolomstvo prema vlastitoj državi. I time se kod nas etiketira politički protivnik. Pa je tako kriza u Agrokoru veleizdaja, pa je tako kriminalni remont MIG - ova u Ukrajini veleizdaja, pa je slabo iskorištavanje fondova EU – a veleizdaja, pa je naš bivši premijer Ivo Sanader veleizdajnik, pa je ratifikacija Istanbulske konvencije veleizdaja. Kod nas je sve veleizdaja, što nije veleizdaja.

Vjerojatno je veleizdaja razmišljati i o socijalističkom samoupravljanju i o našim zlatnim vremenima kada smo novaca i poslova imali k'o pljeve. Sada mogu reći i mogu govoriti mlađim generacijama da se nekad dobro živjelo. Preneseš dvoje farmerica, desetak gramofonskih ploča i dva rum puncha u Mađarsku, prodaš to i imaš novaca kao kralj. Oni nadobudni su znali ići i u ondašnju, socijalističku republiku Poljsku, pa su u njoj mijenjali njemačke marke u zlate, zlate smo u Mađarskoj mijenjali u forinte i imali smi forinti koliko ti je srcu drago. Pa smo te forinte mijenjali u ondašnje jugoslavenske dinare, a ove smo mijenjali u njemačke marke. Jest da je to iziskivalo i naš trud, ali trudili smo se. I kad se sve, brat bratu zbroji, krenuli smo s petsto njemačkih maraka, a na kraju bi mi ostalo 1.500 ili 2.000 maraka. Kud ćeš više i kud ćeš bolje. Jednostavno, više mi i nije trebalo, mi smo onda bili skromni. Pogotovo što se onda po tvrtkama radilo za 300 ondašnjih, njemačkih maraka.

Sve je to nestalo, prohujalo je sa vihorom i odnio je to vjetar. Jer mi ipak nismo kao Ukrajinci za koje neki kažu da su otvoreni i velikodušni, unatoč svim neprilikama koje su ih snašle. Oni nisu pesimisti i pretjerano nesretni, iako su također kao mi gladni i nezaposleni. Nama nedostaje kućni odgoj, bonton i pravila lijepog ponašanja da bi bili sretni i da bi se jedni prema drugima dobro ophodili. I uz to volimo lupati kao Maksim po diviziji, volimo biti nekulturni, primitivni i neodgojeni. Volimo besmisleno pričati,

besmisleno rasuđivati i besmisleno raditi. I nikako da se ugledamo na Skandinavce, koji su si uredili zakonodavstvo i sretan život. I oni imaju ekonomsku jednakost, bogatstvo, imaju duži očekivani životni vijek, imaju nisku stopu kriminala, razvijeno gospodarstvo i razvijenu socijalnu politiku. Jedino, a što je njihov paradoks, da imaju najveću stopu samoubojstava. Kaže se da duši treba gozba, a ne gladovanje, a oni te gozbe imaju svakodnevno i oni lako rješavaju svakodnevne probleme.

A pred nama je raspad sustava takvog kakav jeste. Jer naši vrhovnici nas tretiraju kao maloumne ovce. Oni su naša ugroza i oni propagiraju svoju diktaturu mediokriteta. I valjda su zbog toga htjeli podići svoj reiting i valjda su zbog toga htjeli održati svoj domjenak u Irskoj s našim iseljenim Hrvatima. Platili bi oni njima Guinness pivo i pozvali bi ih da se vrate. Ali ništa od toga, nitko se nije na to odazvao i nitko ne daje potporu HDZ- u. Pa oni su te ljude otjerali, oni su tim ljudima uništili zavičaje svojom pretvorbom i svojom gospodarskom politikom, svojim šovinizmom i svojom netolerancijom. i otkazano je to druženje. Jer to se neće moći održati. Ne može se stalno zaduživati i ništa ne stvarati. I ne može to vječno trajati. Mi klizimo u svoj ponor i u svoju apokalipsu i katastrofu. Ne mogu jedni ljudi biti preplaćeni, a drugi potplaćeni. Jednom se mora povući crta, jednom se mora postati učinkovit i efikasan.

POGLAVLJE 2

Sreća je kada su ono što mislite, ono što govorite i ono što radite u harmoniji.

Mahatma Gandhi

Neki kažu za Ruse da imaju široku dušu, ali također nisu pesimisti i nesretni. Mi jako loše ili nikako ne iscjeljujemo emocionalne i ratne rane i traume, pa smo nesretni da ne možemo biti nesretniji. Pa smo otpisani za nekakav normalan život, pa se ne prilagođavamo na novonastale životne uvjete. Nikako da se suočimo sa samim sobom, nikako da si poboljšamo život i nikako iz toga ne izvlačimo pouke. Stoga stalno kukamo, i glumimo, glumatamo ili ne glumimo ili ne glumatamo da smo nekakve žrtve sustava, naših pokvarenih političara ili naših tajkuna. Od toga smo napravili naš sindrom žrtve. Ja se nisam na to sve navikao, grozno mi je, patim i dalje, imam svoje traume, imam noćne more, još se sjećam srpskih zločina, njihovih pljački i silovanja, njihove spaljene zemlje. Još se sjećam naše ondašnje nemoći, još se sjećam toga da nam civilizirani i demokratski svijet nije htio pomoći, da su se pravili grbavi, da smo morali slušati njihove laži i prevare, ali nemam sindrom žrtve. Još se sjećam gubitka svog posla i svoje nezaposlenosti.

No, oporavio sam se ja od svog živčanog sloma, oporavio sam se od svog života na rubu smrti. Čudesno sam se vratio ili se nisam vratio iz mrtvih, pa bauljam ovim svijetom kao neki nezaposleni zombi. I nisam razočaran i nisam depresivan. Događaju mi se tragedije za tragedijom. Od mojih nekadašnjih prijatelja s kartanja, samo sam ja ostao. Umro je i moj automehaničar Josip i moj električar Drago i Mađar Kiš. I nestala je ekipa za belu i pečenje rakije, a šljive rode, pa rode. Sve je isto ili je sve drugačije. Jedan od njih se onesvijestio, pa umro, drugoga izdalo srce, a za trećega kažu da je umro nakon kratke, ali teške bolesti. Ni jedan nije popio svoje tablete za srce, za hipertenziju ili nešto slično. Jednostavno nije stigao. Ali tko im je

kriv. Tako je, kako je. Iz te kože se ne može. Treba ići dalje, a mi dalje ne možemo.

Trebamo krenuti dalje, ali mi se nekako ne da. Jer umrla je nekadašnja naša glumica Neda Arnerić, nekadašnji neupitni seks simbol. Pamtim je po legendarnoj erotskoj sceni iz filma „Tko to tamo pjeva“ gdje Pavle Vujsić gleda njenu seks scenu i kaže:

„I tata bi sine“.

A izgleda da sam i ja takav. Volim pogledati žene koje je priroda obdarila, volim vidjeti žene u bikiniju, u izazovnom badiću ili u donjem rublju. Volim pogledati erotske scene, volim pogledati lijepu, prpošnu i izazovnu ženu i volim poslušati:

„Volim, volim žene, sisate, guzate, uske u struku.

Zbog njih razvijam desnicu ruku.

I gledam ono što duša traži,

gole drugarice na nudističkoj plaži,

neki što tjeraju mak na konac

kažu mi da sam rašomonac.

Priznajem da bih miješao malter,

za jedan običan ženski brushalter,

ja bih se odrek'o rođene braće,

za jedne čipkaste ženske gaće.“

Jer to mi nekako vraća želju za životom i vjeru u ljubav i strast. Jer to je moja terapija smijehom i zadovoljstvom. Jer se tako brži oporavljam i snižavam si razinu hormona stresa i kortizola. I uz to volim iskreni, ženski osmijeh. No ne volim osmijeh moje bivše žene. Koliko god se ne volim buditi u praznoj kući, meni je njen osmijeh neiskren i lažan, smije se na silu i ne od srca. A ja odmah mogu prepoznati što ona želi. Želi li prijateljstvo ili seks, i kakve su joj namjere? Ali ona to ne želi, ona želi samo moj novac. A meni je toga

dosta. Ne želim ja imati lažne intimne odnose s njom. Više mi nismo kompatibilni. Ja sam valjda nestašni zec, a ona je kobila ili slonica. I mi se više ne uparujemo. I brige mene za njenu anatomije, za njene stimulacije, za položaj njenih malih stidnih usana, briga mene za njenu dražicu i g - točku. I zato smo mi bezbolno sve prekinuli jer treba platiti režije, poreze, prireze i treba imati za hranu.

Tako da si ja sada smijehom isključujem um i iskreno se tome predajem. Ali nekad doživim blokadu, nekada mi nije do smijeha. Ne mogu se ja osjećati pijano i poremećeno. Moram se i ja kontrolirati. I netko kaže da je to zbog toga što mi je blokirana srčana čakra. Ja ne mogu razmišljati na humorističan način, ne mogu se smijati kao ljudi Beno ili kako se već zvao taj lik. Ja sam više ezoteričan lik i okultist. Pa se okrećem moći punog Mjesecu, pa se okrećem njegovoj energiji. Ali i dalje imam sumoran pogled na naš život svakidašnji. Stoga nam je uvijek netko kriv za naše patnje, poteškoće, nepravde i našu negativnost. Ne želimo se suočiti s time da smo djelomično i sami krivi, ne želimo se suočiti s činjenicom da nemamo dovoljno samopouzdanja i motivacije za bolji život. Da svojim sumornim pogledom na život, svojim grintanjem, svojom vrtnjom u začaranom krugu, privlačimo nesreće i nepravde. I nikako ne poboljšavamo naše stanje, nego ga unazađujemo. Iz goreg idemo u još gore.

Iz sebe ne izvlačimo ono najbolje, nego ono najgore. Ne koncentriramo se na naše potencijale i prednosti, nego na naša ograničenja i negativnosti. Uz to smo razočarani našom pljačkaškom pretvorbom, našom kriminalnom privatizacijom i životom takvim kakav nam se nudi, a nudi nam se jad, bijeda, nezaposlenost i siromaštvo. I stalno govorimo da se 1991. godine i 1995. godine, nismo za to borili. Borili smo se za dostojan i dostojanstven život. Stoga se mi nikako ne iscjeljujemo i ne radimo na iscjeljivanju svog PTSP, iako smo većinom bili pozadinci, ili nismo ni vidjeli rat i ratna djelovanja, ili smo bili Munhenska ili Harkanj divizija. Kažu da je u Vukovaru bilo 1.800 branitelja, a nakon rata se stvorila armija od

100.000 vukovarskih branitelja, onih sa braniteljskom mirovinom i onih sa invalidskom mirovinom. Da je onda bilo 100.000 branitelja u Vukovaru, mi bismo taj Vukovar obranili. Ali mi zato imamo 98.000 lažnih vukovarskih branitelja sa lažnim braniteljskim mirovinama.

Ali zašto vam to govorim, govorim vam to stoga što sam i ja bio nekakav branitelj, ali sam bez braniteljskog statusa i bez braniteljske mirovine, iako sam bio s braniteljima duže od 120 dana. Jer ja nisam htio ići kod psihologa, psihijatra ili što je već bio, Drage Rubala, govoriti mu da imam potrebnu invalidnost, psihičke smetnje ili PTSP, dati mu mito i nisam si htio srediti legalnu ili lažnu braniteljsku mirovinu. Kod nas je sve zbrda – zdola nabacano, pa tako i to. Za nekoga ima, a za nekoga nema. A i ja sam se u ovom današnjem vremenu slamao pod pritiskom stresa, nisam znao hoću li izdržati do kraja, jer i ja sam doživljavao psihičke slomove, i ja sam morao smiriti svoje tenzije, i ja sam se htio prestati svađati i sukobiti s ljudima, htio sam prestati nekoga vrijeđati i biti vrijeđan. Htio sam se prestati opravdano ili neopravdano opijati i konzumirati alkohol. Jednom riječju htio sam se srediti i smiriti. Pa sam htio tu braniteljsku, povlaštenu ili invalidsku mirovinu ili invalidninu. Ona bi bila rješenje za moje brige i patnje.

Ali nešto je kod mene prevladalo, pa nisam htio lažno prikazivati činjenice i nisam htio krivotvoriti potpise svjedoka, bio sam za sve to lijen i nije mi se dalo. Pa sad i ja spadam u te nesretnike i u te očajnike bez primanja u posljednjih 7 godina, a mogao sam biti i ja junačina sa braniteljskom mirovinom i mogao sam ići ulicom i zadavati niske udarce i pitati ljude:

„Gdje si ti bio 1991. godine? Bio si u Munchenu, ili u Harkanju, znam te ja. Dok sam ja skupljao autoimune bolesti, dok sam ja oštećivao svoju psihu, dok sam ja nakupljao svoj PTSP, dok sam ja stresno živio, ti si 'ladio jaja u Munchenu ili Harkanju. Dosta mi je takvih u životu. Zbog vas ja osjećam kroničnu bol, depresiju, nisko samopouzdanje, anksioznost, stres, flashbackove ili bolna sjećanja

na prošle događaje. Zbog vas ja doživljam noćne more, nesanice, zbog vas ja imam problema sa svojim libidom i erektilnom disfunkcijom. Treba se obračunati s vama jednom i zauvijek. Treba vas zatući i ubiti kao kerove pokraj tarabe.“

I dok ostali ljudi imaju učinkovite tehnike iscjeljivanja svojih trauma, mi ih nemamo i ne nalazimo, mi privlačimo i dalje svoja negativna iskustva i naše tragedije. Mi nemamo transformaciju traumatskih iskustava i mi se nikako ne liječimo. Nikako da nađemo najjaču i najučinkovitiju tehniku za iscjeljivanje emocionalnih trauma. Pa nam je psiha oštećena, pa smo bolesni i nesretni. Pa imamo razne fobije, razne bolesti, agresivnost i nasilnost. Jer nešto nismo razriješili, nešto nas stalno opterećuje, pa se stalno ozljeđujemo i oštećujemo, umjesto da se uravnotežujemo. Mi smo i dalje mrki, bolećivi, nemoćno – destruktivno pesimistični i tmurno raspoloženi. Kao da smo mi čitali Andersenove bajke, a ne Danci. Mi samo pametujemo. Kod nas nakon lošeg i nesretnijeg dana, dolazi onaj još gori i još nesretniji. Kod nas sunce nikako da izađe i zasja. Jer kažu da smo tako odgojeni, mi ne privlačimo dobro, nego zlo. Kod nas nema komedija kod kojih se od srca smijemo, nego kod nas stalno traju tragedije. Mi iz nekakve životne euforije poniremo u svoje dno, u svoj ponor i u svoj mračni tunel.

Mi nismo odgojeni kao samopouzdana i uspješna Danci, najsretniji ljudi na svijetu. Mi nismo za životno zadovoljstvo, za dobrobit i sreću, nego smo za životno nezadovoljstvo, nesreću i nezadovoljstvo. A preživjeli smo doista štošta, razne očigledne tragedije: rat, nesreće, razna zlostavljanja, gubitak ili razvod od voljene osobe, gubitak tvrtke, gubitak zaposlenja, gubitak svojih osobnih primanja ili patimo zbog odlaska naše djece u inozemstvo. I nešto nas sprječava da živimo zdravo i sretno. Jer nismo razriješili svoje traume, svoja ružna iskustva, svoja ružna sjećanja i osjećaje. Jer naše tijelo pamti ružne stvari i pati. Mi nismo kao oni u pjesmi Gabi Novak da pamtime samo lijepe stvari. Mi se nismo oslobodili ni trauma iz djetinjstva, a već smo doživjeli nove traume. I teško je to

preboljeti i osloboditi se toga svega. I teško se nosimo s tim teretom i opterećenjem. I naš prefrontalni korteks i naš limbički mozak to ne mogu podnijeti, pa smo mi u stanju razna zla počiniti.

Nikako da krenemo procesom kompletiranja. Nikako da krenemo s našim procesom liječenja i izlječenja. Šaljemo opasne poruke svojim neprijateljima i svojim neistomišljenicima. I nikako se mirimo s činjenicom da je rat završio. Nikako da si stvorimo sigurno utočište u našem umu, nikako da prihvatimo svoje traume, nikako da nađemo korijenje naših trauma, nikako da se oslobodimo negativnih emocija, nikako da se olakšamo i nikako da se pročistimo i iscijelimo. Stalno hodamo po svijetu oštećene psihe, a kažu i da tijelo sve pamti. I zato nam je najlakše ići k svom liječniku i piti homeopatske lijekove. Pijemo: natrum muriaticum za kroničnu tugu, povrijeđenost i odbačenost. Pijemo: staphisagriu za potisnutu ljutnju i ispade bijesa. Ili pijemo: stramonium za agresivnost, za našu želju da se s nekim potučemo ili da nekoga ubijemo. Nikako da se vratimo prirodnom sebi, jer sve je kod nas bespovratno narušeno.

A sve je to zbog toga što smo nekad živjeli u nekadašnjoj socijalističkoj i samoupravnoj tvorevini Jugoslaviji i što ne smijemo reći da smo imali sretno i bezbrižno djetinjstvo, jer se odmah na nas netko obruši da smo nostalgičari ili jugonostagičari. Stoga, moramo potiskivati svoju nekadašnju sreću, stoga moramo biti nesretni, nezadovoljni, mrgudi i mrzovoljni. Nikako ne smijemo biti zreli i odgovorni ljudi. Ne daju nam da kontroliramo svoje emocije, da budemo odgovorni za svoje postupke, da prihvatimo samog sebe i da proširimo svoje vidike i poglede. Oni nas žele ograničenih umova i mi se tako ponašamo. Jer kod nas je kletva i prokletstvo reći da si bio sretan u ondašnjoj Jugoslaviji, a sada da si nesretan. To moraš govoriti u tajnosti, ne smiješ ništa kritizirati i pokazivati svoju unutrašnju gorčinu. A kako ćeš reći da si sretan, kad si siromašan i gladan. A kad si siromašan i gladan, onda nisi svoj i onda nisi razuman. Barem tako kaže naša stara poslovice. I što još reći nego

da je kod nas dozvoljena neljudska hajka na ljude koji ne misle kao naši desničari i koji se ne slažu s današnjim, nepravednim sustavom.

Jer kod nas samo nekoliko povlaštenih i podobnih dobro živi, ostali žive loše i bore se za svoju koranicu kruha. A naši političari nam stalno govore da smo povećali svoj BDP. A ako je to točno, zašto nismo povećali kvalitetu života, zašto nismo povećali svoje blagostanje, zašto nismo sretniji, zašto nismo raspoloženi, zašto i dalje živimo u stresu, zašto nam se nije povećao društveni standard, zašto nam se nisu povećale mirovine, zašto nismo zaposleni, nego smo i dalje nesretni i nezaposleni. Zašto taj gospodarski rast i to povećanje BDP-a znači boljitak samo nekim pojedincima, a zašto nama ostalima, nama stoci sitnog zuba, ništa to ne znači? I zašto je prema Gallupovom indeksu sreće i dalje je najsretnija osoba na svijetu: muškarac židovske vjeroispovijesti koji živi na Havajima. A kod nas je to zdrav muškarac koji je zaposlen, ima obitelj, ženu i dvoje djece, nikoga ništa ne pita, radi svoj posao i mjesečno zarađuje između 7 i 10 tisuća kuna.

I kažu da stalno govorimo: ajme i kuku. No, to nisu čuli u dalekom i prijateljskom nam Pakistanu. Tamo su čuli i čitali na internetu da je ovdje obećana zemlja, da mi imamo snažno gospodarstvo, da ovdje teče med i mlijeko, pa su nam oni došli ovdje raditi. I kad su došli ovdje i kad su počeli raditi, dočekale su ih naše noćne more, naša skupa hrana i stanarina, pa su shvatili da se ovdje ne živi, nego preživljava i sada su oni jednako nesretni i nezadovoljni. Jer su tamo u Pakistanu imali uhodane poslove i sasvim pristojno su živjeli. A ja ne znam što da mislim o tome, netko ih je vražje prevario i poigrao se s njima. No, oni su mladi, pa će valjda skupiti za povratnu kartu i vratiti se kući neobavljena posla i neće se više vraćati. I svima će govoriti da ovdje nije obećana zemlja, da mi nemamo snažno gospodarstvo i da ovdje ne teče med i mlijeko. Da je ovdje tuga, siromaštvo, nezaposlenost i očaj.

A mi ćemo i dalje govoriti: sačuvaj nas Bože kuge i gladi. No kuga nas baš i neće dohvatiti, možda neke druge bolesti, ali glad nam je blizu da ne može biti bliža. Barem sa mnom je tako, jer sam nezaposlen već sedam godina i bez primanja sam već sedam godina. Ni sam ne znam kako preživljam. A moja prva asocijacija na ondašnje vrijeme je bilo da smo onda živjeli bezbrižno i nismo mnogo razmišljali o svakodnevnim problemima. Nekako sve je bilo normalno, sve se podrazumijevalo i nije bilo ove sadašnje borbe za preživljavanje. Bilo je i onda kriza i nestašica, ali nije bilo nezaposlenosti, sirotinje, kopanja po kontejnerima, socijalnih problema ili mi to nismo primjećivali. Sada nam je samo preostala borba za preživljavanje i opstanak. I svakodnevno bi mogli pjevati pjesmu „Sviće zora“ iz filma „Tko to tamo pjeva“:

*Sviće zora u subotu, dan dolijeće iz daljine,
siromasi ovog kraja, čekaju da sunce sine,
čekaju da sunce sine, joj, joj.*

*Samo sreće valjda nema, samo sreće valjda nema, joj.
Nesretnik sam od malena, od sve muke pjesme pjevam,
volio bih, majko mila, da sve ovo samo snivam,
da sve ovo samo snivam, joj, joj.*

*Majko mila, majko mila, što se zbiva, što se zbiva,
tužna mi se pjesma svira, smrt je došla u pohode,
ovdje više nema mira, ovdje više nema mira, joj.*

*Iznad polja gavran leti i okuplja svoja jata,
ova ptica zloslutnica, predosjeća, bit će rata,
predosjeća, bit će rata, joj, joj.*

I to je ta naša dominantna i pesimistična ideologija i lopovski, nepravedni kapitalizam. To su tekovine našeg ekstremnog kapitalizma. To je koncept nepravdi u režiji tko zna koga. Jer 1 % čovječanstva vlada nad ostalih 99 %. Jer ako se na to buniš, ti

postaješ anarhist, terorist, antiglobalist, fanatik, nasilnik, luđak, ekstremni ljevičar, komunjara ili socijalist. A ti se samo boriš za svoju egzistenciju i za poboljšanje tvog mizernog životnog standarda. Ti se boriš protiv svojih ovrha i dugova. I ne znaš tko je tu bolestan, ti, kapitalisti ili kapitalizam sam. Kažu da je kapitalizam suštinska nepravda i nejednakost. Bitan je profit, a ako profita nema, onda sve propada. I u tome se kapitalizam razlikuje od našeg nekadašnjeg socijalizma. Kod nas je egzistiralo i ono što nije bilo profitabilno, a to i dalje vlada u našem premreženom, klijentelističkom i rođačkom kapitalizmu.

Dok nekakvi vladajući aparatčici, bez diplomatske taktičnosti, govore da je sve u redu, mi stoka sitnog zuba doživljavamo svojevrzni nered i kaos. Za nas je sve neučinkovito i neprofitabilno. Nama je sve nefunkcionalno. Nama je svega dosta i bježimo od tog i takvog reda, rada i discipline. I doživljavamo da nas svakim danom, u svakom pogledu, neizmjereno neko tlači i stalno nam nameće nove poreze. I stalno nam netko govori da se za to nije borio. I postoje pojedinci koji bi ukinuli ovu nakaradnu državu jer ona ne ispunjava svrhu svog postojanja. I netko priziva lustraciju, jer treba suditi onima iz socijalizma, koji su progonili svoje progonitelje. Jer trebamo se osloboditi našeg socijalističkog mentaliteta. Trebamo progoniti komunjare što dalje iz naših života. Jer ne poštuju naše svetinje, nemoralni su i lažu kad nešto govore.

A kad netko spomene naša velika očekivanja od kapitalizma, pa onda taj ušuti i govori o velikim razočaranjima. Da smo bili očarani svim time, da smo bili zaljubljeni u krivu osobu, u krivi sustav, ali ne zadugo, jer smo se razočarali, a kažu da su razočarenja neizbježan dio života. Jer mi smo o svemu imali krive predodžbe, bili smo u sukobu s realnošću i sa činjenicama, jer naš kapitalizam je onaj barbarski, divlji, divljački, onaj rođački, jer naš kapitalizam uništava sve naše iluzije. Jer naš kapitalizam je nepravedan i bolestan. Jer 1 % stanovništva vlada nad 99 % stanovništva. To je za nas nepravda i nepravedno. I to za nas više nije fascinantno. Jer nama ništa ne

uspijeva, nezaposleni smo, bez prihoda i bez dohotka. Bez egzistencije. Jer stvorili smo državu za rođake, ortačku ekonomiju, naše propale projekte i slučajnu državu, našu nezaposlenost, deindustrijalizaciju, pljačkašku privatizaciju, našu zaduženost, odmah bi netko nekoga progonio i verbalno ili neverbalno bi se sukobio.

Jer za nekoga to nije istina, oni imaju svoju istinu. A ja samo mogu reći za one koji se tako prepucavaju da se tu radi o uhljebljenim birokratima i o sitnim oportunistima. Oni govore o zakonima i legalitetu, ali se toga ne pridržavaju. Oni se drže svoje hajdučke i junačke pravde, oni se drže običajnog prava i oko toga ne odstupaju. Oni se drže svog nasilja nad nama i svojih zakona za nas stoku sitnog zuba. I mi bi se trebali toga držati i pridržavati. A za nas je to nejasno, da ne može biti nejasnije. Pa nam netko sprema kazne, ovrhe i sankcije, bez obzira bili mi krivi ili ne bili. A Isus Krist dobro kaže: „Istina će vas osloboditi.“

Ili nas neće osloboditi. Sve je to paradoksalno. Tko vjeruje da će ga osloboditi, toga će valjda osloboditi, a tko ne vjeruje, njega neće. Tko vjeruje da smo dio rješenja, a ne problema i njega će osloboditi.

Zato se ja valjda bavim astralnim putovanjima i mojim lucidnim snovima. Zato valjda duboko dišem, zato valjda aktiviram svoje šesto čulo, zato valjda odvajam dušu i tijelo, zato valjda doživim svoj astralni tunel, zato valjda duhovno rastem i zato valjda izvantjelesno putujem. Prvo pokušavam odgonetnuti svoje snove, i to one zabrinjavajuće i uznemirujuće. Jer to je ulaz u moju pohranjenu podsvijest, u moj drugi svijet. Jer to je dobro za moje mentalno, emocionalno i fizičko zdravlje. Ne zanimaju me zabavni, zbunjujući, proganjajući i zastrašujući snovi. Ne zanimaju me halucinacije i noćne more. Mene zanimaju priče o sedam debelih i sedam mršavih krava. Mene zanima priča o sedam godina obilja i sedam godina gladi. Mene zanimaju razna tumačenja i razne filozofije.

POGLAVLJE 3

„Bogat je onaj čovjek koji zarađuje 100 \$ više nego muž ženine sestre.“

H. L. Mencken

Valjda stoga, što nam je tako kako je, kod nas vladaju pesimizam i negativnosti svih vrsta. Kod nas vlada umor od svega i premor materijala i dosta nam je praznih obećanja naših političara, lažnih fraza i demagogije. I kad se samo netko usudi reći da je dobro živio u ondašnjoj Jugoslaviji, svi oni koji su htjeli imati ovo što imamo, na njega se obruše. A valjda se radi o uhljebima, lažnim akademikima, lažnim braniteljima i ratnim invalidima, tajkunima, Hercegovcima i kriminalcima. I oni nam govore da je ondašnja tvorevina Jugoslavija bila neprirodna tvorevina s lažnim bratstvom i jedinstvom. I da se sve i trebalo raspasti jer je počivalo na bankrotiranim vrijednostima, neodrživom gospodarstvu i ekonomskom slomu, na nesposobnim partijskim drugovima, na srpskim lažima, na srpskim direktorima i srpskim milicajcima. I svi se sjećaju nestašica i restrikcija svega i svačega. Svi se sjećaju nestašica struje, benzina, kave, deterdženta. Svi se sjećaju ogromnih inflacija, gospodarskih i financijskih kriza. I svi takvi govore da je onda bilo loše, da nije moglo biti gore.

Kao da je danas bolje, kao da nas vode sposobni, a ne podobni. Nego nas vode nekakvi šaljivci i nekakvi ljudi bez vizija, bez ambicija i bez pokrića. I oni unedogled zapošljavaju samo one koji će biti njihova glasačka mašinerija. Pa tako kažu da imamo prevelik državni aparat, da imamo ogroman broj onih koji beskorisno rade u gradskim, županijskim i republičkim službama. I nitko se ne nalazi tko će reći dosta i tko će to ukinuti. I netko kaže da oni služe radi povlačenja novaca iz Europskih projekata, ali što će nam ti neuspješni Europski projekti kad se grade beskorisne ceste, beskorisni i skupi mostovi, vodovodi i kanalizacije tamo gdje više i nema ljudi. Ili se obnavljaju nekakve starine za turiste kojih nema i

koji nam ne dolaze. Sve to nema svrhu i nema tu povrata kapitala, ali koga za to briga.

I dalje imamo nepravedan i nepošten sustav, veliku nezaposlenost, uz ovaj odlazak naših mladih iz zemlje, uz ovu korupciju, uz ovaj nepotizam i klijentelizam. I dalje su nam na vlasti nesposobni nacionalisti koji varaju i krađu, ali nama ne dadu. I ako je kod nas što prljavo, ako je kod nas nešto licemjerno, onda je to naša politika, koja sve to odobrava i opravdava, koja na sve to blagonaklono gleda. I laže se, mulja se i maže se sve u šesnaest. I kad govorimo o prljavosti u našim životima odmah nas nešto asocira na našu politiku, jer to vode naše elite, jer to vode naši vrhunski obrazovani ljudi sa lažnim ili kupljenim diplomama. Valjda zbog njih kažemo da riba smrdi od glave, a ne od repa. I nije mi jasna ona naša porno glumica koja kaže da se kandidirala za Sabor i da hoće bolje Hrvatsku. Ja bih joj rekao da to ostavi na miru, da zato treba imati dobar želudac i neka se bavi vibratorima, dildoima, korbačima, fetišima i ostalim seksualnim pomagalicama. Mislim da će na tome više zaraditi.

Ili je kod nas baviti se politikom toliko unosan posao, ne znam. Samo svakim danom nam je gore, pa će valjda i tim političarima presušiti ili neće? Ili će oni i dalje govoriti svoje prazne fraze i svoju demagogiju? I što je još najgore u svemu tome? Najgore je što moramo trpjeti njihove muljaže, švrljanja i njihove afere. I još nam oni, valjda opravdavajući se, kažu:

„Ne mogu ja bez opuštanja i rekreacije, dok se bavim važnim stvarima za naš narod, financijskom krizom i recesijom. Pa ja spašavam svijet, spašavam ovu svoju raju od nesreće i zle sudbine. I ne mogu ja bez ljubavnih afera, ne mogu ja bez šaranja sa mlađim djevojkama, to mi je valjda u prirodi. Nisam ja kriv što imam povećanu razinu testosterona, što mi se povećao dopamin i adrenalin, pa ne rasuđujem razumno i emocionalno ne funkcioniram normalno.“

Ja iz toga zaključujem da im mozak nije usklađen sa hormonalnim centrima, štitnjačom i nadbubrežnom žlijezdom, ali tko kod nas za što pita. Nad nama vladaju adrenalinski luđaci i ne znaš tko je gori od koga. Pa tako kažu da je francuski predsjednik imao dvije obitelji i vanbračnu djecu. S jedne strane se ti političari zalažu za uzoran kršćanski život, a s druge strane imaju dvije obitelji.

Slično je činio i Franjo Tuđman i njegov sin Miroslav Tuđman i ovaj je imao dvije obitelji i vanbračnu djecu. I što je tu problem? Problem je u tome što ni naše političarke ne zaostaju za našim političarima. Ništa im nije sveto, pa ni one ne žele biti vjerne i braniti svetost braka. I one traže mlađe ljubavnike i one žele biti gospođe Robinson. A kod nas je to jednostavno da ne može biti jednostavnije. Kod lokalnog svećenika se ispovjediš, zatražiš oprost od Boga i on ili svećenik ti ga da.

A nama ostalima, koji nemamo takve probleme, kao da su svi dani nesretni. Kažu da su ostalim ljudima nesretni dani na Pepelnicu i Veliki petak, a nama su i ostali dani posebno nesretni. Pa tako kažu da su nam posebno nesretni dani: posljednji ponedjeljak u travnju, jer je tog dana Kain ubio Abela, prvi ponedjeljak u kolovozu, jer su tada razoreni gradovi Sodoma i Gomora i zadnji ponedjeljak u studenome jer je tada rođendan Jude Iškariotskog. Za nas još kažu da nismo mogli s Turcima, nismo bili sretni s Austro – Ugarskom, nismo bili sretni ni sa Srbima, a nismo ni sretni sada kada smo sami i svoji na svome. Uzalud smo ratovali, uzalud smo se borili sa Turcima i Srbima i uzalud smo išli u rat. Uzalud smo dobili rat, kad smo i dalje nesretni i nezadovoljni. Jer ni sada ne možemo slobodno govoriti, jer smo i sada nezaposleni, bez primanja, ili nam primanja nisu dovoljna ili smo nečim zakinuti ili smo šikanirani. Sada smo mi obespravljena raja, bez osnovnih ljudskih prava na posao, na zaposlenje, na dohodak i na primjerena osobna primanja.

Od nas su valjda jedino gori Srbi koji žive u i sa svojim Kosovskim mitom i s tom legendom, sa tom patologijom njihovog poraza, sa

tim mučeništvom i carstvom nebeskim i oni su ti koji neobjektivno sagledavaju činjenice. Jer to se dogodilo 1389. godine i tko se toga sjeća? Nitko. Pa tako oni zazivaju nekakve odmazde, nekakva klanja, nekakav danak u krvi, i nekakve viktimizacije. Pa su tako načinili Načertanije i Memorandum SANU – politički program Velike Srbije. I taj Kosovski mit i mit o Jasenovcu su glavne prepreke normalizaciji odnosa između naših zemalja. Jer oni zbog toga nanose zlo ljudima i čine svoje smrtne grijeha. A ja mislim da oni štuju taj mit načelno i reda radi, u stvarnosti ih briga za njega, pa će se jednog dana krenuti liječiti i doći će vrijeme kad će se oni od njega izliječiti. Neće oni vječno biti bipolarni, šizofreni, paranoidni, psihotični i patološki tipovi.

No, zato mi želimo stvoriti naše mitove o Vukovaru i Škabrnji. Ne želimo stvoriti normalne uvjete za život, ne želimo nekome stvoriti budućnost, ne želimo otvoriti nova radna mjesta, ne želimo riješiti neriješena pitanja o nestalima, o ratnim zločinima, nego svake godine u vrijeme 18. 11. nekome otvaramo žive rane. Jer tamo se skupe naši džabalebaroši, političari, karijeristi, probisvjeti, besposličari, jebivjetri, propaliteti, uhljebi, nekakvi lažni branitelji i tupe o našim tugama i traumama, o našim ratnim stradanjima, o našim tragedijama, o našim osvetama, o našim odmazdama. A ako bi tko trebao govoriti o Vukovaru, trebao bih to ja, jer imam uspomene iz nekadašnjeg Vukovara, jer sam poznao Višnju i Željku, nekadašnje stanovnice toga grada. I istina je da ja ne znam ništa o njima, ali valjda ću i ja nešto doznati o njihovim sudbinama. Samo, ne idu mi okolnosti i prilike od ruke, žena se od mene razvela, erektilno sam disfunkcionalan, imam neprijatelja Željka, imao sam moždani udar, imam bliske susrete sa utjerivačima dugova, nezaposlen sam, prijeti mi se stalnim ovrhama. Stalno mi netko prijeti nekakvim prokletstvom i pokorom. Možda ću biti i na cesti, socijalno sam ugrožen, pa sam u panici i depresivan.

No, za nas važe posve druga pravila u životu, od onih običnih ili sretnih ljudi. Jer mi smo naporni u toj svojoj nesreći, jer mi svima

pričamo da smo nepopravljivo nesretni i nezadovoljni. Kažu da su neki bili nesretni u socijalizmu, a sada nam je ta nesreća udvostručena. Jer mi mislimo da zaslužujemo više, jer mi mislimo da zaslužujemo bolje, jer mi smo oduvijek bili i ostali žrtve, jer mi nismo nizašto krivi i mi stalno gundamo, kukamo, jamramo i svađamo se. Jer smo mi nezadovoljni i nesretni. Jer nad nama vladaju kriminalci, nenormalni, nečasni i bolesni ljudi, ratni profiteri, lažni invalidi i korumpirani političari. I zato smo mi nesretni i nezadovoljni. Svuda vidimo nepravdu, karcinome i rak rane društva. Svugdje vidimo nefunkcionalnost i nefunkcioniranje institucija ove naše tužne države. Netko kaže:

„Pustimo institucije da rade svoj posao!“

Ali one to ne rade, ili oni sporo rade, pa za nešto što u nekim državama traje mjesec dana, kod nas traje 10 godina. Zato svi govore da kod nas ništa ne valja i ništa ne funkcionira.

Kažu da zbog svega toga polovica Hrvata pije alkohol i žestice s vremena na vrijeme, 30 % su trajni alkoholičari, 10 % su povremeni alkoholičari, a 10 % su bezalkoholičari. I što mi pijemo? Najčešće pijemo rakiju, pivo ili vino, a samo ponekad pijemo likere. I kažu da ne pijemo toliko po gostionama, koliko pijemo u svom domu. Tamo si uzimamo oduška za sve nepravde i za našu ružnu stvarnost. Tamo odlazimo kada imamo loše osjećaje i predosjećaje. Tamo odlazimo kada imamo otrove ili parazite u tijelu ili van njega. Tamo odlazimo kad smo u doticaju s našim društvenim štetočinama. Kada nam oni unište volju za pošten rad, kada nam oni stvore glavobolju, kada nam oni stvore razne smetnje, kada nam oni stvore zatvor u organizmu, kada nam stvore proljeve i kada nam oni stvore neopisivu muku i bol. Jer i mi bi se bavili konzumerizmom, kupovali bi i trošili bi kao ljudi. I mi bismo se preobrazili u kapitalističke kukce, a netko nas priječi u tome i netko nam to ne dozvoljava.

A čini li nas alkohol sretnijima i zadovoljnijima? Pa, baš i ne. Jer naša sreća i pijanost kratko traje, jer nam to donese kratko poboljšanje, pa se ubrzo otriježnimo i to bude uvod u naše zlo i naopako. I čini se da je sve to od tko zna čega. To bi trebalo istražiti, a ja pretpostavljam da je to od našeg straha od starenja i od našeg straha od smrti. Ovdje na Balkanu život kratko traje, i onda se mi nekako borimo produžiti ga, kako ne znamo kako, onda smo na svi ljuti i bijesni i činimo to što činimo. I čim vidimo da nam se kosa prorjeđuje, čim počnemo gubiti sluh i vid, čim nam zubi počnu ispadati, čim imamo problema s našim libidom, čim više ne uživamo u seksu, čim nam imunološki sustav počne zakazivati, čim smo jako umorni, čim volimo pivo, slatko i slano, čim se počnemo debljati, čim nam se metabolizam počne usporavati, mi počnemo gubiti samouvjerenost i samopouzdanje i ponašamo se zlo i naopako.

Pa ne podnosimo žensko zvrndanje, pa se razvodimo od naših žena, pa ne podnosimo ničije zvrndanje i odmah krećemo u obračun s onima koji nas zlostavljaju i koji nas omalovažavaju. Do podne se svađamo sa samim sobom, a popodne s ostalima, sa svima onima koji nam zvrndaju i koji se svađaju s nama, sa svima onima koji su nam na raspolaganju. Pa sam zaključio da nam treba nova Biblija. Jer neki od nas imaju problema s Bogom, jer neki od nas nemaju problema s Bogom, ali imaju problema s našom stvarnošću, s našim malim primanjima, s našim nedostatkom posla, s našom nezaposlenošću. Za nekoga od nas je Bog preokrutan, za nekoga je prenasilan i za nešto nas Bog previše kažnjava. Uopće nije milostiv prema nama. Zato smo se mi okrenuli Isusu Kristu, jer za njega kažu da je milosrdan i blag. I primio je naše grijehе. Ali bez obzira na to i dalje smo nesretni, pa u toj nesreći ne znamo za koga ćemo glasati. Pa nam Kristove slugе s oltara dijele političke savjete i savjetuju nas za koga da glasamo. I mi i dalje glasamo za svoje zlo i nesreću.

Jer ne znamo za drugačije i bolje. Jer nam se ništa drugačije ne nudi. A i tako nam svećenik preporučuje za koga da glasam, a ako to ne

učinim prijeti mi paklom ognjenim. I trebamo slušati našeg biskupa Jezerinca:

„Nalazimo se, braćo i sestre u predizbornoj kampanji. Čuju se stara obećanja koja nam nude raj na zemlji bez Boga. Neki u svojoj propagandnoj mašineriji obećavaju da neće više biti vjeronauka u školama, ako oni dođu na vlast. Da će dati više slobode mladima i zakonima nas osloboditi droge.“

Glасovali ili ne glасovali, isto nam se piše jer nam ništa to ne vrijedi kad smo mi i dalje nezadovoljni i nesretni. Mi nismo sa ničim zadovoljni. Mi ne bi ili bi nešto mijenjali, ali ne znamo kako. Hoćemo svijet bez nasilja, a onda se ipak okrećemo nasilju. Ne znamo bi li piškili ili bi kakili. Kod nas sve treba osuvremeniti, dokinuti staro i arhaično. I treba već netko napisati novu Bibliju i osuvremeniti ovo naše društvo na izdisaju.

A hoće li to biti organizirani vjernik, ili netko tko nije povezan s vjerom i religijom, mene se to ne tiče. I hoće li netko u to uvrstiti Jobovo, Jonino ili Isusovo stradanje, nije na meni da o tome odlučujem. I hoće li taj biti domišljat, pa ispričati nam veličanstvene priče, nije također na meni da o tome odlučujem. No, čujem da Kemya West, suprug Kim Kardasian, rap glazbenik radi ili je izradio novu verziju Svetog pisma, Biblije i albuma o Isusu Kristu. Netko kaže kako se usudio, jer je do nedavno izvodio sotonističke performanse, znao je zazivati Lucifera i znao se izrugivati Isusu Kristu. No, kažu da se on preobratio u vjernika, da je izradio Bibliju prilagođenu modernom dobu i modernom društvu. I da mu je to pomoglo da izađe iz dugova većih od 200 milijuna kuna. Naši ljudi nisu toliko financijski zabrazdili, pa bi trebali pročitati to djelo ili nedjelo i učiniti isto i slično – širiti vjeru i evanđelje i uz to zaraditi ili vratiti svoje dugove.

I to bi možda bio njihov spas od nesreće, spas od kletve, našeg prokletstva, spas od uroka, nezadovoljstva, nezaposlenosti i

siromaštva. Zato se trebamo moliti za spas od muke i nesreća da bi se oslobodili grijeha i prokletstva. Jer izgleda da kod nas ne funkcionira Isusov otkup grijehova i prokletstva, mi nikako da se pomirimo s Bogom i nikako da budemo spašeni. Mi nikako da hodamo u blagoslovu i pod božjom zaštitom. Zato moramo napisati Novu Bibliju. Jer kažem vam:

„Zaista, zaista, kažem vam, ako zrno pšenično, pavši na zemlju, ne umre, ono ostaje samo; ako li umre, donosi mnogo roda. Tko voli svoj život, izgubit će ga, a tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni.“

Jer prije svega moramo otkriti simptome, korijenje, znakove i uzroke naše nesreće, naših kletvi, našeg prokletstva, našeg nezadovoljstva, naše nezaposlenosti i našeg siromaštva. Moramo otkriti zašto nas stalno prate tamne sjene, nadnaravne sile, naše zlo i naše prokletstvo sve do trećeg ili četvrtog koljena. Zašto mi ne slušamo našeg Boga i to je valjda razlog svih tih nedaća? Ili je to što smo nemoralni i vodimo neprirodan seksualni život. I valjda nam zato Crkva govori da moramo priznati svoje grijeha i ispovijedati se. Govori nam:

„Gospodine Isuse Kriste, vjerujem da si umro na križu za moje grijeha i da si uskrsnuo od mrtvih. Zahvaljujem ti što si na križu učinjen prokletim da bih ja bio oslobođen prokletstva. Ali bez obzira na sve to, mislim da ti je sve bilo uzalud, jer ja sam i dalje nesretan i proklet, a i moji zemljaci su nesretni i nezadovoljni. Pa nas i dalje proganjaju duhovi i demoni i nikako ne nalazimo spas na ovome svijetu, a u onaj drugi svijet baš i ne vjerujemo.“

To govorim jer iza nas je 2.000 godina kršćanstva, 2.000 godina bijede, nesreća i nezadovoljstva. A u tom vremenu kršćanstvo nije uspjelo iskorijeniti bolesti, siromaštvo i tiraniju u svijetu, a kod nas se naši svećenici ni ne trude što se toga tiče. Njima je svejedno, drže se bogatih i onih na vlasti. Dobro im je, ne oskudijevaju, pričaju što

hoće, pa i nebuloze, oltar im služi i za političku promociju desnice i svega imaju. Brige njih što je kršćanka crkva prouzročila patnje u svijetu, što je organizirala inkvizicije, protjerivanje nevjernika i spaljivanje vještica. I što joj prijete New Age religija za koju još kažu da je religija Antikrista ili da je to oživljavanje paganskih religija i tradicija. Pa tako oni negiraju Isusa kao jedinog Spasitelja, promiču čovjeka kao Boga. Promiču to da svatko treba tražiti i slijediti svoj put. Da grijeh, zlo, pakao i Božji sud ne postoje, nego da postoje mir i ljubav.

Ali pustimo mi sada New Age na miru. Neka se oni već bave, čime se bave. Mene brine je li to pozitivna kritika, je li to negativna kritika, je li to konstruktivna kritika, je li to destruktivna kritika, je li to kritizerstvo ili je samokritičnost ako se ne slažem sa zabranom spolnog odgoja u školama, ako mi netko ne odobrava da budem peder, lezbača ili homoseksualac, ako mi netko ne dozvoljava vanbračne i izvanbračne odnose, ako mi netko ne odobrava kontracepciju ili pobačaj, ako mi netko ne dozvoljava potpomognutu oplodnju i ako netko ne poštuje Istambulsku konvenciju. A sad hoću li gledati pornografiju, slušati srpske cajke, masturbirati ili onanirati, to je na meni i na mome raspoloženju. I ja mislim da Isus Krist nije bio toliko zahtijevan, nije to toliko zabranjivao i nije procjenjivao ljude i događaje na osnovu toga, a to sada rade naši pastiri, naši svećenici i naši biskupi. Oni bi nas kontrolirali i obavljali bi kontrolu nad nama.

POGLAVLJE 4

„Sreća nije imati ono što želiš, nego željeti ono što imaš.“

Rabbi Hyman Schachtel

Općenito gledano mi smo siromašni da siromašniji ne možemo biti i postajemo sve siromašniji. Mi ustvari svakim danom, u svakom pogledu, nazadujemo. Kažu da su Poljaci u njihovoj tranziciji povećali svoj BDP za 200 %, a mi smo ga povećali za 6 %, pa smo onda dospjeli u krizu i recesiju i onda smo izgubili i tih 6 %. Sada navodno smo opet povećali naš BDP za 6 %, ali, pretpostavljam, ako dođe nova kriza i recesija, opet ćemo pasti na 0 % ili ispod toga. I sve je to zbog toga što naši političari i naša vlast ne razumiju ekonomske zakone, ekonomski se ne vladaju, vode katastrofalnu privatizaciju, ne privlače investicije i nemaju pojma o poduzetništvu. Kod nas nema civilizacijskih i gospodarskih vrijednosti, zakona i kriterija. Netko nam stalno, doslovno, ili metafizički gura prste u oči i stvara nam život problematičnim. Imamo podobne i nesposobne političare, a oni ništa ne rade da postanemo bogatiji, nego baš nasuprot, oni nas žele siromašne jer onda s nama lakše vladaju i upravljaju. Oni se ne drže Aristotela da je svrha države sreća njezinih građana, nego se drže toga da je nesreća svrha države.

Za sebe, svoju rodbinu i prijatelje se pobrinu, ponekad se pobrinu za svoje glasače i službenike: učitelje, liječnike, carinike i policajce i to pred izbore. A nama ostalima kako bude, a ne bude za nas, jer oni kradu, ali nama ne dadu. I to i takvo stanje je uveo naš prvi predsjednik Franjo Tuđman. I sada nam to netko prešućuje, sada nam netko gradi njegov kult ličnosti. A to u korist Franje Tuđmana govore njegovi bliski suradnici koji sada imaju drugačije svjetonazore. Koje je briga za sve, jer oni su se operjali, jer oni su se obogatili i žele održati stanje kakvo jeste, oni ne bi ništa mijenjali. A nama je doneseno izvorno zlo, nama je donesena nekakva bolest od koje sporo umiremo, nama je donesen nekakav pesimizam i neke

negativnosti koje smo svjesni ili nismo svjesni. A kažu da je sve počelo time kada je Franjo Tuđman besplatno dao svojoj kćerki Nevenki Tuđman, nekakav poslovni prostor. I kažu da je time krenulo to naše zlo, taj naš kriminal i ta naša korupcija. I mi se jednostavno nismo toga oslobodili. Za članove HDZ – a je nešto besplatno ili za jednu kunu, a za nas stoku sitnog zuba je sve skupo, da ne može biti skuplje.

I ne može se Franji Tuđmanu poreći zasluge za međunarodno priznanje Hrvatske, stvaranje države, ideju pomirbe, za vojno – redarstvenu operaciju „Oluja“, mirnu reintegraciju, i mir sa Srbima, ali se od iste te Europske zajednice bojao da će nas ona gurnuti ili vratiti na Zapadni Balkan. Stoga se može reći da su diplomatske vještine Franje Tuđmana bile mizerne. Ali imao je on i drugih negativnih strana: izolirao je našu zemlju, uveo je autokraciju, uveo je nakaradnu privatizaciju, pljačkašku pretvorbu i ukinuo nam je socijalizam, a nikad nam nije doveo kapitalizam. Jer nije doveo strane investicije, našu emigraciju, novce od te emigracije i strane investitore. Sve je držao pod kontrolom HDZ – a, medije, policiju i pravosuđe. Živjeli smo bez demokracije, pravne države i jednakosti za sve. Sve je davao i omogućavao članovima svoje stranke i nekakvim mutnim tipovima, koji su sve upropaštavali, a sve je uskraćivao nama stoci sitnog zuba. U nas valjda nije imao povjerenja. Uz to je žrtvovao Vukovar i dijelio Bosnu i Hercegovinu i mi se nismo toga oslobodili do dana današnjega.

Jer i danas nas ugnjetavaju i eksploatiraju, jer i danas smo ugnjetavani i eksploatirani. Jer nas i dalje cijede i progone, jer nam ne daju mira. I ako vi dirate njih, kao da ste dotakli osinje gnijezdo, oni se brane i proglašavaju vas ne svojim neprijateljem, nego neprijateljem Hrvatske, neprijateljem domoljubnih i tradicionalnih vrijednosti. A kud ćeš gore kletve, kazne ili prokletstva, biti neprijatelj Hrvatske, a živjeti u Hrvatskoj. Za tebe nema ni posla, a ni zaposlenja, nema nikakvih financijskih primanja, a ni osobnog dohotka, a moraš živjeti s našim političarima, braniteljima i

invalidima domovinskog rata. I ne smiješ reći da bi Franju Tuđmana Haški sud osudio zbog dijeljenja Bosne. Da je ovaj htio formirati nekadašnju Banovinu Hrvatsku. Ali ništa zato, moj problem je u našoj desnici. A oni kao da stalno slušaju pjesmu Roling Stonesa: „Paint it Black“:

*„Vidim crvena vrata i poželim da su obojena u crno.
Nema više boja, želim ih pretvorene u crno.
Vidim djevojke kako prolaze obučene u svoju ljetnu odjeću,
moram okrenuti glavu dok me moje crnilo ne prođe.
Pogledam u sebe i vidim da je moje srce crno.
Vidim svoja crvena vrata i ona obojena u crno.
Možda ću onda poblijediti i neću se suočiti sa stvarnošću.
Nije se lako suočiti kad ti je cijeli svijet crn.*

To nam je valjda sve ostalo od Franje Tuđmana. To je nekakav njegov amanet ili negativna ili pozitivna ostavština, kako se uzme. Jer on je bio otac svemu, ili kum svemu, pa i tome. On je od narodnog slugu, postao gospodar tog naroda. On nam je donio to pogrešno povijesno naslijeđe, podjele na ustaše i partizane i nikad ne završenu tu povijesnu priču o zločinima bez kazni. On nam je doveo te mutne političare i tajkune koji nad nama vladaju. Uz to uzurpirao je svoje političke ovlasti, uveo nam korupciju i kleptokraciju, sve je kontrolirao i doveo nam nekakve mutne tipove koji su se na nama obogatili, a kojih se nikako ne možemo osloboditi. A mi smo se od svega toga umorili, želimo s time završiti, ali uvijek se nađe netko tko nam to ne da. Tko nas na to potiče, dodaje sol na rane i otvara nam žive rane.

Jer on je 1993. godine besplatno dao svojoj kćeri Nevenki Košutić poslovni prostor za njen dućan. Nije tu bilo nikakvog dužničko – vjerovničkog odnosa, nešto se daje besplatno, pa nema plaćanja, pa nema dugova. Pa je sebi isto tako dao stan od sto ili dvjesto kvadrata za sitne novce ili bez novaca i valjda je sa tim krenulo. Više

se nije moglo ništa zaustaviti. Netko dobije nešto besplatno, a nekoga to skupo stoji i još dobije ovrhu zbog toga. Za nekoga u ovoj lijepoj našoj postoje prepreke, a za nekoga prečaci. Netko je tajkun i poduzetnik, a netko je gubitnik, autsajder i marginalac. Netko je Isus Krist, a netko je Baraba. Nekome je omogućen raj, a nekome danteovski pakao. Za nekoga važe zakoni, a za nekoga usmena predaja. Netko je ispravan Isusov vjernik, a netko je vražji okot. I zato bih ja s njim raskrstio i zato bih se pobunio protiv njegovih sljedbenika. Jer dosta mi je rasizma, nacionalizma i nasilja. Dosta mi je Tuđmanovog opijuma za narod.

Dosta mi je njegovog srednjeg vijeka. Njegove tlake i slabog zarađivanja. Gdje li su samo nestala ona socijalistička vremena kada se švercalo sa svime i svačime? A sada smo nezadovoljni i sa onim što imamo, ali i sa onim što nemamo. Sada smo nezadovoljni kaosom i rasapom svih vrijednosti i samo što nismo postali zvijeri i životinje koje se bore za svoj opstanak. I što je još najgore u svemu tome? Najgore je što smo od društva izopćeni, prezreni i poniženi, što nam je sve propalo, što živimo u opustošenim vremenima i degradirani smo i odbačeni smo kao stare krpe. Možda smo nekad živjeli na rubu provalije, ali sada nas je netko gurnuo preko tog ruba i mi smo na svojevrsnom dnu dna. I stalno nas se nečim šokira, p smo tako ostali šokirani kada su dobili ovrhu za neplaćeni parking, neplaćenu tv pretplatu i nešto tako slično. I još ako ne platim0o tu ovrhu prijeti nam se zapljenom onoga što imamo, a nemamo gotovo ništa. Jer mi smo u stoka sitnog zuba, i nismo podobnici i uhljebi.

Valjda je sve to od tada, kad je Franjo Tuđman dao svojoj kćeri Nevenki Košutić, poslovni prostor. Od tada se tolerira lopovluk, ili nedisciplina plaćanja. Štošta se od tog dana tolerira bjelosvjetskim kriminalcima, tajkunima bez morala i vizija, jer on je tolerirao lopovsku privatizaciju i uništenje naše industrije. On nam je donio to naše crnilo i ništavilo. Valjda mu je netko rekao da ćemo živjeti od turizma. Ali ne možemo mi živjeti bez industrije i od turizma. Cijeli

svijet živi od industrije, a mi smo je uništili. Mi smo je dali onima koji ne znaju što će s njom i koji nemaju poduzetničke talente. I ukinuli smo vladavinu prava, jer kako nekome dati nešto za jednu kunu ili besplatno? I to je taj naš glavni promašaj i neuspjio projekt. To je taj naš ekonomski, socijalni i moralni problem. Bez mnogo čega se može živjeti, ali bez industrije i proizvodnje se ne može. To je razlog da kod nas ništa ne valja. To je razlog da smo mi neuspješna, korumpirana i gospodarski zaostala zemlja. I ako sretnem nekog desničara u zasluženju ili nezasluženju, povlaštenju mirovini, na državnom trošku, reći ću mu u svezi Franje Tuđmana:

„Briga mene za njegove zasluge za samostalnost i neovisnost Republike Hrvatske, briga mene što ga zovemo ocem hrvatske države i vrhovnim zapovjednikom naše vojske. Briga mene za njegov kult ličnosti. Ne želim biti stoka sitnog zuba, ne želim biti nezaposlen i bez primanja.“

„Pa poduzmi nešto!“

„Nemoj mi samo predlagati da se upišem u stranku na vlasti. Nisam ti ja za to.“

„Onda ništa. Onda se i dalje žali, kukaj, jamraj i jadikuj.“

„Sve mogu govoriti, ali ne mogu izreći da je Franjo Tuđman bio nepogrešiva povijesna veličina, veliki državnik, da je bio vizionar i svetac.“

„Dok to ne izgovoriš, mi te nećemo primiti u našu stranku.“

„Ne mogu to govoriti nakon nakaradne privatizacije i pretvorbe. Ne mogu to govoriti jer su nekakvi mutni tipovi bez novca, ali s vezom u HDZ-u, dolazili do naših društvenih tvrtki. Ja sam ipak završio ekonomiju i nisam za to da se takve tvrtke daju ljudima koji nemaju pojma o upravljanju s njima. Zbog takvih sam ja bez posla i bez

primanja. A Franjo Tuđman, ako bi mu se netko suprotstavio, proglašavao je takve mutikašama i smušenjacija, paščadom i guščadom, žutim, zelenim i crnim vragovima.“

„Bila su takva vremena.“

„Nisu bila takva vremena. Netko ih je stvorio. Netko nas je izolirao od Europe i Amerike, od civiliziranog svijeta. Nakon međunarodnog priznanja netko je kriv za našu međunarodnu izolaciju. I netko je kriv za izdaju i prodaju Vukovara.“

„Nema dokaza da je Franjo Tuđman izdao Vukovar.“

„Nema ih, jer ih nitko ne traži i jer se to drugačije riješilo.“

I naravno da taj desničar zašuti, a ja kažem:

„Franjo Tuđman nam je donio je to što je donio. Donio nam je nesposobne i korumpirane političare i birokrate. Briga mene što je on dobio rat protiv Srba, briga mene za njegovu ekonomiju od 200 obitelji, briga mene za njegovu kontrolu nad ekonomijom i tijekomima novca, kad je netko kriv što sam ja nezaposlen i bez primanja. Kad je netko kriv za tu našu pljačkašku privatizaciju i pretvorbu društvenog u privatno vlasništvo, kad je netko kriv za tu našu uništenu Hrvatsku.“

„Kažem ti: tu i taku pretvorbu su nametnuli naši ekonomski stručnjaci, Jakša Barbić.“

„I tog Jakšu Barbića je netko izmislio.“

„Nije ga nitko izmislio, to je stvaran lik.“

„Taj Jakša Barbić je bio pravnik, a ne ekonomist i kako je on mogao smisliti našu pretvorbu i privatizaciju?“

„Ne znam, ali svi kažu da je to on smislio.“

I tu se naš razgovor prekida, ali ja nemam mira pa govorim:

„Nekad je bilo socijalne pomoći, ali ni to ne dobivam, jer imam svoju kuću i auto, a ja sam bez primanja već 7 godina. A treba platiti troškove, režije, poreze, prireze i komunalnu naknadu. Treba platiti dopunsko zdravstveno osiguranje, mirovinsko osiguranje, a treba se nekako prehraniti. Ako to ne platiš stižu ti ovrhe, a velikim ribama ovrhe ne stižu. Oni su toga pošteđeni. Stoga, netko kaže:

„Jebeš ovu državu u kojoj je najveći uspjeh otići iz nje.“ Ali ja sam ostario, pa ni tamo u bijelom svijetu me ne trebaju, ne znaju što će sa mnom, pa ja ne znam što ću i kako ću.“

Taj desničar mi kaže:

„Muči i ne pričaj gluposti. Ti ni ne znaš koliko ti je dobro.“

„Zašto misliš da mi je dobro? Nisam primio osobni dohodak već 7 godina.“

„Uzmi one u Africi, zamisli njih kako im je, kako ništa nemaju. I zašto oni dolaze k nama?“

„Dolaze i prolaze. Njihov cilj je Njemačka.“

„Ali i k nama dolaze.“

„A kad nas upoznaju, kad se upoznaju s našom korupcijom i nemoralom, bježe glavom bez obzira. Kažu da svaka država ima mafiju, ali u Hrvatskoj mafija ima državu.“

I moj sugovornik ostaje bez teksta, pa ja nastavljam:

„Glupost je stalno raditi istu stvar ispočetka i očekivati drugačiji rezultat.“

„To mi je odnekud poznato.“

„To su riječi Alberta Einsteina. Razumiješ li ih ti?“

„Možda donekle.“

„Onda ću ti ih ponoviti: „Glupost je stalno raditi istu stvar ispočetka i očekivati drugačiji rezultat.“

„Ma dosta s tim. Dosta s tvojim glupostima. Čujem da pišeš Novu Bibliju?“

„Pišem ultimativni vodič za bolje življenje, ali mi nedostaju teme, ali mi nedostaju rješenja. Sve što god smislim, naši birokrati, naša desnica i naša ljevica će to nekako iskoristiti. Pa nemam volje za rad.“

Kažu da je Einstein još rekao da su samo dvije stvari beskonačne, a to su svemir i ljudska glupost. Pa se zbog toga bavim dijeljenjem Bosne od strane našeg bivšeg predsjednika, Franje Tuđmana. Svi o tome šute ili neće o tome govoriti, a ja kažem: „Haag je zamjerio Tuđmanu da je htio dijeliti Bosnu. Haag je u njemu vidio neobrazovanog, primitivnog i bahatog Balkanca.“

„Pa što, da i je dijelio Bosnu? Sve se raspadalo, pa i Bosna.“

„To je i Milošević takvim procijenio, pa je za Srbe htio zauzeti najviše prostora.“

„Pa, zar Srbi nisu dobili svoj prostor ili Republiku Srpsku. Valjda smo i mi zaslužili Herceg – Bosnu?“

„Valjda smo je zaslužili. Samo u Hagu to smatraju etničkim čišćenjem.“

Time naš razgovor prestaje. Jer moj sugovornik nema argumente za nešto više, a ni mene ne zanima daljnji razgovor. Jer nitko nema kontraargumente. Nitko nema pojma o životu i o našoj stvarnosti. Ne zna za naše simptome, pa kako će onda znati i za dijagnozu ili rješenje. Još je gore kada govori pogrešne dijagnoze, a nama treba dr. House ili netko sličan njemu. Samo takvog nema ili takav nije zainteresiran za nas. Ali zato svi nam govore da je Isus Krist naš spasitelj. Jedino ja ne znam koliko nam on može pomoći u ovome životu, u ovoj našoj borbi s nesposobnim i grješnim političarima. On je i tako za onaj život, poslije naše smrti. Pa mu se mi možemo moliti koliko hoćemo, ništa se neće promijeniti na ovom životu.

Nitko i ništa neće uslišiti naše molbe. Stanje će ostati isto. Mi ćemo i dalje biti nezaposleni, bez primanja i siromašni. Još možemo imati problema ako želimo istupiti iz Katoličke crkve. Pustimo sada na stranu krštenje, primanje sakramenta pričesti, mise, euharistiju, ispovijesti i oprost grijehova. Ako želiš istupiti iz Katoličke crkve, negdje to možeš, a negdje ne možeš. Sve to zavisi o lokalnom svećeniku. Jer kadija te tuži, kadija ti sudi. Jer možeš ti pisati svoju izjavu, ovjeriti je kod javnog bilježnika i poslati je na adresu nadležne biskupije, kad nadležni biskup ti može odgovoriti, a i ne mora. A ti si se razočarao u Katoličku crkvu. Smatraš da te je netko iznevjerio, jer ti isti svećenici su slizani s tim nesposobnim i grješnim političarima. Ovi dolaze u Crkvu i odmah zauzimaju mjesta u prvim redovima, a onda svećenik sa svog oltara promiče njihove vrijednosti i promiče staljinističke metode obračuna s nama. A tebi je dosta svega toga, ne želiš s time išta imati i ne želiš to više slušati.

Jer problem je taj što ti želiš riješiti svoja egzistencijalna pitanja, tražiš svoje zaposlenje, svoj dohodak, svoje mjesto pod suncem, a Crkva ti govori o drugom, onozemaljskom svijetu i životu na njemu. Vjera, religija, naša Crkva i naši političari nemaju odgovor na našu

nezaposlenost, pa sve prepuštaju nama, a jesmo li mi zainteresirani riješiti nečije probleme? Pa baš i nismo. Jer smo umorni od svih tih borbi. I ne želimo biti krtice u ničijim redovima. Ne želimo uhljebnički posao i biti članovi stranke na vlasti. Ne želimo više raditi za našu stvar, ma što značilo i ma što to bilo. Ne želimo više biti članovi nikakve partije i iznutra se boriti za hrvatsku stvar. Dosta nam je lažnih borbi i laganja. Želimo pošteno raditi i pošteno zarađivati svoj kruh nasušni, ali nam to ne daju ili nam to onemogućavaju.

Kod nas uvijek postoje kočničari reformi i promjena, netko tko je protiv tržišnog natjecanja, netko tko je za naš kvazi kapitalizam, netko tko je za ortački ili kumovski kapitalizam. A to je takav kapitalizam gdje poslovni uspjesi ovise o ortačkim odnosima vlasnika tvrtke i političara na vlasti. I svima je u tim odnosima dobro, jer kod nas ruka ruku mije. I dok se ne stvori kritična masa za klasnu borbu i za rušenje toga svega, kod nas će vladati takav ortački kapitalizam. I zato nam ide kako nam ide i zato nam ne ide. Zato mi svakim danom, u svakom pogledu, nazadujemo. Zato su Poljaci povećali svoj BDP za gotovo 200 %, a mi ga uopće nismo podigli. I sve je to zbog toga što naši političari i naša vlast ne razumiju ekonomske zakone, ekonomski se ne vladaju, vode katastrofalnu privatizaciju, ne privlače investicije i nemaju pojma o poduzetništvu. A to je sve zbog toga što su u ortačkom odnosu sa vlasnicima raznih tvrtki.

I zbog toga svega nas ugnjetavaju i eksploatiraju, zbog toga mi nismo slobodni i zbog svega toga smo mi nezaposleni i bez prihoda. Netko nas želi pretvoriti u kmetove i robove. I zbog toga bismo se mi trebali odlučiti na klasnu borbu. Trebamo osvojiti političku vlast i uspostaviti našu pravedniju vlast. Jer nemamo što izgubiti, klasa na vlasti nam je sve uzela i oduzela i treba je zbaciti s vlasti i izboriti se za pravedniju vlast bez partija i bez partiokracije. Jer dosta nam je uhljeba, ulizica i poltrona ove vlasti. Mi nismo za klasnu mržnju, nego za klasnu borbu. Imamo klasnu svijest i želimo se klasno

sukobiti za svoje interese i za svoju egzistenciju. I smatramo da je naša partiokracija groteskna karikatura demokracije. I dosta nam je naše neuništive gluposti. Dosta nam je desničarskih mamaca, laži i obmana. Ne želimo da nas oni vode, a mi da budemo sljedbenici.

POGLAVLJE 5

Tko je najsretniji čovjek? Onaj koji cijeni postignuća drugih i raduje se njihovom zadovoljstvu kao da je njegovo vlastito.

Johann Wolfgang von Goethe

Kažu da je Biblija Božja riječ upućena čovjeku za sva vremena i za sve generacije. Ona se sastoji od dva dijela: Starog i Novog zavjeta. Stari zavjet je vrijeme priprave i iščekivanja Isusa Krista, a Novi Zavjet je vrijeme Isusa Krista i konačnog susreta čovjeka s Bogom. I to bih ja još mogao prihvatiti, ali ne mogu prihvatiti naše pastire bez srama i stida. Nismo mi nikakvo njihovo stado. Neki od njih su sasvim dobro surađivali i sa prošlim socijalističkim režimom. Ali oni danas i u današnje vrijeme, u sve guraju svoj nos i oni bi svakom loncu htjeli biti poklopac. A mi smo od nekadašnjih deklariranih vjernika, postali razočarani vjernici, humanisti ili nevjernici. I jedino što odemo na božićnu misu ili više ni na to ne odlazimo. Ali poštujemo druge ljude i dijelimo ljubav prema bližnjima. Sve ostalo je nestalo, i ne dijelimo s drugima radosno iščekivanje i ne smatramo Božić kao obiteljski i državni blagdan. Jer nam je netko svojom netolerancijom i nerazumijevanjem to uništio i ponekad nam dođe da se iz protesta u to vrijeme ubijemo.

No ipak to ne činimo, jer smo pozitivno orijentirani. Jer smo optimistični. A najgore od svega je to što nas naši pastiri savjetuju i propovijedaju nam za koga da glasamo na našim izborima. Još bi nam doveli i Gabriela Amotha, poznatog egzorcistu, da mogu. Ali oni to ne mogu, jer je čovjek umro. Bog da mu oprostí dušu i sve njegove grijehe, koje je počinio, koje nije počinio ili koje je namjeravao počiniti. Jer što činiti sa onima koji ne vjeruju u Boga, pa tako ni u Sotonu, a za njega kažu da je obavio 70.000 uspješnih obreda egzorcizma. Da je iz ljudi očistio sotoniska djela i demonsku opsjednutost. Da je iz ljudi istjerivao i istjerao nakaradnosti, izopačenost, komunizam i socijalizam. A naši pastiri nam stalno

govore svoje identične i nepromjenjive poruke, a mi za te ljude glasamo već trideset godina i ništa novo nam oni ne donose. Stalno nas vraćaju na staro, na loše, na naše povijesne traume i na naše zloćudne tragedije i populizme. Ali zašto se oni pozivaju na narod i da govore u ime naroda? Pa oni su se otuđili od tog istog naroda. I oni svakog dana, u svakom pogledu, tjeraju nas stvarne i praktične vjernike od sebe. Pa je tako katolička crkva sama sebi najveći neprijatelj jer nam ne daju odgovore na naše moralne, obiteljske i socijalne teme i dileme. Oni nam ih zamagljuju, uvlače nas u stogodišnju i tisućgodišnju, biblijsku mudrost.

Oni i dalje pričaju na starinski način, na način star 2.000 godina. Oni se nisu pomakli od te godine 2.000 i od života Isusa Krista. Oni iz tog doba izvlače pamet i mudrosti. Pa nam valjda stoga izvlače nekakve citate iz Biblije, kao da će nas time nahraniti. A mi smo gladni, nezaposleni i bez primanja i ne znamo što ćemo s nama nakon našeg pretvorbenog tsunamija i nakon naše privatizacijske pljačke. Mi i dalje živimo i ne znamo kako, mi i dalje radimo na crno i nema se tko založiti za nas. Prepušteni smo svojoj nemiloj sudbini i prepušteni smo tome da svoju duhovnost prakticiramo mimo Crkve. Jer nema dobrostivosti, milosrđa i krotkosti u toj našoj Crkvi, u tim našim vjerskim udrugama i u toj našoj Hrvatskoj biskupskoj konferenciji. Jer nema nama kod njih potrebne duhovnosti. I dosta nam je slušati nacionalnu i klerikalnu ideologiju kad smo gladni, nezaposleni i bez osobnih primanja.

No, ipak u svem tom jadu i nevolji, mene starog perverznojaka je zainteresirala knjiga poljskog katoličkog svećenika i franjevca Ksavera Knotza:

„Seks kakav niste poznavali“.

Kažu da je to nekakav moralno – praktični priručnik, ali ne o suzdržavanju od seksa, nego naprotiv, on nam govori kako se seksati u skladu s Božjim zapovijedima. Da mi katolici nismo osuđeni samo

na misionarski položaj. I da zbog drugačijeg položaja nećemo biti osuđeni na pakao. Da zbog svoje žudnje ili požude nećemo biti osuđeni na vječne muke. Da se odobrava:

„Ploditi se i množiti se!“

I da se ne moramo pridržavati srednjovjekovnih svjetonazora i da seks nije grijeh za koji se moramo ispričavati i ispovijedati.

Ja ipak mogu reći da nisam imao pravi katolički odgoj, i da sam svojevremeno ipak prekoračivao moralne granice. Da sam na piramidi grijeha visoko digao ljestvicu. Pa vladao je tada socijalizam i štošta je tada bilo dopušteno. Mogu sada reći da sam imao pravi odgoj, možda bih bio bolji čovjek ili ne bi. To se nikad ne zna. Ne zna se što bi bilo, kad bi bilo. Možda bih bio bolji vjernik ili ne bi bio. Tko to zna? Ostario sam, a do nekakve vjerske pameti nisam došao. I što još reći nego da u ona mračna, olovna i za nekoga nesretna socijalistička vremena nisam bio povezan s Biblijom. Nisam bio vjernik i nisam bio povezan s nečim takvim. I nitko onda u socijalizmu nije govorio: čitam Bibliju, nego se govorilo: čitam Kafku ili Dostojevskog. A ja nisam bio ni komunista, bio sam rock generacija, dijete cvijeća, pobornik istočnih religija i Woodstock generacija.

Tek našom tranzicijom sam ponekad znao uzeti Bibliju u ruke i bio sam čitatelj tog materijala. Do tada, valjda nisam imao potrebu za tim. I oduševilo me Jobovo stradanje, priča o Proroku Joni i Salomonovi psalmi. To su mi bile ljepše priče od one o Isusu Kristu. Jer nekako su mi bile ljudskije, i nekako mi nisu bile nasilne. A ja mrzim nasilje i nečije pribijanje na križ bez obzira što će taj uskrsnuti i donijet nam vječnu nadu u vječan život. I netko kaže da je religija uzrok našeg zla, naše nesreće i našeg nezadovoljstva. Jer pored takvih bizarnih svećenika, koji se ponašaju tako kako se ponašaju, mi neprijatelje ne trebamo i vjera nam je na izdisaju. I stalno čujem kako je nešto razgnjevalo Crkvu. I pitam se može li se išta napraviti

bez znanja te iste Crkve? I izgleda da se ništa ne može. A naša Crkva i gnijezdo bogomoljaca ne bi ništa mijenjala, oni bi da sve bude po starom.

I ne smatram religiju kao organizirani sustav vjerovanja, jer kršćanstvo je mnogo toga uzelo iz još starijih, primitivnijih religija i paganizma. I jednostavno kršćanska religija mi ne objašnjava nešto što je neobjašnjivo na prirodan način jer ja sam ipak evolucionist. A kažu da su naši svećenici otkrili, pored pobačaja, naših žena kao štraca, nemorala, pornografije, umjetne oplodnje, homoseksualaca, masturbacije, vanbračnog seksa i Istambulske konvencije i naš stari, balkanski običaj menstrualne kolibe. A to je običaj da kad žena ima mjesečnicu, da je nečista, da donosi nesreću i da je treba izolirati. Pa ćemo mi za takve žene graditi menstrualne kolibe, izolirat ćemo ih i odvojiti od nas samih i od društva. A Europska unija će nam ili neće nam, odobriti svoja financijska sredstva za to. Naime, netko je to otkrio da se baš to događa u Nepal, našoj bliskoj i prijateljskoj zemlji koju je ili nije, nedavno posjetila naša predsjednica Kolinda Grabar Kitarević. A ona kad nekoga posjeti, odmah stižu pozitivni ili negativni rezultati. Ona se inače bavi tko zna čime, pa je od nekud donijela i taj naš daleki, zaboravljeni, arhaični, balkanski običaj.

Za mene je sve to jezivo, ali sjetio sam se moje bivše žene, njenog PMS, njene ljutosti, njene histerije i njenih mjesečnica. Sjetio sam se njenog razdražljivog i opasnog ponašanja, njenih prepirki, svađa i glavobolja, neraspoloženja, njenog plača, njene povećane želje za sladoledom u ponoć, njenog srama zbog menstruacije, njenog ludovanja zbog hormona endorfina, estrogena, serotonina i progesterona. Pa se sjećam i njenog oduševljenja i euforije. A netko kaže da je predmenstrualni sindrom samo mit i legenda, da on kao takav ne postoji, da to nema nikakve veze sa hormonima, razdražljivošću i ženskim neraspoloženjem. Stoga joj kažem:

„Obuzdaj se! Pusti sve na miru ako su ti digli živce! Uzmi zdravu hranu i vitamine, sredi se i kontroliraj se! Uzmi magnezij i ublaži te

neugodne simptome i te dane u mjesecu. Znaš da sve to utječe na tvoju štitnjaču, srce, mozak, šećernu bolest, neravnotežu šećera u krvi i tvoje spavanje. Uskoro ćeš doći ili si došla u menopauzu i klimakterij pa će se to valjda srediti samo od sebe.“

„Nikad se to neće srediti jer meni i dalje rade žlijezde s unutarnjim lučenjem. To je prirodno stanje, a ne bolest. Ja ću imati i dalje menstrualne grčeve, lažna krvarenja, mučnine i glavobolje i kad ne budem imala mjesečnicu. Ja ću i dalje koristiti higijenske uloške i tampone.“

„Kako to znaš?“

„Ja sam u menopauzi i klimakteriju, a imam menstrualne grčeve i dalje.“

„Ti si nekakav fenomen.“

„Nisam nikakav fenomen i druge žene imaju nenormalne grčeve u predjelu zdjelice. Zato postoji bezbroj uzroka i ne zovu nas uzaludno ženama, a vi ste muškarci i nemate te grčeve.“

Ali sve to, pored ostalog, utječe na našu mušku psihu, na naše duševne probleme i naše zdravstveno stanje. Dobro je da sam se razveo od moje žene, pa su njene mjesečnice njena osobna stvar. Pa je njena menstrualna krv, njena stvar. Baš me briga da li su crvenokosa djeca začeta tijekom nečije mjesečnice, baš me briga da li menstrualna krv liječi glavobolje, hemoroide, bradavice i madeže i baš me brige da li kroz sve to prolaze slonice i ženke grbavog kita. I kažu da su zbog toga ili zbog nametnutog celibata naših svećenika nastale priče o vampirima, leptiricama i vampiricama. I kažu da je zbog toga grofica Bathorry činila to što je činila. Jer poznato je da se Crkva gnuša krvi ili „Ecclesia abhorret a sanguine“. I valjda je zato srednjovjekovna medicina priznavala teoriju o četiri životna soka i valjda su zbog toga bolesti neravnoteže u funkcioniranju jednog ili

više od tih sokova. I valjda se tada pojavila porfirija ili vampirska bolest ili katelepsija gdje su ljudi bili u katatoničkom stanju.

Kažu da su u srednjem vijeku dželati smjeli trgovati ljudskom krvlju, i još kažu da svježa ljudska krv vraća snagu i smiruje demone. Da je ona eliksir života. Pa su tako u starom Rimu pili krv umirućeg borca, a kupanje u krvi liječilo je lepru i sljepoću i donosilo mladenačku dugovječnost. Za kršćane, krv predstavlja zajedništvo i sjedinjenje Boga i ljudi. Ali mene muči pretvorba kruha i vina u tijelo i krv Isusa Krista. To se zove euharistija. I to je crkveno slavlje, izvor i vrhunac života. Netko jede tijelo Isusovo i pije njegovu krv. A ja imam problem s tim, ja se odmah sjetim nekog srednjovjekovnog dželata koji mi nudi svježu ljudsku krv i govori mi da krv vraća snagu i smiruje demone. Pa se sjetim starog Rima i da se tamo pila krv umirućeg borca i da se tamo kupalo u krvi radi mladenačke dugovječnosti. I ja jednostavno bježim od toga i ja jednostavno ne mogu prisustvovati tom barbarstvu. Ne vrijedaju se tu moji osjećaji, nego se vrijedna i moje razum. A neki ljudi su takvi da donose naprasne odluke, a neki su rezultat narodnih običaja, a neki su rezultat priča naših djedova i baka.

I što još moram priznati, moram priznati da me u vrijeme naše tranzicije nikako nije privlačio odlazak u Crkvu, jer to je bilo namijenjeno podobnima, oni su zauzimale prve crkvene redove, a ja, iz tko zna kojeg razloga, nisam bio podoban. Jer su se naši oltari koristili za slanje političkih poruka, a ne za širenje vjere i evanđelja. I stoga nikako nisam bio deklarirani katolik po našim pravilima, nisam vjerovao u predbračnu čistoću, nisam se protivio Istanbulskoj konvenciji, nisam bio protiv pobačaja i masturbacije, nego sam bio nekakav nedefinirani kućni simpatizer Biblije. Držim se 10 Božjih zapovijedi i to je sve. Nikad se nisam htio prikazivati vjernikom većim od pape, jer to je bila naša politička korektnost. Jer uvijek sam imao otklon od politike i ideologije. Jer uvijek sam osjećao nekakav ideološki bič vlasti, nego što sam tu ideologiju znao okrenuti sebi u korist.

Jednostavno nije mi bila čast baviti se vjerom i politikom, nisam se sramio takvog posla, netko je to morao, ali nisam mogao slušati partiju na vlasti, ili svog svećenika i biti poslušnik. Nikako nisam ulazio u aranžmane s bilo kojom partijom na vlasti i bilo kojim svećenikom. To mi je ostalo iz onih mračnih i olovnih, socijalističkih vremena. Onda baš nisam bio vjerski orijentiran, a stalno sam bio u sukobu ili u nesporazumu s ondašnjim moćnicima i svećenicima. Jer bio sam rocker u duši, jer bio sam dijete cvijeća, jer bio sam Woodstock generacija. I kada nam razni komesari nisu dali da sviramo u ondašnjem Domu kulture i u ondašnjem Omladinskom domu, išli smo, iz protesta, u Crkvu i htjeli smo njima svirati. No, ni oni se nisu slagali s našim repertoarom. Pa nam tako kaže naš svećenik:

„Možete kod nas svirati, ako ćete izvoditi pjesme: „Krist na žalu“, „Moj Isus“ i „Ima jedna duga cesta“.

„Možemo li nakon toga svirati: „Whole lotta love“, „Strange kind of woman“, „Satisfaction“ ili „Paint it black?“

„Ne možete. Samo vjerske pjesme dolaze u obzir.“

„Ima li još koji zahtjev?“

„Morate postati vjernici.“

„Znate li vi gdje mi živimo? Mi živimo u socijalizmu, u partijskom jednodomlju i u bezvjerstvu.“

„Ili morate postati vjernici ili budite bez sviranja.“

„Ali vi nam određujete i repertoar. Vi bi da sviramo vjerske pjesme?“

„Uzmi ili ostavi. Rock glazba budi životinju u nama. Ona budi naše životinjske instinkte, ona širi zlo i odbojnost prema Bogu, a rock sastavi koriste sotonističke znakove, magiju, okultizam i spiritualizam.“

Naravno da sam to odmah ostavio, jer sjetio sam se jedenja tijela Isusova i pijenja njegove krvi. A ja se nikako nisam mogao složiti s tim. Inače, mene je bilo teško preobratiti na vjeru, ja nikako nisam pronalazio Isusa Krista u sebi, a ni oko sebe. Nisam baš viđao ni Sotonu, nisam ga ni sanjao i nisam ni u njega vjerovao. Ako ne vjeruješ u Boga, onda vjerojatno ne vjeruješ ni u vraga, Belzebuba, Sotonu ili Lucifera. A ja ipak nisam u tolikoj depresiji da mi treba mambo – đambo i čiri bu – čiri ba. Jednostavno ja nemam mozak za te stvari. Valjda sam bio pod utjecajem marksizma i njihove izjave:

„Religija je opijum za narodne mase.“

Ili sam bio pod utjecajem Alberta Einsteina koji je govorio:

„Bog je proizvod ljudske slabost, a Biblija je kolekcija primitivnih legendi. Religija je utjelovljenje primitivizma i praznovjerja.“

I valjda zbog toga se nisam uspio obratiti Bogu i preobratiti. Valjda previše vjerujem u teoriju evolucije i u Charlesa Darwina. Jer trebalo je sve iz korijena promijeniti. Trebalo se preokrenuti za 90, 180 ili 360 stupnjeva.

Nikako do mene nije dolazio Duh Sveti, Bog i ondašnja Crkva. Nikako ja nisam mogao ići na mise, ispovjediti se i pričestiti se. Nikako ja nisam mogao postati iskreni i ozbiljni vjernik. Jednostavno to nije bilo u mojoj prirodi. Nisam bio razvratan i nisam dotakao dno života, ali nisam bio ni za vjeru. Nisam mogao moliti krunicu i čitati Bibliju. I nisam držao do euharistije i korizme. Nisam se onda htio ničega odreći, pa se vratiti starim navikama. Bavio sam se rock glazbom, transcendentalnom meditacijom i pokušao sam čitati istočnjačke

religije: Budizam i Zoroastrizam. I time sam valjda popunjavao svoje vjerske praznine, a nisam se odricao ni nezdrave hrane, ni alkohola, ni slanog, ni masnog, ni slatkog, ni putovanja, ni lutanja, ni seksa, a ni žena. Nisam imao potrebe stvarati bolju verziju sebe. Jer nisam se budio u znoju i panici. Jer nisam našao svog Boga, jer sam ga nepovratno izgubio i jednostavno nisam ništa u to vjerovao. Jer onda je vladao liberalizam, pa i vjerski idealizam. I to je bila ondašnja hrana za um i dušu, a gdje i kada je sve krenulo po zlu, ne znam. I zašto se nije dogodila moja ljubav s Bogom, ne znam i nemam odgovor.

Ali da sam ciničan i sarkastičan, ciničan sam i sarkastičan sam. Da sam skeptik, skeptik sam. Da imam nekakvu svoju filozofiju, imam. Da sam izgubio ili nisam našao svoju vjeru, jesam ili nisam. Nisam ja za konzervativne religiozne stavove. Riješio sam ja ta egzistencijalna pitanja bez vjere i bez Crkve. I ne osjećam nikakav sram i stid. I nemam nikakvih trauma zbog toga, nemam. Jednostavno sam to razriješio u svom mozgu. Nema sa mnom trte mrte i labavo. Ne mogu se ja družiti s ekstremnim i isključivim tipovima, ne mogu se ja družiti s nekim tko bi nekakvim dekretom zabranio rock glazbu ili bi proganjao onoga tko to sluša i izvodi, ne mogu ja biti s nekim tko kaže da rock glazba uzvisuje Sotonu i huli Boga, a to naši svećenici govore. Ne mogu se ja družiti s nekim tko moju glazbu izopćava i zabranjuje je. Ja sam u toj glazbi uživao i nisam nalazio ništa sporno, ništa skaradno i ništa vulgarno. Za mene ta glazba ne promiče totalni kaos, životinjske osjećaje i nered. Ja u njoj pronalazim ono dobro i ono lijepo. I najviše volim dobar blues. Ništa nema bolje od dobrog bluesa. I za mene ta glazba nije nikako đavolska. I ne dam da netko protiv te glazbe išta kaže, da je izopćuje i zabranjuje. A to što ona nije stara 2.000 godina, ja se za to ne osjećam kriv.

I ja znam da sam samo htio mužjački zapjevati, a taj me svećenik želio kastrirati, učiniti me impotentnim i odstraniti mi moj mužjački glas i moj zov prirode. Htio je odstraniti moju muškost, unijeti u sve to starinski, tradicionalni svjetonazor, uništiti moj pubertet i moje

buntovništvo, no ja sam ipak u mom kupatilu žestoko zapjevao. No kažu da to nije najgore što mi se moglo dogoditi. Mogao mi je taj svećenik ponuditi da se zaredim i nastavim njegovu praksu. Ali u meni su tada divljali hormoni i testosteroni, što je bilo vidljivo iz zrakoplova. Pa me je taj svećenik mogao pozvati u svoju kuriju, i ne bi mi tamo pričao o Bibliji, vjeri i crkvi, nego bi mi htio oduzeti moje dostojanstvo, tamo me napastvovati i objubiti jer kažu da se i to događalo. I meni se čini da mi je on htio otvoriti vrata svoga pakla.

A ja nisam siguran je li mi se to takvim čini ili je stvarno tako. Ne želim ja nikoga optuživati za smrtni grijeh, ne volim nikome suditi, da ne bih bio suđen. I briga me za poljske svećenike koji provode svoju konzervativnu revoluciju, svoj teror i spaljuju nepoćudne knjige: „Harry Pottera“ i „Sumrak Sagu“. Zbog toga neki ljudi gube vjeru u katoličku crkvu, jer smatraju da to nije zadaća crkve. Crkva bi trebala praštati, učiti o toleranciji i ljubavi prema bližnjemu, a ne sada ovako drastično i odbojno s nama. Od nas traže grijeha, a svoje grijeha skrivaju. I ne bi li naša crkva trebala biti protiv ratnih zločinca? Ne bi trebala održavati propovijedi njima u čast i govoriti o božjem milosrđu. I ne bi naša crkva trebala naše mlade, koji nemaju ovdje zaposlenja, proglašavati dezerterima. I ne bi naša crkva trebala govoriti ništa protiv kontracepcije, prezervativa, pilula i spirala. I ne bi naša crkva trebala govoriti protiv naše opsjednutosti ili neopsjednutosti Titom i socijalizmom. Ne bi naša crkva trebala biti protiv horoskopa, tarota, yogia ili reikija jer sve to djeluje kao Boccacciove karikature, kako netko kaže.

A mi hoćemo li se baviti našim bludnim mislima ili nećemo, to je na nama. Hoćemo li ili nećemo poštivati sedam smrtnih grijeha, to je također na nama. Jer ne kaže li nam jedna od Božjih zapovijedi : „Ne ubij!“, ali kad dođe stani, pani, kad se čovjek mora braniti, kad mora braniti svoju obitelj, onda je sve dozvoljeno. Pa je tako relativno govoriti o oholosti, zavisti, bludnosti, neumjerenosti u jelu i piću, lijenosti, škrtosti i srditosti. Sve je to na čovjeku ili od čovjeka. Što nije zakonom zabranjeno, onda je dopušteno. Pa je tako normalno i

dopušteno da svećenik koji se inače bavio egzorcizmima i istjerivanjem zlih bića zatraži razrješenje, napusti crkvu i oženi vjeroučiteljicu u koju je zaljubljen i koja je s njim ostala u drugom stanju. A ja nisam išao kod psihijatra zbog svega toga, nego, kao što sam rekao zapjevao sam u kupatilu:

*„You need cooling, Baby I'm not fooling,
I'm gonna send ya, back to schooling.
A - way down inside, A- honey you need it.
I'm gonna give you my love, I'm give you my love.
Want to whole lotta love, want to whole lotta love.
Want to whole lotta love, want to whole lotta love.*

Slično je bilo i sa mojim bavljenjem stolnim tenisom. Jedini stol za stolni tenis imala je ondašnja crkva i sjećam se da je svećenik rekao:

„Možeš igrati stolni tenis, jedino ako ćeš biti vjernik.“

„Ali to iziskuje moje duplo slobodno vrijeme.“

„Kako sad to?“

„Slobodno vrijeme za stolni tenis i slobodno vrijeme za učenje o vjeri.“

„Ne možeš se ti baviti samo stolnim tenisom, a biti nevjernik. Naravno da ćeš učiti o vjeri.“

I onda sam se ja odlučio za košarku, tamo je bilo dovoljno imati košarkašku loptu, patike i dobru volju.

Inače mi smo oduvijek bili i ostali zemlja nepravdi, zemlja apsurdna, zemlja duhovne i materijalne pustoši i netko nas zove Apsurdistan. I valjda zato imamo bahatu vladajuću klasu, koja ne zna što bi sa sobom i sa nama. Nemaju nikakvih vizija i nikakvih koncepcija i

strategija. I valjda zato imamo elitu koja pod krinkom demokracije vlada nad nama. Oni su naša moralna vertikala ili to nisu? A nisu uspostavili ni slobodno tržište, ni demokraciju. Dok se kod drugih događaju tektonske promjene, mi se ponašamo po principu: ne talasaj. Zato valjda doživljavamo demografski kolaps u ruralnim krajevima, zato nam mladi smatraju da su izdani, da im se nije omogućilo da ovdje žive, pa odlaze i bježe glavom bez obzira. Još nekako živi Zagreb i priobalje, a ostali krajevi su pusta i spaljena zemlja. Prazne su nam kuće, škole su bez djece i prazna su nam rodilišta. Jer kod nas nije bitno što znaš, nego znaš li nekoga iz vladajuće stranke ili partije i može li ti taj dati ili omogućiti posao.

A naš vrli premijer nam govori da ne širimo paniku i pesimizam, da nam je dobro, samo mi ne znamo za to. Da je on i njegova vlada sačinila sustav rasterećenja poduzetnika, da su napravili niz poreznih reformi, smanjili nezaposlenost, smanjili javni dug, povećali BDP i da smo mi prosperitetna zemlja. Onda mu mi iznesemo kontraargumente, podatke i činjenice da nije tako, da nam je sustav neuređen, da smo pravno nesigurni, netolerantni, necivilizirani, da naši poslodavci ne isplaćuju plaće, ali on se na to ne obazire. A ja mu samo mogu reći da je nekad u mojoj bivšoj tvrtci radilo 6.000 uposlenika, a danas ih nema ni 300. I kako onda ne biti pesimističan, kako onda ne širiti paniku i defetizam? Ali naš premijer nam iznosi nekakvu pozitivnu statistiku, a ja ništa od toga ne vidim u stvarnosti. Grade se vodovodi, ceste, mostovi, kanalizacije, uzaludno se troše novci iz Europske unije, tamo gdje ljudi više nema i gdje nema to tko koristiti. Renoviraju se stare, povijesne zgrade, a turista nema, pa nema. I kažu da nije sve to govno, nego da se pas posr'o.

Kažu da su te sve tranzicijske promjene trebale biti nekakvo pogonsko gorivo i kažu da su to bili demokracija i slobodno tržište. Samo mi se nismo odlučili ni za demokraciju, a ni za slobodno tržište. Jer nad nama upravljaju neljudi, kriminalci, klošari bez imalo srama, morala i savjeti. Istina je da oni za sebe kažu da su časni ljudi, ali oni su nečasni i nemoralni. Ništa ne rade za nas i bave se

kriminalom i korupcijom. I neki kažu da je Franjo Tuđman zaslužan i odgovoran za sve ovo što danas imamo ili nemamo. A imamo političku elitu koju nismo zaslužili i imamo ruralnu pustoš. I neki bi glorificirali našeg prvog predsjednika, osnivača moderne hrvatske države i ratnog zapovjednika Franju Tuđmana, a ja nisam ni za kakve glorifikacije. Naše Oružane snage su počinile ratne zločine, a naš predsjednik je bio zapovjednik oružanih snaga, pa mu je Haag namijenio kaznu i sankcije.

Inače, ja sam realista, pa mu štošta i drugo zamjeram. Zamjeram mu što je stvorio koncept klijentelizma i korupcije, što je stvorio koncept i ideju o 200 bogatih hadezeovskih obitelji, što je dovelo do katastrofalne pretvorbe i privatizacije. Što je stvorio one odabrane i stoku sitnog zuba, što je umjesto slobodnog tržišta stvorio partijsko gospodarstvo, što je stvorio dvostruki moral, za one iz HDZ-a i nas stoku sitnog zuba. Zamjeram mu i to što nijedni izbori nisu bili poštenu i demokratični, nego su bili lažni i namješteni. Zamjeram mu što je manipulirao s mojim nacionalnim osjećajima i što je podgrijavao našu ugroženost i kada je to trebalo, ali i onda kada to nije trebalo. Što je u naše ruralne krajeve donio mutnu i nepravednu pretvorbu i privatizaciju. Što nam je donio grabežljivi, predatorski kapitalizam i ogromnu birokratsku aparaturu. Što nam je donio regresiju, propadanje, uništenu ekonomiju i zatvaranje mnogih radnih mjesta. I kad je doživio svoju smrtnu agoniju, mi smo doživjeli svoje agonije.

Sada nakon svega ne mogu to nazvati političkom doktrinom, gospodarskom doktrinom, skupom političkih i moralnih načela, povijesnom ostavštinom. Sve je to nekakav promašeni miš – maš. Nešto što nam nije trebalo, barem meni. Jer ja sam iz lagodne socijalističke situacije, iz pravne, radne i socijalne sigurnosti dospio u kapitalističku nestašicu, nezaposlenost i neprimanje osobnog dohotka. Iz nekog dostojnog i dostojanstvenog života, dospio sam u krizu i borbu za život i smrt. Jer kad sam pomislio da će doći normalni poslovni uvjeti, uvedena je pljačka ili privatizacija za jednu

kunu. Kada smo mislili da će nam doći ljudi s vizijom, njih smo otjerali i doveli smo lopovsku bagru koji nam prvo oduzme dostojanstvo, pa nas šikaniraju, pa nas zgaze, pa nas unište, pa nas prezru, pa nas odbace kao stare krpe. I mi se onda na kraju bavimo našim neuralgičnim temama i dilemama. Jesmo li što učiniti bolje, jesmo li za što krivi i treba li nam se suditi. I dobro je što nismo dospjeli u dužničko ropstvo ili jesmo?

Dobro je da više ne plaćemo za Jugoslavijom kao propalim projektom, dobro da više ne plaćemo za socijalizmom. Jer su nam to ukinuli. Jer smo mi potlačeni i ojađeni. Jer su nam oduzeli najbolju igračku u životu i uveli nam ovaj nepravedni, barbarski, predatorski kapitalistički sustav. Kad smo mislili da ćemo napredovati, da će doći normalni sudski procesi, da ćemo biti normalna zemlja, sve se promijenilo i dobili smo nenormalne poslovne uvjete, nenormalne sudske procese, počeli smo nazadovati i postali smo nenormalna zemlja. I kod nas su svi frustrirani i na granici pucanja. I kažu da se nikad nećemo oporaviti, da ćemo uvijek biti moralno i materijalno uništeni. I da ćemo se vječno uspoređivati s afričkim zemljama. A svega toga ne bi bilo da netko, bez našeg znanja, nije srušio Berlinski zid. A nas od tada prati loša karma, loše ekonomske politike, nepravedna pretvorba i privatizacija, antirazvojni proračun, nedostatak pameti u našoj politici i zakazivanje naše pameti. Prati nas korupcija, klijentelizam, ekonomska neefikasnost i trošenje naših resursa. I što je najgore od svega, gospodarstvo nam je u čvrstom zagrljaju preskupe države, mi smo još uvijek mentalitetno u socijalizmu, i ne možemo se racionalno suočiti s tim, s našom povijesti i našom prošlošću. Odustajemo od naših strukturnih reformi i stalno nešto zovemo drugim imenom.

U stanju smo izjednačiti ono vjersko i ono nacionalno, pa ne znaš što je vjersko, a što nacionalno. Pa nam je Katolička crkva više hrvatska, nego katolička. Pa nam je Crkva čuvar nacionalnog identiteta. Pa nam ona služi protiv pravoslavlja i islama. Pa smo netolerantni prema onima koji to ne razumiju. Pa smo netolerantni prema onima

koji to razumiju, ali to ne uvažavaju. Pa smo u stalnim sukobima sa sobom i sa drugima. A sve je to zbog jedne izjave u Bibliji. Zbog izjave:

„Gospodin je pastir moj, ni u čemu ja ne oskudijevam!“

A mi u svemu oskudijevamo. Pa nekoga verbalno zlostavljamo, pa nekoga fizički napadamo zbog toga. Jer mi smo ipak Balkanci i držimo se balkanskih običaja i tradicija. Skloni smo magiji, čaranjima i bajanjima. I od toga se ne može pobjeći. Ne može se pobjeći vlaškom demonu Mama Paduri i od njenih kletvi:

1. *Bog te ubio, da te ubio, dabogda!*
2. *Dabogda ti lipsali volovi u jarmu, oranje ne završio!*
3. *Dabogda kraj mrtvog oca u zemlju ušao!*
4. *Dabogda te noću boljeli zubi, a danju te žuljale cipele!*
5. *Dabogda ti penis otpao iz korijena!*
6. *Dabogda crk'o onaj koji noću spava!*
7. *Dabogda išao samo prema naprijed, nazad se nikad ne vratio!*
8. *Dabogda tamo gdje večeraš, nikad ne ručao!*
9. *Ako lažeš, ne dohvatio sunce nogama, ni mjesec rukama!*
10. *Idi do đavola u zelenu baru, tamo gdje živi Đavo!*
11. *Idi, kuda je otišao mutavko s konjem!*
12. *Što ti iz usta izleti, po vratu nek' te klepi!*
13. *Proklete ti oči bile!*
14. *Kad vrba postane voćka, ti ćeš postati čovjek!*
15. *Dabogda imao samo sijede u kući, a unuke nikad oko stola!*

POGLAVLJE 6

„Ljudi se tisuću puta trude da steknu materijalno nego duhovno bogatstvo, mada je sasvim sigurno, da našu sreću stvara ono što jesmo, a ne ono što imamo.“

Arthur Schopenhauer

Kod nas je oduvijek seksualnost bila tabu tema, ali dok je u ona socijalistička vremena to bilo nekako liberalnije, sada je to konzervativno, restriktivno i ograničavajuće. I može se reći da kod nas nikad nije provedena seksualna revolucija, ni u socijalizmu, a pogotovo sada ne u kapitalizmu i u ovoj našoj vjerskoj državi. Stoga nam žene uopće ne uživaju u seksu, jer kod nas nema predigre. Jer mi se borimo s njima kao da ćemo oboriti svjetski rekord, a kada to obavimo, zbog lučenja serotonina, okrenemo se na drugu stranu i zaspimo, a naše žene bi se grlile i mazile. Kažu da svaka naša treća žena ne uživa u seksu. Da ima nekakve fizičke, seksualne, emocionalne i psihičke probleme, da joj je seks neugodan, da osjeća stid, sram ili nekakav strah, da je dolje suha, da doživljava bolan snošaj i da ne doživljava sladostrašća. Ali kod nas je problem i taj što naše žene smatraju da smo mi muške svinje, mislimo samo na sebe i na svoje zadovoljstvo i one to više neće i ne mogu trpjeti. I one se ljuto prema nama odnose, ne slušaju nas i ne uvažavaju nas, jer one su kraljice. Pa se one razvode od nas i odlaze od nas.

Pa mi tako osjećamo strah od neuspjeha, stid, peccatum ili Istočni grijeh i grijeh savjesti. I stalno živimo u razdoblju seksualne recesije. Ljubomorni smo na druge, uspješne ljude, nasilni smo i stalno nas netko provocira. Pa bi mi nekog tukli, šamarali i nekome bi razbili nos. Jer smo mi podmukli, jer smo mi monstumi, čudovišta i zlostavljači, jer smo mi narcisoidni i manipulatori. Takvi smo. Nepopravljivi. I održavamo te naše veze iz pakla s bivšim ili sadašnjim suprugama bez psihološke podrške, pravnih savjeta i druge pomoći. A te naše bivše žene nas svakodnevno psihički, fizički

i seksualno zlostavljaju. I mi se nikako ili teško oporavljamo. I ne znamo kome da podnesemo tužbu za maltretiranje i zlostavljanje. Brak nam je propao, nema nikoga da nam kuha i pere rublje, a moja bivša žena dolazi, pa dolazi. Proizvodi mi bolesti, duševnu bol, psihičke smetnje, gubitak poštovanja, stvara mi čir na želucu i žučtko zna gdje. A ona nudi seks i traži novce.

Kažu da muškarci zbog srama ne prijavljuju žensko zlostavljanje i maltretiranje. I mnogi muškarci trpe, mnogi muškarci su žrtve nasilja u obitelji, dok im nešto ne pukne. A onda pribjegnu svom slijepom i očajničkom činu, kada im je svega dosta. Onda oni već izraze svoju ljutnju, nekoga izmlate ili ubiju. Jer nitko nije nevin, dok mu se to ne dokaže. A sve to nasilje je nastalo zbog toga što su na trafikama i budikama nestale gole i raskrečene žene, danas ih više nema ni za lijek. Sve je danas čedno i u skladu s našim vjerskim slobodama i neslobodama. I kažu da su nama ili našoj djeci, pod utjecajem crkve, ukinuli seksualni odgoj. Što oni imaju znati o spolnim bolestima, kontracepciji i seksu prije braka. To će i tako otkriti u braku. Valjda stoga mi nismo spontani i prirodni. Valjda stoga se mi ne znamo ponašati normalno, po pravilima naše Crkve, nego smo nastrani ili perverzni. Pa smo disfunkcionalnog ponašanja, pa se odajemo vanbračnom seksu, prijebračnom seksu, varanju naših žena, pa idemo na potpomognutu oplodnju, pa naše žene idu na pobačaj, a tamo ih dočekuju ginekolozi s prizivom savjesti, pa prihvaćamo ili ne prihvaćamo Istanbulsku konvenciju.

A od svega toga se u našoj Crkvi, svećenicima diže kosa na glavi. Oni se ne bi bavili svojim neposlušnim stadom i neposlušnim ženama, nego bi se bavili političkim konzaltingom i propovijedali bi ono što im se prohtije. Pa oni tako pričaju nerazumno, nešto izvan svake logike, a kad pričaju logički, onda je to izvan svake mjere, na granici ludosti. Pa tako naš kardinal Vinko Puljić kaže:

„Žene se ne bi trebale upuštati u tjelesna zadovoljstva prije braka, što je postalo učestalo u zadnje vrijeme, kako bi isprobale koji će

muž biti dobar. Pazite da tako ne bi postale štracce!“ Pa tako ti sveti ljudi pričaju o našim ženama kao štracama, da su nemoralne i nedolične. I najradije bi takve žene smjestili u umobolnice. Ali ne možeš ti nevinu osobu smjestiti u umobolnicu ili spaliti ih kao vještice. Pa su ti bijesni i ogorčeni.

I zato o nama pričaju da uživamo pornografiju, da od naše nerođene djece se prave parfemi. Jer mi živimo na brdovitom i zaostalom Balkanu. Jer kod nas djeluju čudne vjerske udruge i čudne religijske tradicije. Pa iste gledaju poprijeko samohrane majke, raspuštenice i razvedenice. Za njih to nisu prave kršćanke, i takve žene treba zgaziti na ulici kao štracce, kurve i prostitutke. A oni su mizogini, uživaju svjesno ili nesvjesno ponižavati žene, oni ih mrze i preziru i smatraju ih inferiornim bićima. Valjda i vjerojatno zbog toga što ih je njihova majka zlostavljala, nije vodila brigu o njima i zapuštala ih je. I oni nikad došli do zrelih i odgovornih osobina. Do širokih pogleda na svijet, do svog rasta, napretka i poboljšanje. Do toga da budu najbolja verzija sebe samih.

Ili su nešto zlo i ružno čuli od našeg blaženog kardinala Alojzija Stepinca, koji za nemoralne žene i žene koje brinu za svoj spolni organ, za svoje stidnice i rodnice, koje brinu za miris, izgled i veličinu malih i velikih usana, kaže:

„Zanimljivo je, kako je Sotona dobro uočio silno važnu ulogu žene, te ju pod parolom lažne emancipacije rabi za svoje svrhe kao nikada do sada u povijesti čovječanstva. Nije tako s domaćicom, ako se uopće može dati ime domaćice ženi, koja je prezrela Boga, svoju stidljivost i pošten rad. To je specijalni tip komunističke žene, ali ujedno i tip nakaze od žene. Odvratna je Bogu, ali je odvratna i poštenim ljudima. Uzalud će žena nastojati iznuditi poštovanje od strane muškarca ako se bude više vidjela na bučnim ulicama i razuzdanim zabavama nego u kraljevstvu svoga doma. Svaka takva žena je bludnica i treba je zgaziti kao smeće na ulici.“

A žene se samo brinu za svoje stidnice, male i velike usnice i rodnice. Žele biti moderne i žele začiniti svoj život. Inače, one smatraju da svi zaslužujemo zdrav i sretan seksualni život. Zaslužujemo, ali nas netko sprječava u tome. Ne znam čine li nam to svećenici koji relativiziraju svoju pedofiliju, ali mene briga za to. Ja sam nekontrolirano smršavio, pa sam doživio moždani udar i sada više nisam funkcionalan. Netko kaže da je nakon moždanog udara doživio utrnulost, obješenost lica, slabost ili oduzetost ruke ili noge, da je doživio poremećaj u govoru, da je izgubio vid, da je doživio vrtoglavicu, a ja sam izgubio libido i požudu prema mojoj bivšoj ženi. Jednostavno me ona više ne privlači, ne uzbuđuje i ne napaljuje i vjerojatno zbog toga imam mlohavu ćunu. A kažu da je to zbog toga što ponekad pijem alkohol, što sam ponekad zabrinut i tjeskoban, što ne lučim dovoljno adrenalina, što se svađam s partnericom, što često doživljavam stres i umor, što koristim lijekove: antidepresive, diuretike, antihistamatike i lijekove za sniženje krvnog tlaka.

No moj osnovni problem je taj što nemam seksualnu želju prema mojoj partnerici. Ona me više ne privlači ni tjelesno, ni umno, a ni intelektualno. Ona je postala primitivna seljanka, ma što to bilo i ma što to značilo. Ona je za mene žena bez elementarnog odgoja, horor i noćna mora. I briga mene za njenu stidnicu, vaginu, veliku i malu usminu i rodnicu. Briga mene za njene obične ili neobične mirise. Briga mene za suhoću njene vagine. Briga mene za njena sladostrašća. Mene brine to što sam čuo da mi se može moj penis izgubiti u njenoj vagini. Jer njena vagina je prevelika i preširoka, a moje oružje se smanjilo i zaključio sam da mi više nismo kompatibilni. Radio sam ja i Kegelove vježbe, ali mi one nisu pomogle. Koristio sam ja i prsten za penis, ali mi ni on nije pomogao. Htio sam i ja podići kvalitetu svog seksualnog života, ali mi ništa nije pomoglo. Kada nešto ne ide, kada postoji anatomske nerazmjere, kada nešto ne funkcionira, onda ne funkcionira.

No, mogu reći da sve nije počelo s mojim gubitkom kilograma. Sve je počelo s mojim jednim snom. Nisam sanjao da je nema, nego sam

sanjao nekakvu olinjalu kavansku pjevačicu. Ona je u svoj grudnjak primala bakšiš i više je zavijala, nego što je pjevala. I više je ličila na prostitutku, nego na kavansku pjevačicu. Malo sam se raspitao o njoj i doznao da je zovu Mica Trofrtaljka. Pa pitam: „Nije li to ona Milica Ostojić ili Mica Trofrtaljka što je pjevala: „Ja sam slatka, suknjica mi kratka, svi mi kažu da sam trofrtaljka“ i nije li ta pjevala „Davorike Dajke?“

„Jeste baš ta.“

„Ali zašto ne pjeva:

*„Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, samo malo daj.
Guram, guram, pa neće da uđe,
moja noga u cipele tuđe,
haj mora ući, makar plakajući.
Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, samo malo daj.
Svi mi kažu da je moja uska,
haj, moja uska, ova moja suknja.
Nije, nije, jeste bila prije.
Ala mi je tijesna cipelica desna,
haj, jesam bijesna i lijeva je tijesna.
Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, samo malo daj.*

„Pusti je na miru, pa će pjevati i „Davorike dajke“. Šuti i čekaj!“

I ja sam tako šutio i čekao. Razmišljao sam o toj ženi, a ona mi nikako nije bila nekadašnja seks bomba. Sve se kod nas u međuvremenu olinjalo, pa se i ona olinjala. Sada je više ličila dementnoj starici koja je zaboravila riječi pjesme „Davorike dajke“ i koja ju nikako nije pjevala. Stoga pitam:

„Hoće li ta žena pjevati „Davorike dajke“ ili neće? Ako je to pjevala Titu i Jovanki onda bi to trebala i nama.“

„Pjevat će to. Samo šuti.“

I onda sam se sjetio da je netko pisao o njoj. Da je imala nesretno djetinjstvo i da djetinjstvo pamti po svađama i tučnjavama. Da se mlada udala i da su za nju davali ondašnjeg Fiću da se razvrgne brak. Jer je bila obiteljska sramota. Ali je njen suprug Radoslav nije dao i podržavao je njenu glazbenu karijeru. I da joj je dao da nosi mini suknju, dao joj je da joj se vide koljena, ali nije dao da joj se vide gaće.

Gaće je mogla pokazati Karleuša, ali ne i Mica Trofrtaljka. I što se dogodilo u mojim snovima? U mojim snovima, ja sam vidio gaće Mice Trofrtaljke. Bile su to nekakve staračke, prljave Rumunjke i od tada imam problem s erektilnom disfunkcijom ili sa impotentnošću kako moja bivša žena kaže. A Mica Trofrtaljka je pjevala:

„Predem vunu i kučinu“ i „Nišku banju“ i nije pjevala „Davorike dajke“, jer već sam rekao da je ona bila dementna starica s prljavim rumunjskim gaćama. A ja sam imao problema s mojom bivšom ženom koja mi je govorila:

„Od tebe očekujem sto orgazama godišnje, jer svi govore da će mi to produljiti život i ukinuti smrtnost.“

„Ali ja sam vidio prljave rumunjske gaće Mice Trofrtaljke. Od toga sam erektilno disfunkcionalan.“

„Što ima Mica Trofrtaljka s nama?“

„Vidio sam je u snovima i vidio sam njene prljave, rumunjske gaće. To je bio prizor strave i užasa i ne znam hoću li se ikada od toga oporaviti.“

„Želim da mi uzbudiš sve moje erogene zone. Želim da me raspametiš, želim da me diraš u predjelu moje dražice i g – točke. Želim doživjeti vaginalna, klitoralna, kombinirana i višestruka sladostrašća. Želim doživjeti vihore, vrtoglavice, fatamorgane, oluje i tajfune. Ne želim da mi govoriš o mojoj menopauzi i klimakteriju.“

Što ja mogu što moja žena nije zrela i odgovorna osoba? Što ona ne kontrolira svoje emocije i ne odgovara za svoje postupke, što ona ne prihvaća samu sebe, nego ide na te plastične i estetske operacije.

Za mene je i to ogroman problem. Jer mislio sam da će se moja žena srediti svoje fiziološke i biološke potrebe, svoju patologiju i svoje seksualne nagone kad dođe u menopauzu i klimakterij. Da više neće misliti na svoje plodne dane, na reprodukciju ili što već. Da više neće biti pod utjecajem Mjesečevih mijena. Da se više neće nekulturno i ružno ponašati. Da će biti dobra, ćudoredna i normalna. Da me više neće maltretirati svojim plemenskim običajima, spolnim potrebama i svojom nakaradnom logikom. Da neće govoriti drugačijim jezikom, da neće širiti različite običaje i uvjerenja. Da će biti tolerantna i bez eksplozija mržnje, bijesa i ludila. Da više neće biti pohotna, perverzna i krvoločna. Da ona više neće biti ambiciozna žena s Balkana, da neće biti seksualno ugrožena, da će se normalno ponašati, ma što bilo i ma što to značilo. I da neće željeti seks najviše do sada. Da će je to jednostavno proći, da će izgubiti volju i želju za seksom.

Ali ne, njen biološki sat je davno otkucalo, bar ja tako mislim, jer ona je u menopauzi i klimakteriju, a njena želja za seksom nije. Ona se ne može koncentrirati ni na što drugo, ona nema koncentraciju ni za što drugo. Ona misli postati seks bomba u krevetu. Pa je zbog toga entuzijastična, pa misli da je privlačna, pa iskri nekakvom kemijom, pa joj se požuda vidi iz očiju, pa je angažirana i mobilna. A ja joj po stoti puta kažem:

„Ništa od toga. Nisam zainteresiran za seks s tobom. Ne želim stimulirati tvoje erogene zone, ne želim čačkati tamo dolje. Ja sam u mojim snovima vidio prljave rumunjske gaće Mice Trofrtaljke, smršavio sam i imao moždani udar, od toga se nisam oporavio. Imaj razumijevanja za mene.“

I od tog natezanja s mojom bivšom ženom sam valjda doživio moždani udar. Nešto se dogodilo s tim mojim ugruškom, s tim začepljenjem arterije, s tim smanjenim protokom krvi ili s tim puknućem krvne žile i ja više seksualno ne funkcioniram na stari način. Mogu se ja zdravo hraniti, mogu ja vježbati koliko hoću, kad ništa ne osjećam prema mojoj bivšoj ženi. I imam ja i dalje nesvjestice, vrtoglavice i povremeni gubitak svijesti. Jer imam povišeni krvni tlak, povišenu razinu šećera u krvi, povišene masnoće, srčanu aritmiju i druge bolesti srca i mozga. I naravno da se to odrazilo na moju erektilnu funkcionalnost, na moj libido, na moje testostosterone, na moju potenciju i na moju erekciju. Jer ja to više nemam ili nemam u dovoljnoj mjeri ili to nemam s mojom bivšom ženom. Trebao bih probuditi muškarca u sebi, trebao bih koristiti strane afrodizijake kao korijen ginsenga, kineskog cimetovca, mace ili afričku šljivu.

Ili bih trebao koristiti neki od naših domaćih afrodizijaka. Trebao bih koristiti razne biljne i životinjske smjese. Kao na primjer: žabnjaču, anis, valerijanu, kravljak, miloduh, imelu, komoniku, koprivu, hajdučku travu, štukinu mast, zečju krv, mjehur od haringe, prepeličja jaja, magareći loj, magareća ili veprova muda, jarčju žuč, ili kozorogova muda, mozak vjeverice, guščju mast, kačun, laneno sjeme, muškatoz oraščić ili celer. Ili bih trebao nabaviti šalicu mlijeka mlade žene koja doji, ili bih trebao nabaviti krv prve mjesečnice kod neke djevojke. Ali ja nemam strpljenja za sve to. To me jednostavno ne privlači. Ostario sam ja za sve to i jednostavno ne vidim svrhu tomu svemu. Inače, moja bivša žena mi preporučuje viagru, preporučuje mi Plivin Dinamiko, ali ja ni za to nemam volje. Jer jednostavno, to mi ne koristi. Ne želim ja isprobati pravilo: što me

ne ubije, to me ojača. Jer kako da ja vratim požudu, leptiriće u stomaku i ljubavnu iskru, kada je to nepovratno nestalo.

Osjećam se iscrpljeno, istrošeno i potrošeno. Ništa mi nije privlačno, prigušio sam ljubavnu želju, i moja bivša žena mi nije plijen ni u javi, a ni u mojim snovima. Ja za nju više nisam idealan muškarac. Ne odgovara joj veličina mog penisa, ne može se kod mene financijski pomoći i više ona nije pokorna i čedna. I jednostavno ona ne zna što da radi sa mnom. Ja za nju više nisam zgodan Šokac, visok, lijepog osmijeha i očiju. Nisam ljubazan, duhovit i obrazovan. Nisam ni financijski zanimljiv, jer sam nezaposlen i bez primanja. Stoga ja ne organiziram nikakve uzaludne potjere, jer moji hormoni ne luduju, razbistrio sam ja svoju glavu, nestali su moji hormoni požude i odljubio sam se. Smeta mi i to što moja žena drži otvorene oči, a nekad ih je zatvarala. Jer dosta mi je sukoba s mojom boljom polovicom, ne želim s njom upražnjavati seksualne odnose, od svega toga mi se diže želudac, sve mi je prljavo i ne želim više oživljavati strasti. Jer postao sam bezstrasno biće, jer postao sam erektilno disfunkcionalan ili kako moja bivša žena kaže da sam impotentan.

A mene baš briga što se moja bivša žena osjeća prazno i neispunjeno. Tko joj je za to kriv? Ja nisam. I jednostavno se tako ne osjećam. Ona mora imati sve. I novce i ovce. Jer ona je ovisnica o kupovini, ona je ovisnica o potrošnji, ona je ovisnica o estetskim operacijama. Ona ima tu naviku iz koje ne izlazi. Ona nije svjesna toga da je gospođa u zrelim godinama. Ona uopće nije svjesna svojih godina. Ona bi bila nezrela i nedozrela djevojčica u tijelu zrele žene. I njen život ide u krivom smjeru. Ja sam zbog toga nesretan i pesimista, a ona zato doživljava javna ponižavanja. Stalno ju salijeću vjerovnici. Jer to ne ide, kako bi ona htjela. Pa je zato progone ti utjerivači, pa je progone ti kamatari. I ona bi to sada na mene prenijela, ali to više ne ide tako. Možda je nekad išlo, ali sada ne ide. Jer i ja nemam, a ono što imam, ne dam. I borim se za svaku kunu.

POGLAVLJE 7

„Ako nekad, jureći za srećom, nađete tu sreću, vi ćete, kao i ona starica što je tražila naočale, otkriti da vam je sreća sve vrijeme bila na nosu.“

Bernard Shaw

Čitao sam „Bibliju vagine“ pa znam da u vaginu ne treba stavljati jaja od žada, da ta jaja ne uspostavljaju hormonalnu ravnotežu kod žene, ne kontroliraju mjesečnicu i mokraćni mjehur. I sigurno ću posjetiti izložbu vagina „Pussy Exhibition“ u Celju jer to se ne propušta, jer me još uvijek zanima ženska anatomija, ženske raširene noge i žensko međunožje. Jer ja tako liječim svoje slomljeno srce. Jer kažu da se može umrijeti od umornog srca. Jer ja to činim za svoju umornu dušu. Jer ja to činim za svoje kardiovaskularne bolesti i srčani ritam. I nikako neću prestati razlikovati vaginu od vulve, nikako neću zaboraviti da se vagina sama čisti, da su stidne dlake s razlogom tu gdje jesu i da ih ne treba odstranjivati. Možda svakom hrđavom penisu svaka dlaka smeta, ali treba ih odgrnuti i da sve kod žene stari, pa tako i vagina.

Pa sam stoga mojoj bivšoj ženi savjetovao da si kupi novi vibrator za svoju staru vaginu, ako nije zadovoljna sa starim vibratorom. Stari vibrator sam joj ja kupio za nekakav dan orgazma ili Dan žena, ali ako je on zastario, neka si ona kupi nešto modernije i suvremenije. Neka si kupi nešto što će joj stimulirati dražicu i pružiti joj maksimalan užitak. Neka si kupi nešto što će maksimalno vibrirati i što će je dovoditi do snažnih sladostrašća. Jer ona je seks otkrila u menopauzi, jer ona je tek sada otkrila da uživa u muškom dodiru, u muškom klinču i muškom zagrljaju. Ona tek sada uživa u grubostima seksa. Ali nam je iz Amerike stigla gospođa Judith Riesman, a po nalogu naših desničara i fundamentalista. I ona govori protiv vibratora i vanbračnog seksa. No, moja bivša žena će na sve to reći:

„Nisi čuo da ženska masturbacija može otvoriti vrata pakla. To je direktan put prema Sotoni i to truže naše tijelo i našu dušu. To tvrde naši svećenici. I oni kažu da žene opsjedaju seksualni demoni, da nema sladostrašća u svemu tome, nego samo privremeno olakšanje i patnja.“

„Ne znam ništa o tome. Ali vibratorom možeš doći do užitka, napetosti iščekivanja i olakšanja svojih muka.“

„Vibrator brane naši svećenici.“

„Onda si kupi dildo.“

„I to brane svećenici.“

„Onda koristi ruke i prste.“

„I to je zabranjeno. Ne želim biti paganka i zazivati seksualne demone.“

„Onda ne znam što ti može pomoći. Znanost kaže da ti masturbacija može pomoći.“

„Bio muškarac mrgud, egoist ili grubijan, može poslužiti. Svaki muškarac je meni dobar i koristan.“

„Onda koristi muškarce, samo mene poštedi i ostavi na miru.“

Jednostavno ne znam što može pomoći mojoj bivšoj ženi, osim muškaraca. Ostario sam, i ne zanima me to. Meni je ona odgovarala kao submisivna i pokorna, meni je puno toga odgovaralo kad sam bio mlad, ali sada više nisam mlad i tolerantan. Jer sada se ona ne želi predati mojoj kontroli, jer sada se ona ne želi predati mojim potrebama, i ja nisam zainteresiran za nju. Ne zanima me ona, jer ona želi biti domina i dominirati nad svojim muškarcem. A ja ne

volim tu njenu tamnu stranu karaktera. Ne volim i ne želim se suočavati s njenim negativnostima, nastranostima i perverzijama. I to mene odbija od nje. Nakon mog naglog mršavljenja i nakon mog moždanog udara, moj penis se smanjio i otkazao mi je poslušnost, pa je to razlog broj dva. Mogao bi ih nabrojati barem još pet, šest razloga, ali sada nisam raspoložen za to.

Jer bojim se živčanog sloma. Bojim se da bih ga doživio kad bih sreo svoju bivšu ženu, a ona je otišla na ginekološki pregled i tamo je doznala da je sve u redu s njom. Ako ju seks privlači, onda oni nemaju ništa protiv da ona to prakticira. Najgore je imati vaginizam – nekontrolirano stezanje donjih mišića rodnice, pa muškarac ne može penetrirati u ženu. A ona to nema, pa se može seksati do mile volje. Pa je zbog toga poludjela ili postala luda za seksom. Ali ona je starija žena ili starica i to joj je ograničavajući faktor. I jedino što nema dovoljno raspoloženih muškaraca. Nisu svi muškarci raspoloženi, a neki su odustali od žena. Draže im je pivo, rakija ili nogomet. I postali su aseksualni.

A ja imam brige i oko mog prijatelja ili neprijatelja Željka. Bojim se da bi i on mogao poludjeti i doživjeti živčani slom. Jer on se su sada nalazi u bolnici, liječe se od tko zna čega. Ili su svojevolumno napustili bolnicu, pa se ja bojim za njega. Ustvari, bojim se za sebe, da ih ne sretnem. Jer bojim se da će krenuti na mene, jer bojim se da će na mene krenuti sjekirom ili golf palicom. Jer moja bivša žena očekuje da joj govorim da je volim. Ali što imam to govoriti babi od 60 godina. Pa je stoga ignoriram, pa je izbjegavam, pa joj stoga očito lažem, pa sam nepristojan, pa mi više nije stalo do nje, pa izbjegavam seks. A ona mi pokazuje svoj međunožje, svoje donje rublje, ona bi mi se najradije skinula gola. Jer ona je negdje pročitala da to na muškarce djeluje hipnotizirajuće, da tada muškarci podivljaju, ali nije tako sa mnom. Ja bez obzira na to njeno ponašanje ostajem kul, hladan kao špricer, nisam baš sretan i uopće joj ne prilazim. A što se mog prijatelja Željka tiče, bojim se nekog njegovog iznenadnog nokauta.

Jer sve je to sa mojom bivšom ženom je nastalo zbog toga što naši svećenici naše žene zovu štracama. Da su još rekli da su naše žene kurve, kurveštare, kučke ili kučketine, ajde de, to bi još razumjeli, ali su rekli da su naše žene štracce, pa većina to ne razumije. Ili su mogli reći da su naše žene opsjednute duhovima, vješticama, demonima ili vragom, ili da su naše žene opsjednute hormonima, mjesečnicama ili PMS - om. I moja žena je odlučila živjeti po vlastitim pravilima, željela je biti žena sa stavom bez obzira što joj to nije bila smisljena odluka. Mogla je ne talasati i do kraja života živjeti u miru sa mnom. Ali ona to nije htjela, duhom, ali ni tijelom nije bila stara ili se nije takvom osjećala i znala je što hoće. I netko u životu sazrije, a netko podjetinji. Ja ni danas ne znam što se od toga dogodilo s mojom bivšom ženom. Jedino što njoj treba moje prijateljstvo i moji novci, a meni ona ne treba. Ja sam bio u nju zaljubljen, vjerovao sam u zajedničku budućnost, a sada toga više nema. Sve to je nestalo.

I onda se ti naši svećenici nisu mogli zaustaviti pa pričaju da je naš problem što nam žene ne znaju gdje im je mjesto, da žive u svijetu muških vrijednosti i da se neprikladno ponašaju, da nam one gube mjesečnice ako gledaju pornografiju, da se od naše djece iz pobačaja rade parfemi. Pa smo mi izgubili povjerenje u katoličku Crkvu, pa nalazimo da je nešto u našoj Crkvi bolesno, pa im zamjeramo grijeh struktura. I ako imamo potrebu te religiozne duhovnosti okrećemo se osobnoj religioznosti, pa svoju religioznost radije prakticiramo kod kuće uz čitanje Biblije i ne idemo na nedjeljne mise. Jer naše svećenstvo nam prijete ognjem paklenim, jer naše svećenstvo nam prijete paklom, jer naše svećenstvo nam prijete drugim kaznama. Nas pristojne i umjerene tjeraju od sebe i uz njih su ostali samo oni rigidniji i tvrdokorniji.

Pa se naše žene, ni krive ni dužne, ili iz očaja, predaju BDSM- u, seksu u javnosti, sado – mazo seksu, orgijama, swinganju i seksu u troje. I zbog svih tih životnih okolnosti, ja ne vjerujem lokalnom svećeniku i Crkvi. Jer i on je čovjek, od krvi i od mesa. Jer on govori da je ženama isključivo mjesto u kuhinji i u odgoju djece. A one

jednom mjesečno imaju PMS, imaju mukotrpne mjesečnice, imaju mentalni slom, neraspoložene su, otječu im grudi, vole jesti slatko, proživljavaju duševne patnje i duševne slomove. Plaću, imaju osjećaj krivice, još jednom su neraspoložene i treba im sve opraštati. Pa se to jednog dana sredi, a onda nedugo zatim odmah krene ponovo, pa su žene ponovo neraspoložene. Jer kažu da na žene veliki utjecaj imaju njihovi hormoni: estrogen, progesteron i testosteron. Jednom riječju žene su lude kao puške, lude su kao mašingevere ili su lude kao u onoj pjesmi Josipe Lisac: „Danas sam luda“:

*„Danas sam luda, ne znam što hoću, danas sam luda želim samoću.
Sutra ću opet znati sve što treba, bit ću slatka, bit ću nježna.
Sutra ću opet voljeti sve ljude, dat ću opet sve za druge.
Ne govori više, ne, ne pričaj mi sve te priče.
Ne znam što bih, ne znam gdje sam, opasna sam.
Danas sam luda, ne znam što hoću. Danas sam luda, želim samoću.
Razdiru me neke čudne stvari, pun je mjesec, zbrka u glavi.
Sutra ću biti ona stara. Malo tužna, ali snažna.
Ne govori ništa više, ne, ne pričaj mi sve te priče.
Ne znam što bih, ne znam gdje sam, opasna sam, već sam bijesna.
Ne proganjaj me više, ne znam što bih dala,
ne proganjaj me više, daj pusti me da spavam, daj pusti me da sanjam.
Danas sam luda, ne znam što hoću. Danas sam luda, želim samoću.“*

I valjda su zato ti svećenici protiv žena. Jer žene nas seksualno izazivaju i maltretiraju. One nam mašu svojom „Ženkom Biblijom“ i govore:

„Ne želimo više biti sluškinje, štrance, bludnice, prostitutke ili svetica. Ne želimo slušati naše svećenike i biskupe. Oni nam tumače nešto što je staro 2.000 godina i više. Želimo biti normalna bića. Ne želimo biti podložne, slabe, pokorne i podčinjene svom mužu. Više ne želimo živjeti u patrijarhatu. Ne želimo biti seksualno zlostavljane.

Ne želimo živjeti pod stalnim zabranama i ograničenjima. Ako treba, odreći ćemo se i stare Biblije. Ne želimo više slušati o bezgrešnom začecu, ne želimo više slušati drevne bajke i biblijske nelogičnosti. Ne želimo više slušati da je bolja muška zloća, nego ženska dobrota. Ne želimo više slušati da od žene potječe sve što je sramotno i ruglo. Ne želimo mi više klečati pred Isusom i ljubiti mu noge. Umorne smo mi od svega toga. Ne želimo se mi pridržavati starih vrijednosti. Želimo biti oslobođene od toga, želimo biti feministkinja.“

„Ali takva su vremena.“

„Vremena se moraju mijenjati. Mi ne želimo doslovno čitanje i interpretiranje Biblije. Mi samo želimo pošten odnos prema nama. Ne želimo biti sluškinje, bludnice, prostitutke ili svete.“

„A da prestanete talasati i pomirite sa sudbinom?“

„Ne dolazi u obzir. Krenule smo u našu neizvjesnu borbu i iz nje ne izlazimo. Svaka sila za svog vremena. Ništa vječno ne traje. Ne želimo više biti maternice, rasplodni materijal i one koje se žele udati.“

„Ali ti si prošla menopauzu i klimakterij. Više ne možeš roditi i brak ti nema nikakvu svrhu.“

„Nema veze. Ne želim biti rasplodni materijal i ona koja se želim udati pošto po to. Ne želim više biti žena, majka, domaćica, želim biti samo emancipirana žena. Ne želim više kuhati, ne želim više prati, ne želim više usisavati, ne želim se više uređivati i ne želim više ne zanovijetati. Ja sam ipak cvijetak zanovijetak. Ne želim biti potplaćena, izrabljivana i drugotna. Ne želim se dovoditi u nezavidan položaj. I ne želim napade od strane naših klerikalnih i konzervativnih struja. I zato ću se ja uključiti u protestni marš i protestirat ću ja do mile volje.“

„Neka ti je sa srećom, ali mene poštedi i ostavi na miru. Ne mogu više slušati tvoje glasno stenjanje i tvoje naredbe da radim to i to. Ne mogu više živjeti s agresivnom ženom.“

Ja jednostavno ne želim takvu ženu, ne želim ljutu feministkinju. Ja bih samo htio neku jednostavnu ženu koja će mi kuhati, koja će mi prati, koja će se urediti za mene, koja će obrijati noge, koja će se sa mnom seksati i koja neće zanovijetati. Ja bih prema njoj bio dobar, donosio bih joj osobni dohodak i držao bih je kao kap vode. A moja bivša žena želi biti Kathleen Hanna, nekadašnja opaka feministica. Želi po sebi napisati slut ili da je kurva. Želi da joj priznaju pojam „Smells like Teen Spirit“. Ili želi biti kao Tavi Gevinson, ili želi biti kao Debbie Harry, pjevačica grupe Blondie. Ali mene brine to što je bijesna, što je ljuta i što nije zadovoljna svojim životom. Mora da je pročitala knjigu Cathi Hanauer: „Dežurna kučka“. I upoznala se sa ogorčenim ženama, ženama sa iznevjerenim očekivanjima, ženama koje su bijesne i razočarane, ženama koje briju ili ne briju svoje pazuhe i noge, ženama koje mrze svoje muškarce. I pitam se: gdje su nestale ondašnje drugarice, gdje je nestao onaj ondašnji dan žena u kojima bi mi poklanjali karanfil i onda bi se opijali cijeli taj dan?

Sve je to nestalo u vihoru naše tranzicije. I sada imamo grozne žene, koje nas čine razdražljivima, koje nas čine umornijima. Koje nam donose svakodnevni stres, tvrdu ili meku stolicu. Pa ih proglašavamo nemoralnim bićima ili kurvama. Pa ih do te mjere mrzimo da ih onda u trenucima rastrojstva ubijamo. Pa se onda molimo za njihovu dušu. A mi smo samo htjeli ženu koja će nam ponekad skuhati paštašutu, slušati nas i biti nam pokorne i ništa više i ništa manje. Ne želimo mi žene koje će nam razoriti život, ne želimo mi žene koje ćemo zvati pogrđnim imenom. Ne želimo mi od naših žena praviti neprikladne i nedolične vještrice koje treba zgaziti, koje treba uništiti. A Slovenci, valjda nama u inat, organiziraju najveći erotski sajam u ovom dijelu Europe, u Celju, a pod naslovom Eroticland. I kažu da je sajam slobodan i otvoren za Hrvate. Treba samo tamo doći i kupiti ulaznicu. I kome fali i nedostaje seksa svašta će tamo naći: zabavu za

odrasle, seksi radionice, swingerski kutak, tantrička iskustva, seks uživo, porno glumce koji se ševe na pozornici, orgije, polugole žene i muškarce, striptiz, fetiš – party, pornografiju, „60 nijansi sive“ i Sodomu i Gomoru.

I ako nekog iz Hrvatske pitate zašto su došli, odgovorit će vam:

„Nekad smo i mi bili seksualno osviješteni i liberalni narod, nekad smo i mi bili kao Slovenci. Nekad su i nama drugovi upalili svjetlo seksualnosti, prosvijetlili nas i bilo nam je svjetlo. I Slovenci su imali „Evu i Adam“, a mi smo imali „Erotiku“. Čujem da su vjerski talibani i vjerske udruge našoj djeci ukinuli seksualni odgoj. I da su te seksualne slobode na najnižim granama. Djeci su povećali vjerski odgoj, a ukinuli seksualni odgoj. Kažu: što oni moraju znati za kontracepciju, seksu prije braka i pobačaju, to je i tako zabranjeno kod nas. Treba znati o Isusu Kristu, njegovom razapinjanju i njegovom uskrsnuću. Pa, smo mi došli u Sloveniju jer kod nas nema ništa slično. Samo, malo smo se razočarali, ovo ovdje je na nivou malo boljeg seks – shopa u Beču ili u Minhenu. Možda je jedino iznenađenje sajma časna sestra koja se igra s dildom i talijanski pastuh Rocco Siffredi.“

A ja sam se sjetio da sam i ja nekad bio obožavatelj i simpatizer: „Eve i Adama“ i „Erotike“, tih magazina za odrasle koje smo mi kriomice kupovali, razmjenjivali i čitali. I ništa ja u tome ne vidim problematično, ništa ja ne vidim da je tu bilo van zakona ili van naših ondašnjih običaja. Sve je to bila naša škola ili naše školovanje. Jer i onda je svaki taj magazin promicao svoje seksualne i ideološke vrijednosti. Jedni su bili protiv samozadovoljavanja, drugi protiv česte promjene partnera, a treći protiv homoseksualnosti, ali da su nas sve ti magazini educirali, educirali su nas. I da je za nas golotinja bila znak slobode i progresa, bila je. I da smo voljeli neobrijane Šveđanke, voljeli smo. A onda je u 80 – tima zavladao kult mršavih, obrijanih ljepotica, taj suvremeni ideal ljepote, pa sam se valjda i ja ugasio ili jednostavno sam izgubio potrebu za tim ili sam naučio što

sam trebao naučiti. A onda je u 90 – tima nastupio taj naš retrogradni, vjerski sustav.

Kažu da je retrogradno isto što i nazadno. Da netko ide u daleku prošlost, protivi se novinama i ide unatrag, a takvi su naši vjerski talibani. Oni su naši retrogradni Merkuri, oni se kreću u smjeru suprotnom od Sunca i ne nose nam ništa dobro. Netko se pita kako s njima preživjeti? Kako s njima preživjeti ljubavne, emocionalne, poslovne i zdravstvene probleme? Kako s njima preživjeti slom živaca? Kako s njima preživjeti muke i nesporazume? Teško. No ja sam se i na to pripremio. Kada je vrijeme retrogradnog Merkura, da ne bi navukao nesreću na sebe, oprezan sam da ne mogu biti oprezniji, ne idem na put, ništa veliko ne kupujem, ne sklapam nikakve kupoprodajne ugovore, ne ulazim u rizične poslove, zaključavam se u kuću i nikome ne otvaram i ne vjerujem u ono što nije istinito. Više puta to provjeravam.

POGLAVLJE 8

Biti sretan cijeli život, to nijedan čovjek ne bi mogao podnijeti, to bi bio pakao na Zemlji."

Moliere

Naš čovjek, ali i žene u posljednje vrijeme vole biti nasilnici, primitivci, seksisti, pijanice, analfabeti i huligani. To im je valjda svojevoljni bijeg od stvarnosti. I ženska sklonost nasilju još se može opravdati hormonima, mjesečnicama, PMS – om ili sindromom nemirne vagine. I dok su hormoni, mjesečnica i PMS, nešto poznato i nešto što se može kontrolirati. Sindrom nemirne vagine i nije toliko poznat i ne može se kontrolirati. Pa žene traže redoviti seks, pa su im na pameti seksualne misli, jer su ovlažene, jer osjećaju nekakvu struju, osjećaju se nelagodno, napaljeno, uzbuđeno i stalno ih svrbi u predjelu njihovog spolovila. I valjda smo zbog toga mizogini, a naše žene mizoandri. A ako nismo ni jedno ni drugo, onda smo treće. Pa smo tako heteroseksualci, ignoriramo druge seksualne orijentacije, homoseksualce, lezbijke ili biseksualne osobe. Ja nemam ništa protiv homoseksualaca, nemam ni protiv lezbijki, a ni protiv biseksualaca, sve dok me oni mene ne ugrožavaju.

Kažu da kad sam se ja umirio što se tiče žena, da su me počeli opsjedati muškarci homoseksualne prirode. Valjda im je to bio zov prirode. Nakon što su otkrili moju drugačiju orijentaciju, ostavili su me na miru. Ali jedva sam ih se ja riješio. Kažem im neka se liječe, od mene neće ništa dobiti i neka mene ostave na miru. Kažu da postoje lijekovi, nekakvi antiepileptici ili anestetici, koji mogu ublažiti te homoseksualne tegobe i tu homoseksualnu nesreću, ali liječnici kažu da pomaže i led koji se stavlja na muške genitalije. Ne znam dali i drugi muškarci imaju taj ili takav problem ili sindrom. Jer i muškarci znaju seksualno prolupati, jer i muški znaju nekoga kriviti za bedastoće ili sitnice. Jer i muški se znaju sukobiti. Pa izgube živce, urliču i nervozno gestikuliraju. I onda kažu:

„Liječim se od alkoholizma. Pa je sve to posljedica te moje alkoholne krize. Pa sam zbog toga uzrujan. Pa se zbog toga žestoko svađam i ponekad se žestoko potučem.“

„Biraš li onda nekog slabijeg, nekog ravnog sebi ili nekog jačeg?“

„Kako kada. Nekad je to komično, a nekad tragično. Nekad se s tim pomirim i odem na pivo, a nekad je to brutalno da ne može biti brutalnije. Najgore je kada naletim na nekog bijesnog nogometnog navijača, a njegov tim je izgubio. Taj ima dodatan motiv i bijes za borbu. Prolaznici ti ne žele pomoći, a ti nisi siguran možeš li se tome oduprijeti ili ne možeš.“

„Sada je sve to opasno, može te se proglasiti neubrojivim teroristom i vjerskim radikalom.“

„Nisam o tome mislio na taj način.“

„Mogu te proglasiti seksualno ugroženim ili predatorom.“

„Mogu.“

No, što je nekad bilo nepojmljivo, danas je uobičajeno. Nekad je seksizam bio duboko ukorijenjen, a danas se o njemu ne smije reći ni s. Pa tako kažu da se seksizam osuvremenio, nije više to tradicionalni i staromodni seksizam. Više on nije otvoren i očit, nego je prikriiven i suptilan. Ženi se ne može reći da bude domaćica i slabiji spol ili se smije? Žene više ne pristaju na seksizam, ne smatraju ga normalnim, pjeni se i skaču na najmanju naznaku da su im prava ugrožena. Gdje su nestala vremena kada se govorilo da svaka ljepotica treba, traži i zaslužuje svoju zvijer. Kad se govorilo da žena treba biti submisivna, podložna i odana svom muškarcu. I u svemu tome dolazi do sukoba, dolazi do femicida, a nekad netko ubije ženu ili muškarca.

Pa su tako uobičajeni nekakvi ispadi i nedolično ponašanje. Sve mi to toleriramo i kažemo da su to posljedice rata, posljedice nečijeg labilnog karaktera, posljedice nečijeg PTSP-ija. Pa se mi iz mirnih građana pretvaramo u nemirne luđake, psihičke bolesnike i psihičke luđake. Još gora je situacija sa našim ženama, one od mirnih i submisivnih žena i majki, žele postati vamp zavodnice, ljubavnice, matrone i kurtizane. Jer kažu da su nečije pedesete godine postale četrdesete, a šezdesete su postale pedesete. Potrebno je samo ići na estetske operacije, potrebno je vježbati i zdravo se hraniti. Pa to moja bivša žena čini. I ona bi htjela postati vamp zavodnica, ljubavnica i zanosna žena. Ali nešto ide dok ide, a kad ne ide, onda ne ide. Jer ona je ostarjela, jer ona je dospjela u menopauzu i klimakterij.

I ne treba njoj vjera u Boga, nije joj bitna čednost, ne traži ona idealnog muškarca s velikim oružjem, ne treba joj dodatne seksualne stimulacije, ne treba njoj netko za njenu lažnu ovulaciju, njoj treba muškarac – bankomat. I ona će zato postati latino zavodnica, neće ona dostojanstveno ostarjeti i povući se u zasluženu mirovinu, neće ona usvojiti taj model ponašanja, ona će zbog svega toga postati vamp žena i žena zmaj. Neprimjereno će se oblačiti, ići će na estetske operacije i zbog toga će se razvesti od mene. Činit će sve što ne dolikuje njezinoj dobi i ugledu. I biti će predmet seksizma naših muškaraca i naših predatora. A ja zaključujem da sve to nema smisla, pa od svega toga odustajem. Jednostavno nisam tome svemu dorastao. To nisu moje borbe, to su borbe nekog drugog.

U ona naša olovna, socijalistička vremena se sudbina znala poigrati s nama, pa si mogao ili platiti kaznu ili si mogao pristati na hospitalizaciju u nekoj našoj psihološkoj ustanovi ili ustanovi za odvikavanje od loših navika i loših navada. Ako si platio kaznu onda ništa, ali ako si se odlučio za hospitalizaciju, onda si mogao biti izložen tretmanu elektrošokovima jer je to tada bilo u modi, jer se tada elektrošokovima sve liječilo. Liječilo se nasilništvo, liječio se alkoholizam, liječila su se ludila raznih vrsta, liječilo se drogiranje i

liječio se huliganizam. Sve se onda liječilo elektrošokovima. A je li se štogod i izliječilo? Pa baš i nije ili ja nisam čuo za to. Jer je pacijent znao umrijeti. Medicinski sustav je bio dobar, ali neki ga pacijenti ne bi preživjeli. I onda je netko zabranio liječenje elektrošokovima.

Ali da i dalje ima nasilnika, primitivaca, pijanica, analfabeta i huligana, ima. I što je naš čovjek viši po hijerarhijskoj ljestvici to je veći nasilnik, primitivac, pijanica, analfabet i huligan. I često primamo dojave o narušavanju javnog reda i mira od strane takvih. I nekome se to tolerira, ako je u stranci na vlasti, a nekome se to ne tolerira, ako je taj stoka sitnog zuba. Zato su kod nas zavlitali primitivci i krkani ili smo svi mi postali primitivci i krkani. I kažu da je to počelo 13. svibnja 1990. godine utakmicom Dinamo – Crvena zvezda. Navijači Crvene zvezde, još zvani i Delije su divljali i tukli hrvatske navijače, naravno policajci su bili uz Delije, a onda se u hrvatskim navijačima probudio poznati hrvatski bunt i više nije bilo isto. Jer Jugoslavija je bila na izdisaju i samo se čekao povod da sve eksplodira. Iz Srbije nam sada govore da je nered režirom i inicirao HD, ali tko je doveo Delije u Zagreb, to nitko ne govori.

Ali za sukobe i ratove trebaju dvije strane. Pa smo mi tako ušli u rat sa Srbima. No naše nasilje se nastavilo. Jer mi smo revoltirani, jer mi smo buntovni, jer imamo niski prag tolerancije, jer nas je sve više psihotičnih, depresivnih, frustriranih i buntovnih. Jer nas prati naš ukleti, balkanski gen, jer nas prati strašno, srpsko prokletstvo, jer nas prati naša nesretna sudbina, jer smo prešli tanku liniju između ljubavi i mržnje. Pa pijemo alkohol, pa smo rastrojeni, pa se svađamo, pa razbijamo, pa izazivamo nered, pa prijetimo drugima, pa ih iznuđujemo, pa se tučemo, pa pucamo po neprijateljima, pa izvodimo svoje krvave pohode i onda završimo ili ne završimo na stranicama crnih kronika. Pa nas osude na dobrotvorni rad.

I izgleda da je takav požeški župan Alojz Tomašević. On ne podnosi kad mu njegova žena grakće kao vrana, pa je i on nepopravljivi recidivist prema ženama. I izgleda da je on mlatio ili nije mlatio svoju

ženu. Da ju je pljuskao, omalovažavao i govorio joj je pogrdne riječi, nanosio joj teške fizičke i duševne boli. Jer i on je nepopravljivi ženskar, nasilan je, seksist i uobražen. I vjerojatno on često govori:

„Zlatica mi u krumpire stigla, ja je prašim, ona noge digla.“

A Zlatica je neka mlađa ženska. Pa on neprimjereno verbalno nastupa prema svojoj, ali i prema drugim ženama. A kažu da je najgori seksistički ispad onaj Ante Kovačevića kada je rekao Vesni Pusić:

„Vas je dragi Bog stvorio za madraca, a ne za mudraca.“

I valjda zato mi ostali moramo ispunjavati testove osobnosti kada se javljamo na novi posao. Jer naš poslodavac želi saznati gajimo li mi seksističke, homofobne, mizogone ili ksenofobne osjećaje. Vrijeđamo li mi žene ili ne vrijeđamo. Imamo li mi nešto protiv ženskih hormona ili nemamo. Imamo li mi nešto protiv ženske psihe, ženskog raspoloženja ili neraspoloženja. Jer ženski bijes je nešto što nitko ne želi, iako netko kaže da su žene pale s Venere, a muškarci s Marsa. A nama bonton očito nije jača strana. I očito da smo mi loši do kosti, ili „Dobri, loši i zli“ kao u filmu Sergia Leonea. A pjesma kaže:

*„Na dan kad sam rođen, babice su se okupile
i buljile su u čudu, nešto su otkrile
i glavna je progovorila: „Ostavite ovoga“,
a mogla je baš tada reći: da sam loš do kosti.
Slomio sam tisuću srca, prije nego što sam te sreo,
i slomit ću još tisuću, mala, prije nego što prođem.
Želim biti tvoj ljepotice, tvoj i samo tvoj!
Ovdje sam da ti kažem, dušo, da sam loš do kosti!
Zbog mene bogatašice počinju prositi, a dobre žene krasti.
Zbog mene starice crvene, a djevojke vrište.
Želim biti tvoj, ljepotice. Tvoj i samo tvoj.“*

*Ovdje sam da ti kažem, dušo, da sam loš do kosti!
I dok hodam ulicom, kraljevi i kraljice se sklanjaju.
Svaka žena koju sretnem je zadovoljena.
Želim ti reći, ljepotice, da radim sve po svom,
Ovdje sam da ti kažem, dušo, da sam loš do kosti!"*

I zbog svega toga mi muškarci sa Balkana doživljavamo svoje noćne more. Jer za nas su nastupili naši ružni snovi. Jer je za nas nastupilo mračno doba, jer nas je netko začarao, pa očekujemo nekakvog zmaja kojeg treba ubiti da bi se ispunilo neko drevno proročanstvo. Jer mi smo predodređeni za to. Jer mi smo tu da obranimo naš mirni svijet od čudovišta, demona i zlih ljudi. Jer mi smo tu da nam netko izradi dubinsku analizu naše psihe. Jer mi smo tu zato što čujemo nekakve glasove u našoj glavi i nekakve naše napadaje bijesa. Jer mi smo tu zato što smo pukli. Netko nas je vrijeđao pa smo mi zbog toga izgubili kontrolu i pukli. Do tad smo bili mirna osoba, besprijekornog karaktera, a onda smo pukli. Jer netko kaže da u mozgu postoje stanice i mehanizmi za naše pucanje i za naše čudno ponašanje. Zakaže nam naš mehanizam obrane, potiskivanja i disocijacije. Postanemo nefunkcionalni, neubrojivi, sanjamo vragove, Belzebube i sotonu.

Nešto nas obuzme, tjeskoba, žalost, stres anksioznost ili očaj. Imamo povišenu tjelesnu temperaturu ili neudobno sanjamo. Ili je u pitanju nekakva crna magija, nekakve nečastive sile. Nekakvi ružni i neugodni snovi, nekakav posttraumatski poremećaj, nekakve traume i noćne more. Jer imate simptome ozbiljnih zdravstvenih problema i skrivenih mentalnih bolesti. Pa sanjate da umirete, da vas posjećuje nekakav duh ili demon, nekakav Belzebub, pa sanjate nekakva čudovišta da vas progone, pa sanjate zle sile koje vas muče i piju vam krv, pa vas netko terorizira i maltretira, pa vam netko umire koga volite, pa doživite paralizu u snu. A u Bosni to zovu šejtan ili da ste pod utjecajem šejtana. A izgleda da sam i ja pod utjecajem toga svega. Već sam vam pričao o mojim uznemirujućim noćnim morama s Micom Trofrtaljkom. Bojim se da ću to doživjeti i

sa Lepom Brenom i Severinom. A neurolozi kažu da kada se premaši određeni prag straha, da se onda stvaraju ili ne stvaraju bipolarni poremećaji i granični poremećaji ličnosti. A ako se već ne stvore bipolarni poremećaji i granični poremećaji ličnosti, da onda muškarac stvori svoj obrambeni mehanizam protiv boli ili trauma, da onda to čovjek potisne u svoju podsvijest i da čovjek normalno počne djelovati i funkcionirati. Ali kažem da imam problem sa svojom bivšom ženom, ona mi dolazi, ona od mene traži financijska sredstva, a ja je više ne volim i ništa ne osjećam prema njoj. To je moja bolna istina. Njen dolazak je za mene bolno mučenje i ja joj sve to želim otežati.

Jer mi više nismo jedno za drugo, nismo kompatibilni i stalno se prepiremo i svađamo. Jer ona mene neprestano kritizira, jer ona uopće nema smisla za humor, jer joj se djela ne podudaraju s riječima, naši ciljevi su različiti, osjećam se nesigurno, ništa s mojom bivšom ženom nije prirodno, ništa nije po i u cikadijskom ritmu, nego je neprirodno. Nešto nedostaje, a ja ne znam što i ne znam i ne želim to razriješiti. Nisam zainteresiran. Zainteresiran sam da to nekako završi i da me ona ostavi na miru. Sve je to za mene čista i beskrajna tortura. I dobro da nisam agresivan, jer bi sve to fizički završavalo, a tko bi izvukao deblji, a tko tanji kraj, ne zna se. Uz to ja imam probleme sa mojom nezaposlenošću, ja imam probleme sa mojim izostankom osobnog dohotka, a moram platiti režije i hranu.

A žene se seksualno međusobno više razlikuju nego muškarci. Muškarci ili se seksaju ili se ne seksaju. Mogu biti u tome agresivni, manje agresivni, ali i nezainteresirani. Ima ih onih koji mogu kontrolirati svoj um i svoje tijelo, a ima ih i onih koji to ne mogu. Oni u svemu pretjeruju, pa pretjeruju i u seks pozama. Pa se ozljeđuju, pa im se oružje zaglavi, pa se ozlijede uslijed trenja, pa dožive frakture penisa. A žene mogu biti aseksualne, nezainteresirane, frigidne, vjernice, domaćice, djevice, svetice, nimfomanke, pohotne, radodajke, kurve ili prostitutke. I ja ne znam koju ženu odabrati. Jer ja sam ipak erektilno disfunkcionalan s mojom bivšom ženom.

Pretpostavljam da to nisam s drugim ženama. I ja bih neku submisivnu i konzervativnu ženu. Ne mora ona biti moja sluškinja i služavka, ali može i to biti. Ja na to nemam primjedbe i ja sam za sretan brak. Samo da žena nije feministica i domina kao moja bivša žena. Samo da žena ne voli BDSM odnose i sado – mazo seks. Da nije obožavateljica „50 nijansi sive“.

Potrebno je samo primijeniti drugu psihologiju, treba promijeniti stil života: hraniti se zdravo, prestati piti i pušiti, dokinuti svoj stres i kortizol, a povećati adrenalin. Pa ću ja biti fizički aktivan, smanjiti krvni tlak i šećer i sve će biti u redu sa mnom. Treba samo biti moderan, funkcionalan, konkurentan, profitabilan, efikasan i učinkovit.

Treba samo provesti osobnu revoluciju, prihvatiti nova znanja i nove tehnologije. Treba se samo riješiti naše stagnacije i nazadovanja. Treba samo promijeniti naš socijalistički mentalitet i ne prihvatiti kompulzivni potrošački mentalitet. I neću se javljati svom kućnom liječniku, jer on je neefikasan, pa će mi tu neefikasnost prenijeti na mene, a ja se moram riješiti svoje mlohave ćune, svoje erektilne disfunkcionalnosti prema mojoj bivšoj ženi i mog nedostatka libida.

POGLAVLJE 9

„Dosada je bolest sretnih ljudi. Nesretni se nikad ne dosađuju, jer su prezaposleni.“

Albert Camus

Kažu da je prokletstvo i blagoslov ovog našeg vremena dostupnost informacija. Kad trebaš nekakvu informaciju, samo uključiš svoj laptop i internet i već dođeš do informacije. I ne da dođeš samo do osnovne informacije, nego dođeš do obilja informacija. Time se promijenio način funkcioniranja svjetskog, globalnog tržišta ili nije? No, ja sam ukucao u moj laptop riječ dijeta i odmah mi se ukazala sirtfood dijeta, nekad debele ili ugodno popunjene pjevačice, Adele. I tamo kažu da je pjevačica tom planetarno poznatom djetom izgubila 40 kilograma i zaludila svijet. Odmah sam pomislio da sam i ja izgubio najmanje 40, ako ne i 50 kilograma. I zašto ja ne bih zaludio svoju bližu ili dalju okolinu? Ali moj problem je što nisam obavio dobru procjenu rizika tog mog posla. Prepustio sam se stihiji ili našoj anarhiji i to se nije pokazalo dobrim. Smatrao sam da ništa neće poći po zlu, ali ipak krenulo je.

Jer ja nemam pojma o kibernetici, o digitalnom društvu, o kompjutorima, nemam pojma o internetskim oglasima i cyber prevarama. Ja sam zaostao u razvoju što se toga tiče, ja sam na niskom informatičkom nivou, pa još gledam film „Imaš poruku“, ali više ni to ne gledam, jer mi se stalno javlja nekakva ženidbena varalica, stalno mi šalje nekakve poruke. Jer to je nekakav prevarant i traži da mu pošaljem svoju fotografiju u donjem rublju. Meni se to ne da, jer moje rublje je prljavo, a ne znam što će o svemu tome reći moje susjedstvo, ako to sazna. I nije mi jasno kome treba moja fotografija u donjem rublju? Pa i moja žena je govorila da ugasim svjetlo kad njoj prilazim. Uz to taj čovjek traži da mu uplatim novce za tko zna što, jer ga uopće ne razumijem. Smatram ga neuspjelim kibernetičkim kriminalcem i cyber prevarantom. I briga mene za

njegove lance sreće, briga mene što mi to sve u budućnost može donijeti koristi, ja želim živjeti sada.

Jer anksioznost nije racionalna, jer nisam imao pravi alarm upozorenja. Imao sam snagu volje, ali se nisam obazirao na prave alarme, nego na lažne alarme ili ih uopće nisam doživljavao ili nisam mogao svoje emocije uravnotežiti logikom i pravovaljanim odlukama. I uz moj poslovni koncept je zastario. Trebao sam se više služiti internetom. I to je valjda uzrok moje propasti. Zato mi je potražnja smanjena ili nikakva. Potencijalni kupci me ne kontaktiraju i obilaze, nego me zaobilaze. I to je valjda bio razlog mog povlačenja iz tog posla. Dosta mi je bilo cirkusa, laži i neistina. Dosta mi je bilo financijskih izdataka, dosta mi je bilo troškova, bez zarade i profita. Kad sam radio svoju prezentaciju financijskog plana, uopće nisam predvidio sve te troškove, sve te poreze, takse i prireze. Bio sam precizan i transparentan, ali troškovi su sami dolazili jednim za drugim. I meni se učinilo da tu nešto ne vala, da tu nešto nije isplativo. I naravno da sam zatvorio svoj biznis.

Ja nisam napravio popis prednosti i nedostataka tog mog posla, izradio sam svoj poslovni plan za našu banku, uzeo kredit ili ga nisam uzeo. Ili ga nisam dobio i naravno da sam onda ušao u svoju crnu rupu, u bezizlaznu situaciju. Nešto nije ni počelo, a već je završilo. Tako je to kod nas. Ni ne kreneš, a već te sastave troškovi, takse, porezi i prirezi. I što još mogu reći nego da je Adela u svijetu poznata, a ja sam nepoznat. Ona je imala početni kapital koji se mjerio u milijunima funti, a ja sam imao nekoliko stotina tisuća kuna. Ali ništa me nije koštalo prodavati moju dijete, jedino sam je morao nekako nazvati. Kako su me nekad u djetinjstvu zvali Bob ili Bobo, tako sam i ja nazvao svoju dijete, Bobova ili Bobina dijete. I već sam radio na dobrobitima i rizicima u prehrani i na svojim receptima.

Već sam svima nudio zavidnu, elegantnu i mršavu liniju, poboljšanje zdravlja, ubrzanje i regulaciju metabolizma, promjenu

prehrambenih navika, povećanje mišićne mase, sagorijevanje masnoća, mršavljenje i gubitak kilograma. Već sam svima nudio zdrave namirnice: jabuke, limune, ostalo voće, peršin, kelj, kurkumu i rikolu. Već sam svima govorio da trebaju unositi 1.000 kalorija dnevno, ni više, ni manje. Ali kod nas ništa ne važi, naš čovjek se ničega ne pridržava, ti mu kažeš 1.000 kalorija, a on unosi 3.000 kalorija. Kakvu god ti sveobuhvatnu strategiju primijenio, ona ne donosi nikakve rezultate. Mogu ja primijeniti bilo koju strategiju ili tehnologiju budućnosti, mogu primijeniti bilo koju analognu ili digitalnu platformu, mogu ja primijeniti bilo koju naftu 21. stoljeća, mogu ja obrazovati svoje kupce, mogu ja primijeniti bilo koju poznatu ili nepoznatu vještinu, kod nas je sve ćorak, kod nas je sve uzaludno.

Pa, sam ja za to sačinio svoju dijetu bez kalorija ili sa minimalno kalorija. Pa sam sastavio jelovnik: (uz sve to može se jesti limun ili ananas)

Doručak - sok od cikle, celera i rotkve

Međuobrok - juha od luka ili koprive

Ručak - šaka pirjanih gljiva i malo brokula

Međuobrok - jedan peršin i jedna mrkva

Večera - jedna rajčica i jedan kuhani krumpir srednje veličine

No, ja sam si umislio da bih se time mogao okoristiti. Jer našao sam jednostavnu i očitu stvar, malo sam je zapakirao i umotao, nazvao Bobova dijeta, ali kod nas ništa ne ide i ne funkcionira kako treba, pa ni to. Kupci prepoznaju laž i neistinu ili ne prepoznaju, ali vjeruju u tko zna što. Jer to nije kao vjera odvjetnika u pravnu državu ili vjera liječnika u Hipokratovu prisegu. Jer je to za mene bila loša zamisao i još gora koncepcija. Jer kod mene nije bilo ni razvoja, ni rasta, ni zrelosti, nego nekakvo opadanje, neuspjeh i krah. I iako sam istražio tržište, pronašao kupce, oni mi se nisu približili i stalno su me odbijali i moju prodajnu strategiju. Još me je davio i gnjavio nekakav

IT stručnjak, jer on ima nekakvu uspješnu aplikaciju. Neku aplikaciju eksponencijalnog rasta, kažem mu da ne znam o čemu se radi, a on mi je na mail poslao nekakvu nerazumljivu formulu i račun za to.

Kažem da je za mene to španjolsko selo, da za to treba fakultet i da neću ništa platiti. A on kaže da će me tužiti, kažem mu:

„Onda me tuži. Jer mi nisi otkrio nikakvu tajnu uspješnog poslovanja. Poslao si mi nekakve nerazumljive formule.“

„Onda ću vas tužiti. Te formule su tajne uspješnog poslovanja. Te formule služe za pravovremeno prepoznavanje i reagiranje na potrebe kupca. To su prodajne strategije i koncepcije. Možete uplatiti kotizaciju za naše seminare, tamo možete dobiti sve informacije.“

„Ja te formule nisam naručio i ne trebaju mi, a o seminarima ću razmisliti.“

„Ako vas je petoro, jedna kotizacija je gratis, ako vas je dvanaestero, onda su tri kotizacije gratis, a ako vas je sedamnaestero, tada su vam pet kotizacija gratis. Budućnost ekonomije je u aplikacijama.“

„Hvala na informacijama. Ne znam jeli budućnost ekonomije u aplikacijama.“ „Mobilne aplikacije omogućavaju lagan pristup proizvodima i uslugama. Potrebno se modernizirati i osuvremeniti svaki aspekt vašeg života. Internetske platforme vam privlače kupce i potrošače vaših roba i usluga.“

„Meni te aplikacije služe za upoznavanje i pronalaženje seksualnih partnerica.“ „Ljubav je jedna od temeljnih ljudskih potreba, pa tako postoje aplikacije za upoznavanje i pronalaženje seksualnih partnera.“

„I one su besplatne.“

„Ništa nije džabe, pa ni u stare babe. Na tim aplikacijama svega ima, ljudi lažu ili ne govore istinu. Ne trebate to uzimati previše ozbiljno.“

A ja sam vam već rekao da sam nenadano smršavio, da sam to nekako nesvjesno učinio. Nisam ja ovisan i opterećen o tome, nisam ja psihički poremećen, a ni bolestan. I umjesto da sam to iskoristio, da sam se time obogatio, jer ljudi svašta prodaju, a opet drugi ljudi svašta kupuju, ja to nisam. A ja sam htio bez rizika, bez zaduživanja, bez kredita, bez ulaganja svoje imovine, bez IT stručnjaka i bez napornog rada nešto zaraditi. Ali naše žene zbog stidljivosti se ne bave sportom, ne idu u teretanu i na pilates, a naši muškarci se ne odriču piva. Možeš im štošta pričati, ali piva se ne odriču. I to je to. Takvo je stanje kod nas u provinciji ili u ruralnim krajevima. Možda je drugačije u gradovima, ali ovdje, mi smo nekakvi nepromjenjivi seljaci u srcu i u duši. Ne želimo kontrolirano i učinkovito gubiti kilograme, pa kažemo da smo ugodno popunjeni, ali ne kažemo da smo debeli ili pretili. A ja sam samo nudio gubitak pola kilograma tjedno. Pa netko kaže:

„Što je pola kilograma tjedno? Ja bih htio izgubiti 50 kilograma kao ti. To je pitanje ili –ili. Ili ću biti mršav ili ću biti ugodno popunjen.“

„Ne može se ništa na silu. Ili ćeš pravilno i zdravo mršavjeti ili ćeš morati nešto drastično poduzeti. Ili ćeš smanjiti unos kalorija, ili ćeš ih potrošiti, nema ti druge. Moraš uzimati 500 do 600 kalorija manje ili ih moraš potrošiti.“

„Nude se i razne tablete za mršavljenje.“

„A ti onda uzmi tabletu. Jedi i pij kao dosad, a onda popij tu čudotvornu tabletu, a kilogrami će se sami otopiti.“ „Išao sam na razne pretrage. Otkrili su mi šećer, masnoće, tlak, mokraćnu kiselinu, a ne valjaju mi ni hormoni štitnjače. Uz to imam i koronarne smetnje i kronične bolesti.“

„Sve je to zbog tvoje debljine i pretilosti. Trebaš više hodati, kretati se i vježbati. Trebaš očuvati mišićnu masu i zdravlje srca. Trebaš brinuti o tvojim srčanim i krvožilnim bolestima. Trebaš brinuti o šećernoj bolesti, visokom tlaku, tumorima i o spolnoj disfunkciji.“

„A tablete mi neće pomoći?“

„Neće. Nema čudesnih dijeta uz tablete.“

„A da koristim astronautsku dijetu?“

„Neće tebe nitko slati u svemir, a uz to, brzo mršavljenje može biti opasno. Tamo u svemiru vlada bestežinsko stanje, pa koliko god imao kila i kako god izgledao, biti ćeš dobar.“

„Kažu da astronautska dijeta ubrzava metabolizam i topi kile. Njihova prehrana se sastoji od proteina, a vlakna i ugljikohidrati su smanjeni.“

„Bez obzira na to, ako ne smanjiš unos kalorija ili ih ne potrošiš, ništa od tvog mršavljenja.“

„Smanjit ću unos alkohola, gaziranih pića, soli i šećera. Neću jesti kruh i žitarice. Neću jesti našu slavonsku hranu. Neću jesti: kulen, kobasice, krvavice, čvarke i slaninu. Jest ću gljive, ribu, voće i povrće, a piti ću vodu.“

„Moraš biti strpljen, pa ćeš valjda biti i spašen. Nema u svemu tome mudrosti. Trebaš samo dnevno potrošiti 500 kalorija više nego što ih uneseš hranom. Valjda ćeš se time spasiti i izliječiti.“

Taj moj debeli prijatelj ili prijateljica nakon svega zašute, a ja se pitam mogu li oni utišati i ukrotiti te svoje demone. Oni bi smršavjeli, oni bi bili vitalni, ali bez kriza i bez nekog velikog truda.

Jer nešto je u psihologiji čovjeka, nešto je u mentalnom sklopu. Ali najgore od svega je kad me netko pita:

„Iscjeljuješ li ti bioenergijom?“

„Ne iscjeljujem.“

„Dodirni me, a ja ću ti reći imaš li ti iscjeljujuću energiju ili nemaš. Imaš li tu moć, tu moćnu mistiku ili nemaš.“

„Ne zanima me to.“

„Onda ništa.“

„Onda ništa.“

Jer oni bi i dalje sjedili i gledali televizor, oni bi i dalje usporavali svoj metabolizam, umjesto da se kreću i ubrzavaju ga. Oni i dalje zbunjeno gledaju i ne obeshrabruju se. Ali kad bih ja iscjeljivao bioenergijom, onda bih mogao i slijepcu vratiti vid, a mogao bih učiniti i da gluhi čuje, a ja ne mogu to govoriti. Mogu govoriti da ću pomoći nekome u njegovom mršavljenju i to je sve. A naši ljudi bi unosili u sebe previše kalorija i smatraju da imaju diskretan višak kilograma. Oni nisu ni svjesni svog kroničnog stresa i svog kortizola, svog hormona nezadovoljstva i nesreće. I oni jednostavno ne vježbaju. Ne povećavaju svoju fleksibilnost i ravnotežu duha i tijela. Ne odriču se nezdrave slavonske hrane. Ne koriste mediteransku i vegetarijansku prehranu. Stoga mi moj debeli prijatelj kaže:

„Onda ću primijeniti ketogenu ili keto dijetu.“

„Što ti je to uopće?“

„Smanjit ću unos ugljikohidrata, a povećat ću unos masnoća i proteina. Masnoće će mi biti izvor energije i goriva umjesto ugljikohidrata.“

„Ne znam za tu dijetu i ne zanima me. Radi što hoćeš. Sebi radiš štetu ili korist.“

„Ili neću ništa raditi na sebi, ja sam ugodno popunjen.“

„Kažem ti, da me to ne zanima.“

Ja sam jednostavno samo trebao smisliti svoju nekakvu limun detoks dijetu, ili ananas dijetu ili nešto takvo slično. Nešto na što će se ljudi lijepiti kao muha na govno. Ali kod nas se ljudi ne lijepe kao muhe na govno. Kod nas ili ljudi nema ili ljudi nemaju novaca. A državi sektor i birokracija su nam veliki i traže svoje. Loše komuniciraju s poduzetnicima, provode nekakve svoje lokalne zakone, gule poduzetnike s njima i briga ih za poduzetništvo. Kažu da se pojavila udruga koja će sve to bojkotirati, ali ja mislim da je to: uzalud vam trud svirači jer nema poreznog rasterećenja. Uz to je i loša poduzetnička klima, manjak je novaca i ljudi se iseljavaju. Samo i stalno čujem da se netko od nas odselio. I kažu da više nema dobih poslovnih ideja i nema onih koji bi riskirali svoj novac i i uložili ga u nekakvu poslovnu ideju.

A kako će i nešto uložiti kad naši ljudi ne shvaćaju ovo novo vrijeme i ove nove poslovne odnose. Oni bi da socijalizam vječno traje i da je sve besplatno. Pa mi je tako sljedeći došao nekadašnji radni kolega koji kaže:

„Pa ne misliš valjda na meni zarađivati. I mene je uništila ta Tuđmanova pljačkaška pretvorba i privatizacija, taj naš divljački i barbarski kapitalizam. I ja sam žrtva tog našeg nepravednog sustava.“

„Što želiš?“

„Želim i ja smršavjeti.“

„A ne bi to htio platiti?“

„Znaš da nemam. Nezaposlen sam i bez dohotka.“

„A svjestan si toga da više nema socijalizma, da sada vlada barbarski kapitalizam. Da sada nema džabe, ni u stare babe.“

„Svjestan sam toga. Zato mi otkrij svoju tajnu.“

„Tebi ću reći svoju tajnu. Nema tajne, smršavio sam od ovog našeg nesretnog života. Sve me je snašlo: nezaposlenost, nenalaženje drugog posla, rad na crno, nemanje prihoda, razvod i rastava od moje žene. I još kao kazna me je snašlo to da me moja žena obilazi i traži nekakve novce. Ja sam njen dužnik do kraja života.“

„Stvarno ti je teško. Hvala na iskrenosti. A ta tvoja kura mršavljenja?“

„Nju sam izmislio.“

Jer takav sam, kakav sam. Jer dosta nam je tog našeg neefikasnog državnog sektora, dosta nam je birokracije i administracije, dosta nam je obrazaca i papirologije, nameta, taksi i poreza. Već ću ja riješiti svoju krizu srednjih godina, već ću se ja riješiti svoje želje za poduzetništvom. A sjećam se i svog poslovnog plana. Morao sam reći koliko ću uložiti, pa sam ne znam zašto rekao: 100.000 kuna, a valjda sam uložio mnogo više. I mislio sam da ću po stranci zaraditi 1.000 kuna i da ću lako pronaći 1.000 stranaka, ali jednostavno to nije išlo. Nema prihoda i nema dobiti. I najbolje je da zatvorim svoj paušalni obrt, jer u poslovnim planovima se navode idealni uvjeti, a onda nas sastavi naša stvarnost i naša realnost. Kako god se ti

organizirao, kako god ti optimizirao troškove, okruženje je takvo kakvo jeste – neprijateljsko, a državni službenici samo šalju svoje račune za namete, takse, nekakve izmišljene usluge i poreze.

I negdje na dnu računa napišu da ne treba očajavati, da treba biti raspoložen i sretan, da ne treba gubiti nadu, jer bolja vremena samo što nisu stigla. I mladi i naivni ljudi možda to popuše, ali ja koji sam izišao iz svoje krize srednjih godina i koji sam zašao u svoje zrele i stare to nikako ne prihvaćam. Mene je krivulja sreće napustila i ja od svega toga odustajem. Jer osjećam posljedice smanjivanja mozga, smanjivanja ambicija, smanjivanja mojih umnih sposobnosti, smanjivanje razina spolnih hormona testosterona i spermatozoida. I ja postajem grintavi seronja. Jer sam potrošio novce za novi automobil, jer sam nezaposlen, jer me ne zanimaju mlađe partnerice, jer me moja žena napustila, jer osjećam krizu svega, pa i identiteta. I uopće to ne doživljavam kao novu priliku u životu i nemam potrebu otkrivanja sebe. Jer tko zna što ću naći i što ću otkriti. Tko zna što se iz moje podsvijesti može roditi ili izroditi. Ali da sam jednog dana neočekivano i bez objašnjenja odustao od svega, jesam. Jednostavno sam se svima ispričao i prekinuo sa svime.

Ali ništa zato, moja bivša žena ima svojih briga. Nju brinu njene estetske operacije, nju brine plaćanje istih. Pa mi ona dolazi u nekakvim haljinicama, ona voli kad ljudi za nju govore da dobro izgleda za svoje godine. Zavodi ona koga stigne ili na koga naiđe, a vani je 5 ili 10 stupnjeva ispod nule. Kažem joj:

„Vani je ciča zima, a ti nosiš ljetnu, laganu garderobu. Imaš li ti nešto bolje za obući? Gdje su ti one bunde što si nekad kupovala? Ne bojiš li se ti prehlada, gripa i križobolja?“

„Nije mi hladno.“

„Moraš biti dostojanstvena, dostojanstveno se oblačiti i dostojanstveno se ponašati. Pa nisi ti nekakva nedorasla klinka. Nisi ti naivna balavica da flertuješ sa svim muškarcima.“

„Želiš li da ti se vratim?“

„Ne želim. Zato ti kažem da se središ i koncentriraš na nove životne uloge.“

„Ali ti nemaš nikoga?“

„U fazi sam traženja, a i ti si me tretirala kao nepoželjnog psa. Tjerala si me što dalje od sebe, nenormalno si se ponašala, ispuštala si čudne zvukove iz svoje vagine, glumila si orgazme i nisi me nikad voljela.“

„Ti samo tako misliš?“

„Ne mislim. To su činjenice.“

Moja bivša žena razmišlja o svemu kao da su u socijalizmu, ustvari za nju socijalizam i dalje traje. I zato mi tonemo na rang listama i ljestvicama Svjetske banke i na listi Doing Business. Odgađamo strukturne reforme, neprofitabilni smo, imamo veliki i neučinkoviti javni sektor i veliki pritisak na naše plaće i naše financije. Stoga je badava što sam proučavao marketing. Što sam ljudima i ženama govorio da trebaju biti uporni, a rezultati će doći sami od sebe. Ali ja sam imao problema s ljudima koji se nisu mogli osloboditi viška svojih kilograma, koji nisu uspijevali normalizirati svoj metabolizam i koji si nisu uspijevali poboljšati probavu. Što god sam s njima pokušavao, trud mi je bio uzaludan. Jer taj limun uopće ljude nije štiti od gripe, nije im poticao rad debelog crijeva, nije ubrzavao metabolizam, nije im smanjivao kilograme, a ni upalna stanja. Nije uopće djelovao. Mora da je taj limun bio uvozni, od tko zna gdje. Pa nije bio bogat vitaminima C i B, pa nije sadržavao selen, tiamin, riboflavin, kalcij, željezo i magnezij.

Ispostavilo se da to nije bila perspektivna, učinkovita i profitabilna ideja. Nešto nije valjalo u svemu tome, nešto nije funkcioniralo kako treba. Ili ja nisam koristio nove, suvremene i moderne tehnologije i nisam bio konkurentan. Jer ja nisam koristio pametne telefone, društvene mreže, mobitele, mobilne uređaje i računala. Nisam koristio Internet, Instagram, Facebook, Twitter, LinkedIn, WhatsApp i druga tehnološka sredstva za komunikaciju, društvene mreže i komunikacijske aplikacije. Jednostavno nisam stvorio sveobuhvatnu strategiju, nisam pronašao naftu 21. stoljeća i nisam bio moderan poduzetnik. Ja jednostavno nisam uspostavio poslovnu komunikaciju s mojim kupcima i sa ciljanom skupinom mojih korisnika. Nisam stvorio nekakvu virtualnu stvarnost, nisam se umrežio u postojeće stanje i jednostavno nisam iskoristio postojeće stanje.

Pa ta limun detoks dijeta nije bila ni za što i nije ni za što koristila. Jer nije sagorijevala masti, nije skidala kilograme i nikome se nije ubrzavao metabolizam. Ili je osnovni problem bio taj da su ljudi htjeli naglo smršavjeti 40 do 50 kilograma, a to im nije uspijevalo. Uravnotežili bi oni svoje obroke, učinili bi to da ne osjećaju glad, nisu konstantno unosili dodatnu hranu i kalorije u sebe, nisu pili gazirana i slatka pića, nisu pili alkohol, nisu jeli slatkiše i čokolade, vježbali bi, popili bi svoju limunadu, ali kilogrami nisu odlazili u vjetar ili u nepovrat. Oni nisu postali gospodari vlastite sudbine i svojih kilograma. A ja sam to sve doživljavao kao vlastitu financijsku katastrofu, jer sam u to sve puno uložio, jer sam za to otvorio tvrtku, platio poreze i prireze, jer sam snosio sve poslovne posljedice.

Jer je to za mene bio moj poslovni neuspjeh. Netko otvori svoj instagram, piše gluposti, i za to ga ljudi masno plaćaju, ja sam krenuo u taj biznis s mršavljenjem, ali nemam uspjeha, nemam sljedbenike, nemam nikoga tko bi vjerovao u moju dijetu. I uz to sam čuo ili doznao za tog Marija Pianesija, poznatog talijanskog makrobiotičara, poznatog gurua makrobiotičke prehrane, koji je propagirao dijetu baziranu na žitaricama. Govorio je da njegova

dijeta može izliječiti teške bolesti, ali je on svojom makrobiotičkom dijetom ubio svoju suprugu, a mnogima je donio više štete nego koristi, pa se protiv njega provodi policijska istraga. A ja sam takav kakav jesam, ne volim policiju i njihove istrage. Ne volim da policija nada mnom provodi svoju strogoću. A uz to moja preporučena dijeta je tradicionalna, a naš čovjek drži samo do ayurvede ili do nekakve kineske dijete.

Uz sve to, ja ne volim manipulirati ljudima, ne želim ih nasamarivati, maksimalno ih iskorištavati i ispirati im mozgove. Ne želim govoriti da tradicionalne metode ne pomažu, pomažu one, ali treba vježbati ili unositi manje kalorija. Ne želim ja od debelih, ali zdravih ljudi, praviti ljude bolesnima i živim mrtvacima. Ne želim biti veliki lažljivac, hulja svih hulja i demagog. Stoga radim na zatvaranju svoje tvrtke, no to kod nas nije jednostavno. Naš Zakon o trgovačkim društvima vezan za likvidaciju poduzeća je kompliciran, dugotrajan i skup do boli. Pa poduzetnike frustrira da i kad odluče likvidirati poduzeće, moraju plaćati doprinose za obavezna osiguranja, moraju plaćati javne bilježnike, a proces likvidacije traje, pa traje i ne zna se kad će prestati. I još treba zaposliti likvidatora i njega plaćati.

Stoga se naši ljudi se načelno brinu o sebi, a nenačelno ih je za sve briga. Briga ih je za psihičko, duševno i tjelesno zdravlje. Brige ih je za poduzetništvo i privatan biznis. Ne žele postići svoj balans i svoju ravnotežu. Nego samo nekud bezglavo i nekontrolirano jure, pa jure. Oni samo puno pričaju a malo rade i ničeg se ne pridržavaju. A ja sam samo trebao odrediti funkcionalne zadatke, iste takve ciljeve i nečiju odgovornost, ali ja sam ispao iz štosu i nešto je pošlo naopako. Valjda sam dugo bio u velikim sustavima, ili sam bio izvan sustava, pa ne znam što trebam činiti ili radim kardinalne greške i gluposti. Ja sam, kao i gotovo svi Hrvati, opterećen i sputan prošlošću. Stalno razmišljam o prošlosti, kao da svaki dan slušam „Yesterday“ i kao da stalno vjerujem u jučer. A nije baš tako, ali da bih mogao zapjevati „Yesterday“, mogao bih:

*„Jučer, svi moji problemi činili su se daleko.
Sada izgleda kao da su ovdje da ostanu. Oh, ja vjerujem u jučer.
Iznenada, nisam ni pola čovjeka što sam bio,
visi sjena iznad mene, oh jučer je došlo iznenada.
Zašto je ona morala otići, ne znam, nije htjela reći.
Ja sam rekao nešto pogrešno, sada želim da se vrati jučer.
Jučer, ljubav je bila tako lagana igra,
sada mi treba mjesto za sakriti se, oh vjerujem u jučer.“*

I briga mene za sadašnjost i budućnost. Jer živimo u vremenu i društvu koje se raspada. Jer nisam naučio živjeti u sadašnjosti i u skladu s ovim novim vremenom liberalnog kapitalizma. Čeznem za mojom prošlošću i stalno je preispitujem. Briga mene za socijalizam, ali zazivam vremena kada sam imao posao, dohodak, razne zanimacije i prijatelje. Pa sam često nostalgičan. I to mi nije umjetan osjećaj, nego onaj prirodan i stvaran. To mi je nekakva utjeha, a ne patološko stanje. Nekako mislim da je nekad bilo bolje. Pa tako često odgađam stvari za sutra. Kažem: sutra ću krenuti u novi život, a dođe sutra, pa ja to odgodim za prekosutra. Pa se ja tako vrtim u začaranom krugu razmišljanja i razmišljam u krivim pravcima i relacijama. Ali nisam ja kao Marcel Proust da me nekakav kolačić Madeleine automatski i momentalno vraća u djetinjstvo. Nisam ja u potrazi za izgubljenim vremenom, ali nisam ni daleko od toga. Jednostavno samo trebam reći da sam to učinio zbog žene, zbog ljubavnice, zbog roditelja ili zbog djece. U krajnjem slučaju sam trebao reći da sam to učinio zbog sebe. Nisam htio imati 200 kilograma. Pa sam postao aktivan, aktivirao sam se i prestao jesti.

Ustvari prodavanje metoda mršavljenja je prodavanje magle, jer nekome je to nasušna potreba, ali se na to ne odlučuje, a za nekoga je to potreba, ali se odlučuje, svega se pridržava i postiže nekakve rezultate. Ne kaže li se: sto ljudi, sto čudi. Stoga ne govorim:

„Možete me držati za riječ! Smršavjet ćete uz moju pomoć.“

Jer ja nemam svoju riječ i jer je kod nas poslovni moral dvojbena disciplina. Zar kod nas ne vlada konzumerizam, potrošački mentalitet i kompulzivno kupovanje? Zar to ne širi marketing, reklame proizvoda i mediji? Sve je na prodaju i sve se kupuje. Neki ljudi se bave širenjem našeg potrošačkog mentaliteta i konzumerističke filozofije. I od toga najviše stradaju naše žene, one se hvale da su šopingoholičarke, kupuju i ono što im treba, ali i ono što im ne treba. Kod njih je stvorena ovisnost ili psihički poremećaj, pa su one ovisne o impulzivnoj ili kompulzivnoj kupovini, kao što postoje ovisnost o kockanju, ovisnost o internetu, ovisnost o kompjuterskim igricama, ovisnost o seksu i ovisnost o estetskim operacijama.

POGLAVLJE 10

„Marketing mnogih proizvoda se često bazira na poruci kako će kupci biti sretniji ako kupe određeni proizvod.“

O marketingu

Kažu da bi marketing i prodaja trebali pomagati ljudima, jer radi se o principu: sve se može – kad se hoće. Pa se tako nekome može nešto nuditi, uvjeriti ga i prodavati mu, ali se može nekome nešto nuditi, ne uvjeriti ga i ne prodati mu. Ali meni i jedno i drugo izazivaju grč u želucu i odmah okrećem očima. Jer ja do dana današnjeg nisam shvatio koji su razlozi zašto netko nešto kupuje i zašto netko ne kupuje. Kako i zašto netko stvori kupovnu atmosferu, a netko to ne može stvoriti. Jer ja sam popužio svoje vrijeme, svoj novac i svoj trud u toj kampanji mršavljenja. Pa se pitam zašto netko uspijeva izgraditi odnos sa svojim kupcem, a netko to ne uspijeva. Zašto netko uspije prodati bilo što, a zašto to netko ne uspijeva? Pa tako saznajem da netko to ne uspijeva, jer kupci nemaju potrebe, nemaju novaca, nemaju želje ili nemaju povjerenja. Ili mi ne pokazujemo dovoljno poštovanje prema kupcu, nismo dovoljno iskreni, nismo dovoljno analitični, nismo dovoljno uporni i samouvjereni. I ja nikako ne mogu dići palac gore za nešto takvu.

Za mene je marketing šuć – muć, pa prolij. Nema veze sa stvarnošću i želi vam se usaditi potreba za nekim proizvodom. Jer mi imamo mozak kao spužvu, pa sve upijamo. Inače, marketing je prodavanje magle. Inače, mi živimo u potrošačkom društvu. I kažu da ljude koji to rade zovu marketinškim stručnjacima ili konzultantima. Ima ih koji te savjetuju u vezi fondova EU, ima onih koji savjetuju jedinice lokalnih i županijskih službi, ima onih koji su savjetnici u IT sektoru i ima onih koji te savjetuju u segmentu ulaganja ili financija. Ali za mene je to uzaludan trud svirači. Mogu čitati „Političku bibliju“ Karina Hromina Šturma, mogu čitati „Bibliju za menadžere“, mogu čitati „Bibliju za moderne vođe“ Velimira Sriče, ali mi to neće

pomoći, jer sve je to za mene šuč - muč, pa prolj. Kod nas nema agregatne potražnje, mi smo presiromašni za bilo kakvu akciju i bilo kakvu reakciju. Jer naša država nije u službi naroda, u službi naših poslova i u službi naše zaposlenosti. Nema kod nas nikakve strategije razvoja, pa mi svakim danom, u svakom pogledu nazadujemo.

Za mene je taj naš sustav u sferi globalne gospodarske i političke djelatnosti nešto pogrešno, besmisleno i glupo. Za mene je to čin nepoštivanja običnih ljudi i njihovih želja, potreba i financijskih sredstava. Za mene je takvo i naše gospodarstvo, naša industrija, naša politika i naša religija. Nešto neprofitabilno i nešto neracionalno. Ni zašto ja nemam pozitivno mišljenje. Poduzetnici i menadžeri se brinu za gospodarski uspjeh ili neuspjeh svojih poduzeća. Uz zakonitu ili nezakonitu zaradu i profit, uvijek postoji i društvena odgovornost: voditi računa o opravdanim zahtjevima radnika, o isporučiteljima, o kupcima, kao i o čitavu društvu i okolišu. Samo brine li se netko o tome? Ne brine ili su takvi rijetki. A ja bih htio od neke žene stvoriti božanstvenu Veneru, neku mladu Marišku Vereš. Koja je vrhunac ljepote i ljubavi, koja je plamen u mojoj požudi. Samo ništa od toga, ostario sam i više mi to ne ide od ruke. A kažu da se Mariška Vereš prvo udebljala i onda umrla.

Pa su te naše ovisnosti i poremećaji nastali kao posljedica našeg začaranog kruga povezanog s našom depresijom i našom ljutnjom na nastale socijalne nepravde. Na naše emotivne praznine, na naš nedostatak samopouzdanja, naše izoliranosti i naše samoće. Možda nekad doživimo nekakvu utjehu i kratkotrajno zadovoljstvo, ali to je kratkog vijeka. Ili je to samo magla za naš promašeni život i netko ima grižnju savjesti zbog uludo potrošenog novca, a netko nema. Moja bivša žena to očito nema, jer ona troši novce kao luda. Jer joj banke govore da može ulaziti u nedopušteni minus i prešutno ili dopušteno prekoračenje i još joj dodjeljuju nekoliko kreditnih kartica. I time je dovode u nova zaduženja i u novo živo blato ili kako se to već kaže. Oni daju dok daju, a onda jednog dana kažu dosta i

traže otplatu duga, a dužnik misli da će netko dugove otpisati. Pa preklinje banke, piše molbe i plače, ili ne plače, nego se zadužuje kod kamatara i zelenaša.

I netko kaže da je gotovo pola milijuna takvih dužnika i nesretnika. Da je takvih 10 %. I kažu da je to zbog našeg pesimizma, našeg nezadovoljstva i naše depresije. I da mnogi traže da im se blokiraju računi i da im se zabrane dopušteni i prešutni minusi, krediti i kreditne kartice. Ali to je kompleksan i težak postupak jer mi nemamo nikakvu strategiju upravljanja novcem, mi nemamo nikakve kontrole i mi ne štitimo mentalno zdravlje naših građana. Mi ne štitimo naše građane ni od kakvih prevara i nikakvih zloupotreba. Jer svojevremeno je moja bivša žena zloupotrijebila moj potpis i mene navela kao sudužnika u tim njenim transakcijama. A ja se ne samo toga sjećam, nego se sjećam i bankrota stoljeća. Sjećam se bankrota velike investicijske banke Lehman Brothers. Sjećam se njihovih neotplativih hipotekarnih kredita i da se naš svjetski financijski i bankarski sustav nepovratno urušio i došlo je do Velike krize, recesije i depresije.

A mi ni dan danas ne znamo, je li ta kriza bila početak našeg financijskog kraja ili je to bio kraj financijskog sustava kakvog poznajemo. Bio je to kraj naše sulude potrošnje, naše neodgovornosti za financije i našeg zaduživanja. Bio je to kraj našeg premijera Sanadera i njegovih demokratskih ili nedemokratskih postupaka. I valjda se iz istog tog razloga urušilo Todorijevo carstvo ili Agrokor. Sada se rade završna vještačenja, otkrivaju se nepravilnosti, gospodarski kriminal, zloupotrebe, razna peglanja, a kažu da će rezultati biti razorni. Međutim, što to mene briga, mene brine potrošački kriminal moje bivše žene. To sve može čovjeka ili ženu dovesti na rub bankrota, na bankrot sam po sebi ili u dužničko ropstvo. A jeli ta žena ili muškarac pročitao knjigu Sophie Kinsele „Šopingoholičarka“, ja ne znam i ne zanima me. Mene brine taj psihički poremećaj moje bivše žene. Mene brinu uzročno – posljedične veze između astronomskog računa na kreditnoj kartici

moje bivše žene, novih estetskih operacija koje si je ona zamislila i njenog zaduživanja kod lokalnih kamatarara i kriminalaca.

No, ništa od mene što se tiče iskorištavanja činjenice da sam smršavio, opet sam na početku i opet razmišljam kako nešto započeti. Ustvari, razmišljam ići na sistematski pregled, ali imam kućnog liječnika koji sve odbija, pa tako i to. On kaže:

„Izliječit ćeš se već ti. Nije ti ništa. Dalje! Slijedeći.“

I to je ta naša čudotvorna medicina, a za mene oprez nije nikad na odmet. Možda je sve to simptom upozorenja. Pa razmišljam promijeniti liječnika, išao bih kod nekog drugog. A opet, nemam ja tamnu kožu oko vrata, prepona ili pazuha, nemam ja izbočene očne jabučice, jezik mi je u redu, noge i gležnjevi mi nisu otekli i nemam problema s upalama mokraćnih putova. Pa se možda brinem uzalud i uludo. U ovim godinama ne može sve biti i funkcionirati savršeno. Malo jesam nervozan, ali ne pretjerano. Stoga, neću mijenjati svog liječnika, ostavit ću to za neki drugi put. Nekako mislim da su me mimoišli faktori rizika za nekakve složene ili jednostavne bolesti. Stoga ću poslušati „All Along the Watchtower“:

*„Mora postojati nekakav izlaz odavde, rekla je luda lopovu.
Toliko je smutnje, ne mogu se nikako opustiti.
Biznismeni, piju moje vino, orači mi prekapaju zemlju.
Nitko neće stati na svoje mjesto, nitko toga nije vrijedan.
Nema razloga za uzbuđivanje, lopov je ljubavno progovorio.
Mnogo nas je ovdje među nama, koji osjećaju da život je samo šala.
Ali ti i ja smo to prošli i ovo nije tvoja sudbina.
Pa nemojmo sada pogrešno pričati, postaje kasno.“*

Shvaćam da nemam ja za to nekakve genetske predispozicije i moram se riješiti svoje nekvalitetne veze s mojom bivšom ženom. Ne muči me srce, nemam ja slomljeno srce zbog razvoda, nisam dementan, nitko mi u obitelji nije imao multiple sklerozu, um mi je u

redu, nemam upale mokraćnih putova, riješio sam se stresnog posla, nemam nikakav karcinom i ne osjećam nikakvu kroničnu bol. Možda mi je loša cirkulacija, jer imam hladne ruke i noge i to je sve. Pa si ponekad masiram ruke i stopala. Ako to ne pomaže, onda uzmem koprivu, imelu, lavandu, ružmarin i borovnicu. A ako ni to ne pomaže, onda uzmem vitamin E, kalcij, vitamin B 3, magnezij i kobalt. I naravno da tražim balans duha, uma i tijela. Tražim svoju životnu ravnotežu. Želim biti sretan, pozitivan i pun energije. I naravno da mi nije do BDSM seksa, on kod mene izaziva kortizol, hormon stresa. A ja bi htio da netko potakne moje gene za sreću, moju hormonsku ravnotežu, moj adrenalin i serotonin. Da mi netko potakne mentalno zdravlje. Gledao sam „50 nijansi sive“, ali me ne privlače sado – mazo odnosi, dominacija i pokoravanje. Ja sam tradicionalni tip muškarca i ja sam za normalne seksualne odnose.

A još se sjećam da su mi donedavno pjevali:

*„Debeli, debeli, najeo se pepeli,
napio se vina, pa prdiš k'o mašina.“ Ili
„Pepeo smrdi, a debeli prdi.“*

A ja ipak mislim da je bolje da ljulja, nego da žulja. Meni je ipak lijepa, debeljuškasta pjevačica Adela kad pjeva „Rolling in the Deep.“ Što mogu kad sam takav, ne može me ništa popraviti. Meni ne smeta 10 kila viška na ženi, ne smatram tu osobu pretilom, nego skladno popunjenom. Ali ako se radi o 50 ili 100 kilograma, to me smeta. I što je tu tragično? Tragično je to što naša medicina nema odgovor za takvo stanje. Oni žive u relacijama: što bi bilo, kad bi bilo. I oni bi kažnjavali debele ljude, valjda bi im uskratili medicinsku pomoć.

Od njih bi tražili da primjene životne navike i stil života, da pređu na Adelinu dijetu, da naglo gube 40 ili 50 kilograme i da dnevno u sebe unose 1.000 kalorija. A to je nedolično, uvredljivo i potpuno

neprihvatljivo. To još nije provela nijedna vlast i ni jedna vlada. I umjesto da se naša vlada bavi korupcijom u njenim redovima, da se bave reformama, poboljšanjem našeg BDP- a, oni se ničim ne bave. Bave se sobom i svojim poslovima. Oni su za poslove za koje smo ih izabrali neučinkoviti, neprofitabilni i nefunkcionalni. I naravno da im iz Bruxellesa poručuju:

„Niste iskorijenili korupciju. Niste proveli nikakvu ozbiljnu reformu. Niste rasteretili vaše poduzetnike i gospodarstvenike. Trebaju vam reforme, jer su vas pretekli čak i Rumunji i Bugari. Imate sporu administraciju i pravosuđe, veliki javni dug, velike poreze, zaostajete, a nemate dugoročnu Vladinu strategiju. Na pretposljednem mjestu ste po potrošnji i BDP-u u Europskoj uniji.“

A je li to bolest ili nije, ja ne znam. I ne želim ništa znati o tome. I ne znam jesu li tome krivi naši geni. Na svakome je da to istraži i rješenje sam si nađe. I već sam rekao da se kod mene to dogodilo slučajno ili samo od sebe. Ili se to dogodilo u skladu s frazom da se ništa na ovom svijetu ne događa slučajno, sve ima svoj uzrok i sve je posljedica nečega. Pa sam ja tako smršavio 40 – 50 kilograma, ali meni nitko nije odao počast. Samo sam imao probleme. Imao sam probleme sa mišićnom masom, imao sam probleme sa gubitkom energije, a najveće probleme sam imao sa svojom potencijom. Naime, smanjilo mi se spolovilo i od nekadašnjeg razjarenog bika, sam postao nestašan zec. Pa sam tako imao problema s mojom bivšom ženom; ona mi je otkazala svoje bračne obaveze i razvela se od mene.

Ali ja to nikome ne govorim. Nikome ne govorim da sam bio patio od pretilosti, da sam imao poremećaj mog cirkadijskog ritma, da su moje DNK –a stanice bile ozračene ili nisu, da je moja genetika, moji hormoni i enzimi imali utjecaj na sve to, da sam patio od neravnoteže između unosa i potrošnje energije, da sam patio od kontrole svojih probavnih mehanizama i melatonina, da sam patio od neusklađenosti svog kretanja sa Suncem. nego svima govorim da

sam bio šokački lijep i popunjen. Nikome ne govorim da sam imao nekakav metabolički sindrom. Govorim da sam imao nekakav sustav, Bibliju mršavljenja iza sebe ili Novu bibliju zdrave prehrane. Jer trebalo je ojačati matične stanice, kosti i arterije. Da sam ili nisam izgradio svoj štit za najteže bolesti današnjice i da hrana može biti lijek.

Inače, moja hanuma me je više cijenila kao rasnog Šokca, nego kao manje zgodnog i nezadovoljnog mršavka. Jer nekad sam imao konfekcijsku veličinu XXXL, ali i veličinu spolovila XXL ili XXXL. I što sada reći nego da mi se i jedno i drugo smanjilo i morao sam tražiti novu garderobu. I valjda su to bili moji grijesi iz prošlosti koji su došli na naplatu. Jednostavno bi dolazilo do zamora duha i tijela i do sagorijevanja mojih masti. I to me je dovodilo do ludila, do nekakve tjeskobe i bijesa, do nekakve moje kalvarije. Do preispitivanja mog osjećaja grižnje savjesti i do živčanog sloma i uz sve to nastali su problemi u našem seksualnom funkcioniranju, a moja žena je stalno govorila:

„Tko je taj mršavko? Tko je ta polovica ondašnjeg čovjeka? Tko je taj ništ' koristi čovjek? Taj čovjek nije ni za što, pa on se prepolovio. On je sada pola ondašnjeg čovjeka.“

A ja ne znam zašto žene uživaju kada je muškarac jak i debeo? Ne mora baš on biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali muškarac kod žene može proizvesti pravu seksualnu ekstazu ako ima višak kilograma. Jer kada on pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju. I uz to one sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka

sladostrašća. I ako je to moja bivša žena doživljavala sa mnom, pitam se što je onda odlazila od mene, što se razvodila i razdruživala.

Navodno je došlo do nepovjerenja između mene i nje. Stalno je govorila:

„Ne vjerujem mu ništa. Od njega ništa neće postati. Sve radi krivo. I uz to ima noćne more. Sanja čudovišta. Sanja da pada u rupu ili iz zrakoplova. Ima problema sa svojom podsviješću. Tako sam ja sve to ocijenila. Tako mi govori moja intuicija. On je nezaposlen, on je od svega toga smršavio, pa će uskoro biti bijedan i siromašan.“ Jer sam se ja prepolovio, od 140 ili 150 kilograma sam bez nekog velikog gladovanja i bez osmišljene i balansirane prehrane, sam pao na 80 kilograma. A uopće nisam vodio računa o unosu kalorija i potrošnji istih. I uopće ne znam jesam li u svoje tijelo unosio 2.000 kalorija ili više, ali da se moj indeks tjelesne mase smanjio, smanjio se. I da nisam morao jesti rižu, brokulu i slično, nisam morao. I nisam potiskivao svoje osjećaje i nisam uzaludno plakao. To sam prepustio ženama. I nisam koristio gospinu travu, iako za nju kažu da pomaže kod mršavljenja. Ali da sada pazim na kalorije, pazim. Da sam mast zamijenio maslinovim ili suncokretovim uljem, jesam. Da pazim na zdravu hranu, pazim. Da sam izbacio slatkiše, čokolade i kolače, jesam.

Da sam promijenio svoje prehrambene navike, jesam. Jedem više proteina, voća i povrća. I svakodnevno vježbam, vježbam. Ali što mi to znači, baš ništa. S mojim metabolizmom nije nešto u redu, on prebrzo radi. A već sam vam rekao moje probleme s mišićnom masom, s mojim umorom, i s mojom potencijom. No, ne želim jo – jo efekt i to je sve. I nisam bez veze bacio novce i nisam uništavao svoje zdravlje ili jesam? Jeo sam i hamburgere i junk food, ali i voće i povrće. A jesam li pobijedio samog sebe, pa baš i nisam. Istina je da sada mogu vezati cipele, ali da mi se smanjila mišićna masa, smanjila mi se. Da mi je sve teško, da nemam energije, teško mi je i nemam

energije. A da pričam o UN, DASH, Ornisheva dijeti, LCHF, liposukcijskoj ili ketogenoj dijeti, pričam. Da pričam razne nebuloze, pričam. Pa ljudi budu konstantno gladni, pa nemaju snage, pa budu užasno nervozni, pa osjećaju malaksalost i vrtoglavice. Stoga, promijenim sve, pa ljudima kažem da normalno jedu, ali da izbace slatkiše, čokolade, kolače, sokove, paštete, hrenovke i salame. Da koriste mediteransku prehranu i da normalno pješače i vježbaju.

No, sve je to za mnoge muškarce i žene mučenje, pa od toga odustaju. A potrebno je samo dodatno potrošiti 500 kalorija. Stoga, ja za kraj otkrivam kako sam smršavio. I ne govorim da se to dogodilo samo od sebe, nego govorim o astronautskoj dijeti. Govorim o tome da sam ubrzao metabolizam i otopio kilograme kao da sam u astronautskoj kabini ili kapsuli, ali bez ili sa neželjenim nuspojavama.

„Pa, još nam nije jasno, kako si to učinio?“

„Napravio sam si astronautsku kapsulu, smanjio sam dnevni unos kalorija, odrekao sam se gaziranih pića, cigareta, voćnih sokova, slatkiša, čokolade i kolača. Jeo sam gljive, ribu, salatu, krastavce, kupus, brokule, karfiol i grah. Ubrzao sam si metabolizam, organizam sam si doveo u ravnotežu i otopio kilograme.“

„I ako to ja primijenim, smršavjet ću?“

„Možda da, a možda i ne.“

„Kako sad to, možda da, a možda ne.“

„Svaki organizam je različit, pa ti možda ubrzaš svoj metabolizam, možda se ništa ne dogodi, a možda ga i ubrzaš. Jer se kod tebe nataložilo previše otrova. Pokušaj smanjiti unos kalorija, vježbaj, pa ćeš vidjeti što će se dogoditi. Sve je to jedan veliki misterij. Trebaš uz sve to smanjiti stres i svoj kortizol, a povećati svoj adrenalin. Nije

dovoljno da smanjiš svoje kalorije, ako ćeš i dalje sjediti i ne vježbati.“

„A da popijem nekakvu čudotvornu tabletu?“

„A ti popi čudotvornu tabletu. Samo ja ti ne garantiram uspjeh. Ne mogu ja pokrenuti tvoj hormon koji je odgovoran za osjećaj gladi. Možda ćeš i dalje imati taj neugodni poremećaj i tu pretilost.“

Ja ipak mislim da nema te čudotvorne tablete za mršavljenje. Ako ti jedeš masno i slatko, biti ćeš debeo. Svašta se preporučuje, pa i paleo prehrana, ali medicina i farmacija nemaju odgovor za naše bolesti i za našu pretilost. Postoje i alternativne metode liječenja. I one znaju biti djelotvorne. Ali ako ti imaš genetskih predispozicija za debljinu, ništa ti neće pomoći i ništa neće pokrenuti tvoj metabolizam. Potrebna je čvrsta volja i čvrsta disciplina prehrane i vježbanja. Ali ima i slučajeva, kao što sam ja, da mi se samo od sebe sve izreguliralo. Ili ima slučajeva da su ljudi nešto probudili u sebi i pokrenuli svoj metabolizam. Međutim, čujem da postoje injekcije za mršavljenje, za ubrzavanje metabolizma, za ekspresno mršavljenje, nekakav vita – min B12 ili kobalamin. Dobije se iz sardine, lososa i pastreve. Ako smo stalno umorni, ako stalno osjećamo slabost u mišićima, ako smo zaboravljivi, ako smo razdražljivi i osjećamo vrtoglavice, treba nam takva injekcija. S njom se mršavi bez mukotrpnog vježbanja, bez znojenja i izgladnjivanja i strogih dijetnih režima. Pa ja od svega toga odustajem. Ne mogu ja prodavati lažnu ideologiju o mršavljenju, kod mene se to dogodilo samo od sebe, pa nisam ja nikakav demagog. Shvatio sam da ne mogu iskoristiti svoje mršavljenje. Nisam ja dorastao suvremenim metodama mršavljenja i injekcijama za mršavljenje.

Razočarenje je posljedica
naše očaranosti nekim.
Mi, naimo,
dozvolimo da nas netko očara,
pa o njemu zaokružimo sliku
kao o savršenom biću,
a zatim se u njega razočaramo kad pogriješi.
Savršen je jedino dobar Bog,
ljudi su manjkavi;
u Boga se nećeš nikad razočarati,
u ljude hoćeš.

POGLAVLJE 11

„Ljudi jednako preuveličavaju i sreću i nesreću: nikada nismo ni tako sretni, ni tako nesretni kako se govori.“

Honore de Balzac

Ja nisam dorastao našim balkanskim barbarima. Oni zazivaju ratove iz 1991. godine ili iz 1995. godine. Kažu da oni nisu kukavice, da mi ostali možemo računati na najgore, pa i revoluciju, ako kome ona treba, ma što im to bilo i ma što im to značilo. I oni bi nekoga vrijeđali i oni bi se s nekim obračunavali. A mi smo od svega toga umorni, neraspoloženi, depresivni, iscrpljeni, bolesni, dotučeni ratom. I ne pomaže nam zdrava prehrana i redovita tjelesna aktivnost. Mi se i dalje želimo osloboditi patnje i boli, želimo se iscijeliti. Ako je Isus Krist učinio da su hromi prohodali, a slijepi progledali, želimo da to i nama učini. Ali s nama se to ne događa. Smršavili smo, ali nismo postali optimisti. Nismo se oporavili od naših kroničnih bolesti i optimizam nam nije lijek. O kad me netko pita:

„Kako zdravlje?“

Zato ne kucam uzaludno u drvo, nego popijem kalij i magnezij za relaksaciju mišića, smanjio sam unos soli, koristim mediteransku prehranu, izbjegavam stres, hodam svaki dan i naravno ne kažem da je dobro, ali ne kažem ni da je sve tako crno. Nemam ja patološku ličnost, halucinacije i strahove. Nisam ja nikakav hipohondar. Moje je zdravlje u redu. Još uvijek imam bistar urin, redovitu stolicu, normalnu težinu, zdravu kosu i zdrave nokte. Ne jedem previše, zdravo se hranim, dišem normalno, doživljavam razne emocije i imam dovoljno energije za sve. Nije mi nešto dijagnosticirano, ali ne osjećam se baš najzdravije, imam problema s mišićnom masom i potencijom i nemam optimističan pogled na život. A i kako ću to kod nas imati, kad nisam podoban i uhljeb, pa sam zbog toga nezaposlen i bez primanja. I jednostavno ne mogu

vjerovati u tu našu lažnu statistiku i u tu našu lažnu ideologiju. Ne vjerujem svećeniku kada mi on sugerira za koga da glasam. I zbog svega toga ni ne izlazim na glasanje. Dobro da od svega toga nisam pokupio neku kroničnu bolest. Dobro da imam zdravu genetiku, kad već nemamo efikasan sustav zdravstvene zaštite i nemamo nikakav socio – ekonomski sustav.

Stoga se plašim za svoju budućnost, stoga se užasavam onoga što mi život donosi. Bavim se onim što nemam, i što mi nedostaje, a nedostaje mi puno toga. Bavim se svojim snovima, onim što mi oni donose, pa tražim ključeve za otključavanje i dešifriranje. Tražim skrivene poruke u svojim snovima, tražim nekakvu izgublenu ljubav i toplinu, a odagnam od sebe zlobu, osamljenost, tugu i ružnoću. Želim se riješiti svih svojih toksičnih veza, svojih sukoba s drugima, želim se riješiti svega onog što potiče moj hormon stresa, želim se riješiti mojih navika koji mi uništavaju duševni mir i moj osjećaj manje vrijednosti. Želim da me drugi vole, ali prvo moram učiniti da zavolim samog sebe. Želim promijeniti svoju svijest i podsvijest. Želim biti pobjednik, a ne luzer i gubitnik. Želim otjerati od sebe nečije riječi da nikad od mene neće ništa postati, da sve radim krivo i da nisam ni zašto.

Ali ništa od toga, moje se stanje ne mijenja, ostaje isto. Ono je i dalje deprimirajuće i frustrirajuće. Kod nas vlada i dalje siromaštvo, očaj i užas. Najradije bih digao ruke od svega, ali to ne mogu. Ipak se nadam postati gospodar vlastite sudbine. Da ću se nekako pobrinuti za samog sebe, da ću odabrati svoj put, da ću kontrolirati svoju sudbinu, da ću nešto poduzeti. Dosta mi je puno priče, a malo rada. Jer je u mom dlanu zapisana moja sudbina, a ona i nije tako crna. Barem ja tako mislim. Kad bih išao nekakvoj Romkinji, ona bi mi rekla sve crno, da ne može biti crnje, ali ja kad čitam iz dlana, tada sve i nije tako crno. Tada ne doživljam traumatične prekide i teške bolesti. Tada još imam ambicija, uspjeha, talenata i životnih ciljeva. Potrebno je naći svoj sretan planet i već ću biti sretan. Zato čitam vodič za astropočetnike. Želim prepoznati svoje potencijale, želim ih

iskoristiti, želim prepoznati pozitivne planetarne utjecaje i njih iskoristiti i želim bolje upravljati svojim životom.

Neću više biti razočaran, neću više biti razočaran u život, u svijet oko sebe, u sebe samog i neću više slušati Adele i njenu pjesmu „Rolling in the Deep. Moram se pomiriti sa svojim bolnim razvodom i moram potražiti druge žene. No brine me moja bivša žena, njeno tijelo je poružnjelo, ali ona ima gomilu ljubavnika, oni se na nju lijepe kao muhe na govno, ona za njih ima nekakvu seksualnu vibraciju, ona je njima pristupačna i ne osjeća se kao nekakav seksualni objekt, nego kao subjekt. Problem je u tome što ona od njih ne traži novce, nego dolazi k meni. Ne osjeća ona nikakav sram, stid i kajanje. Ona dođe, pa što bude. Iako više nismo ničim vezani, ona u svoje slobodno vrijeme dolazi do mene i htjela bi ovladati mnom i mojim mozgom. A nisam ni ja od jučer, njena seksualna vibracija me uopće ne pali i nisam za paralelne veze. Ne palim se na Lady Godivu koja gola jaše kroz grad.

A naši muškarci kada vide ženu samu, odmah bi je zaveli i krenu u zavođenje. Kod njih proradi njihova predatorska priroda i priroda lovca. A poslije toga se stabiliziraju, uravnoteže se i žele ženu njegovateljicu. No, ne znam što ti muškarci vide u mojoj bivšoj ženi. Ona je za mene stara baba, babuskara ili babetina, a takve babe je Raskoljnikov ubijao dok kažeš keks u „Zločinu i kazni“. Ipak, kaže se: nema džabe ni u stare babe, ali ja mislim da moja bivša žena svima zainteresiranima daje. Ona je svima raspoložena žena, majka, prijateljica, rame za plakanje i supruga. Nakon menopauze je poludjela i podjetinjila. I stalno se daje ili žrtvuje preko reda ili iz čiste dobrote. Nikome da kaže:

„Majstore, to će koštati 1.000 kuna.“

Jer se boji da će taj poludjeti. Valjda zato meni dolazi, a mene to ne zanima i meni ona više nije zanosna i privlačna. Ne osjećam prema njoj seksualnu vibraciju. Neka ona samo pjeva „Rolling in the Deep“:

*„Ožiljci tvoje ljubavi me podsjećaju na nas,
zbog njih i dalje mislim da smo mogli imati sve.
Ožiljci tvoje ljubavi me ostavljaju bez daha.
Ne mogu se oduprijeti osjećajima, da smo mogli imati sve.
Poželjet ćeš da me nikad nisi sreo.
Mogli smo sve imati, da smo se držali zajedno.
Imao si moje srce na dlanu, ali si ga svojim ritmom izigrao.“*

Jer kod nas ništa ne uspijeva, pa ni ljubav. Kod nas je sve beskorisno, neprofitabilno i neučinkovito. Jedino je moja bivša žena pogledala seriju „Seks i grad“ i film „50 nijansi sive“, promijenila se i postala nezasićna, seksualna zvijer. I traži muškarca velikog oružja i dubokog džepa. To je stimulira i to je dovodi do vrhunskog sladostrašća. I brige ju za naš starinski i nazadni odgoj i moral. Briga ju za Boga, religiju i vjeru. Jer ako ste mladi, ili ako niste mladi u Hrvatskoj, ako niste u HDZ-u, onda ste nezaposleni i imate velike egzistencijalne probleme. Najbolje za vas je da odete iz žemlje. Mi smo promašena zemlja, bez ikakve vizije, bez ikakve koncepcije i bez ikakve strategije. I s tim i takvim razmišljanjima odem ja na pivo s Perom, a on mi kaže:

„Trebaš to iskoristiti što si smršavio.“

„Kako bih to trebao iskoristiti?“

„Budi vjerski karizmatik, budi drugi Zlatko Sudac. Smisli nešto u vezi s tim.“

„Što bi trebao smisliti?“

„Trebaš govoriti: želite li izgledati mršavo kao Isus Krist? Onda trebate ići na Isus Krist dijetu, na Aleluja dijetu ili na Božju dijetu. Trebate jesti ono što je Isus Krist jeo. Tome nitko naš ne može odoljeti i vidjet ćete: Bog će vam pomoći u skidanju kilograma. Vidiš

da kad se otvaraju nekakve tvrke, odmah dođe svećenik. Trebaš sve upakirati u vjeru, u religiju. Trebaš govoriti da Bog ima veze s tim.“

„Ali to nije dokazano.“

„Ništa s religijom nije dokazano. Kažu da su u Americi niknule nove dijete na temeljima kršćanstva. One garantiraju uspjeh, a ti trebaš govoriti da religija pomaže u skidanju suvišnih kilograma. Znaš li ti da nas je 80 % katolika? Trebaš govoriti: Gospodine, smiluj se! Učini me mršavim! Blagoslovi moju mršavost. Učini da budem poput tebe. Učini me sudionikom Tvog slavnog kraljevstva ovdje na Žemlji. Bio sam slab, pa sam se udebljao, ali sada bih smršavio. Jest ću samo ono što mi ti preporučiš. Jest ću umak od sira, pizzu s feferonima i čokoladne kolače ili nešto drugo što ti predložiš. Otvorit ću svoj želudac i svoje srce prema tebi.“

„I misliš da će to funkcionirati?“

„Mislim.“

„Onda ću i to probati.“

Ali ništa od mog uspjeha. Kod nas ne postoji razdoblje razvoja, razdoblje rasta, razdoblje zrelosti, kod nas postoji samo razdoblje opadanja i neuspjeha. Ovdje ti ne možeš oplemeniti nekakvu očitu i korisnu stvar, ne možeš je ti umotati u celofan i da ona dobro ide. Ne vjerujemo mi kao odvjetnik u pravnu državu ili kao liječnik u Hipokratovu prisegu. Mi smo ovdje provincija i slijepo crijevo. Nas nitko ne sluša. Možda bih s tim uspio u Zagrebu ili na moru, ali ovdje u toj našoj nesretnoj Slavoniji čeka nas debakl i krah. Mi smo ovdje žrtve nekakvih mračnih igara naših političara i nema za nas financijskog uspjeha. Kod nas ni ono što se čini profitabilnim, nije profitabilno. Jer su na mene sjeli sa porezima, prirezima i svim i svačim. Nisam se ni snašao, a već sam bio u dugovima, već sam bio

na svojoj financijskoj nizbrdici, već sam bio u minusu i pred ovrhama, već sam bankrotirao i kahirao.

Ali zato mi imamo političare koji zarađuju bez nekog truda, bez nekog znanja i bez nekog učinka. Blebeću što hoće, nerazumno i nerazumljivo govore. I zato se kod nas mladi ljudi iseljavaju, jer nam institucije ne funkcioniraju, jer nam pravosuđe ne funkcionira, jer nas banke i zelenaši dovode u bankrot, jer kod nas vlada krađa, dvojni moral, nemoral, nepotizam i korupcija, jer se kod nas poštenje ne isplati, jer mi ne dobivamo dohodak za svoj rad. Jer nam naš premijer nudi Afrički standard. Jer kod nas vladaju nekakvi Rojsovi, Culeji, Mamići i Bandići. Jer se kod nas nudi mržnja i nasilje. Jer sve zemlje imaju svoju mafiju, a kod nas mafija ima svoju državu. Jer je kod nas mučna društvena klima. I zbog toga nama ništa ne ide, zbog toga nam ne dolaze ulagači, zbog toga mi nemamo poduzetničkih ambicija. Zbog toga se ne odlučujemo ući u svoje poduzetničke ideje.

A naši političari i dalje govore svoje katastrofalne izjave i osnivaju se komisije za i protiv fašističkih i komunističkih simbola. I mi se bavimo ustaškim i neustaškim pozdravom: „Za dom spremni“. Koga još briga za to? Mi želimo biti ili želimo postati učinkoviti i efikasni, ne želimo robovlasničke ugovore, mi želimo postati zemlja znanja, poštenja i principijelnosti. Mi želimo reći i izreći našu brutalnu istinu o demografskom slomu, o našoj neefikasnosti i našoj nefunkcionalnosti. Mi teško živimo, država nam je skupa, ali bit će nam još teže. I možemo se mi pozivati na tuđmanovsko naslijeđe. Možemo ga proglašavati najvećom štetočinom, ali mi smo nastavili s tom toksičnom stečevinom i praksom. Za nas je to baština 90 – ih godina i ne možemo je se odreći. To je baština Franje Tuđmana. A za nekoga je on naš najveći štetočina, a za nekoga je on dobročinitelj. I na tragu toga, čujem da je Andrej Plenković odlučio počastiti naše iseljenike u dalekoj Irskoj. Njegovi ljudi ili on sam, htio je naše iseljenike počastiti s nekoliko Guinness piva. A oni su to doživjeli kao čistu provokaciju, jer on zapošljava nečije kćeri, nečije rođake,

nećake, kumove i zetove, mladež HDZ- a, a ne njih. I zbog toga su oni otišli. I zbog toga su oni ogorčeni i gnjevni. Zbog toga oni ne pamte lijepe dane u Lijepoj našoj, nego one ružne. Zbog toga oni bježe glavom bez obzira. Zbog toga oni ne žele da im netko trlja sol u ranu. Zbog toga je naša zemlja pusta. Zbog toga je netko otišao iz svog zavičaja.

Jer kod nas se ne traži znanje, poštenje, principijelnost, ne traži iskustvo, nego se traži podobnost. A ostali moraju biti strani plaćenici, moraju gorjeti za posao i moraju doživljavati burnout. Moraju brzo živjeti i biti frustrirani. Stoga smo mi umorni od svega, iscrpljeni i poljuljanog samopouzdanja. I nikako ne izlazimo iz našeg mračnog tunela i iz naših metafora. Jer stalno nam netko prijete bankrotom i ekonomskim slomom. Stalno nam netko prijete Jugoslavijom, gospodarskom krizom i naftnom krizom. Jer kažu da naftna kriza najgore pogađa, jer onda nastaju nestašice i oskudice. Jer onda nastaju propasti i kataklizme. Pa ja zbog toga pijem antidepresive i koristim razne hormonske nadomjesne terapije. Ali i dalje sam umoran, neispavan, iscrpljen, nesretan, neraspoložen i nezadovoljan. Imam i dalje probleme s pamćenjem, imam i dalje napadaje vrućine ili hladnoće, imam i dalje probleme s smanjenjem libida, imam glavobolje i vrtoglavice. Nikako da napravim balans nad svojim životom i nikako da ga uravnotežim. Ali čuo sam ja za drevnu kinesku vještinu feng – shuiji, pa to proučavam i pokušavam uravnotežiti energiju, otkloniti razne blokade i jačati svoju stabilnost, ali sve mi je bezuspješno.

Jer sjećam se da mi je moja bivša žena prijetila:

„Ako se ne promijeniš, ja ću te napustiti. Moramo biti tim, a ne da netko vuče na svoju stranu.“

„Što trebam činiti?“

„Trebaš prati suđe, kuhati, spremati krevete i kuću, održavati red, čistiti, prestati izlaziti u kafić s prijateljima.“

„To se kosi s mojim identitetom muškarca i mog spola.“

„Moraš to zatomiti.“

„Ne moram i neću.“

„Onda ću se razvesti od tebe.“

„Onda se razvedi od mene.“

„Znaš da moram navesti razlog.“

„Navedi da sam te varao, da sam te zapostavljao i tukao.“

„Ali ti to nisi. Možda sam ja tebe varala.“

„Jesi li?“

„Možda malo.“

„Briga me za to. Ne zanima me to. Uopće nisam ljubomoran. Ti me uopće nimalo ne zanimaš.“

I to je to. Tko bi znao sve te tajne ženskog mozga? Tko bi znao zašto žene ostavljaju svoje muškarce? I da li se one osjećaju ili ne osjećaju užasno? No, mi više nismo u braku, iako je kod nas postojalo nekakvo bračno savjetovalište. Oni te uče kako da prebrodiš bračnu krizu. No, mi nismo bili u bračnoj krizi, mi smo bili u našem bračnom brodolomu. Nitko nije mario za onog drugog. A sjećam se da nas je ta bračna terapeutkinja htjela pomiriti i izmiriti i ona je govorila:

„Ali ja ne vidim zašto bi se vi razvodili? Imate sve uvjete za sretan brak.“

„Moj suprug je nezaposlen. Moj suprug mi ne pridaje pažnju.“

„Koncentrirajte se na život i na životne probleme. Naša stvarnost je komplicirana, a vaši odnosi su jednostavni. Pronađite zajedničke ciljeve i radite na njima.“

„Moja supruga je nesretna sa mnom i traži druge muškarce kao svoj izlaz i kao svoje rješenje. Ne želim da me ona vara i uopće mi ova terapija ne treba. Naši pogledi na život su drugačiji i nemamo ništa zajedničko što bi nas povezalo. Uz to moja supruga stalno ide na estetske operacije i troši naše novce koje nemamo.“

„Morate učiniti nekakav kompromis.“

„Ne zanima me nikakav kompromis. Ja jednostavno ne želim ništa imati s tom ženom.“

„Ni ja ne želim ništa imati s njim. Došlo je do obostranog zasićenja.“

„Mislite li da naše vježbe neće imati nikakvog učinka? Da one neće polučiti uspjeh? Potrebno je samo malo rada, energije i motivacije i rezultat će doći sami od sebe.“

„Mi smo se seksualno, emocionalno, mentalno i intimno udaljili. Mi više ne postojimo kao bračni par.“

„Uz to, moj suprug je impotentan.“

„Od kad sam nezaposlen, s njom sam možda erektilno disfunkcionalan, ali s drugim ženama to nisam. Znam jedino da ne želim ostati u lošoj i nezdravoj vezi i u lošem i nezdravom braku.“

„Mislite li vi da ćete se uravnotežiti i stabilizirati ili to ne mislite?“

„Nećemo se uravnotežiti i stabilizirati.“

„I ja tako mislim.“

„Mislite li vi da vrijedi probati još jednom?“

„Ne vrijedi.“

„Ne vrijedi.“

I to su ta naša negativna uvjerenja. Nešto nam je dogorjelo do noktiju. Doživjeli smo neuspjeh, nismo se mogli realizirati u toj našoj vezi ili tom našem braku. I želimo iz njega otići i spasiti se. Nešto se u nama slomilo, nešto se slomilo u našoj psihi. Pa osjećamo patnju, tugu, bol, stres i izdaju. Pa odustajemo jedno od drugog, pa odustajemo od daljnjih svađa i od daljnje borbe.

Došlo je do točke lomljenja. Došlo je do toga da smo postali ljudi ili sluđeni od svega. Jer nestalo je zaljubljenosti, nestalo je euforije i entuzijazma, nestalo je adrenalina i serotonina, nestalo je leptirića u stomaku. Nestalo je bilo kakve prisnosti. Ja svoju ženu doživljam kao neku ludu babu, kao neku uništenu i zapuštenu staricu. Moje srce ju takvu doživljava jer netko je ugasio svjetlo za nju. Jer brige mene za njene prevare. One me uopće ne zanimaju. Ustvari, drago mi je da ona pronalazi druge muškarce. Valjda će time mene ostaviti na miru. I ne postavljam si ja pitanje da nešto ne valja sa mnom kad me ona vara, da je ona bezdušna i bezosjećajna. Da je ona grozna, zla i užasna osoba. I zbog toga ili zbog nečega drugoga našem braku je kraj. Ona ima svoje potrebe, a ja ih više ne mogu i ne želim zadovoljiti. Stoga je ona nesretna i nezadovoljna. Osjeća se prazno i neispunjeno i stalno želi upoznati nekoga novoga i nešto novo. I valjda sam ja stoga izgubio povjerenje u nju, jer bi ona trebala imati loš osjećaj i grižnju savjesti. Ali briga mene i za njene loše osjećaje,

za njene seksualne aktivnosti i njen nedostatak grižnje savjesti. Mene više brine bračna savjetnica koja kaže:

„Možda se osjećate povrijeđeni, možda se osjećate bijesni ili očajni, izliječiti ćete već to. Pružite svom partneru drugu šansu.“

„Nisam povrijeđen, bijesan ili očajan. Jednostavno se želim razvesti. Ne vidim svrhe u tom vašem mirenju. Dosta mi je ženinog muljanja. A brige me za njezine veze, brige me za njezine estetske operacije, ne želim se s njom više svađati i želim se od nje odvojiti. Jer imamo različite životne ciljeve i prioritete i briga mene za njene financijske probleme.“

„Istina je. On je mentalno bolestan i impotentan,“ kaže moja žena.

A ja samo mogu reći da nad mojom bivšom ženom vladaju čudne sile. Ona bi bila nekome ljubavnica, ona mašta o tome, ali ni sa kime nije zadovoljna. Ona zamišlja svoju utopiju, ali je ne nalazi. Nju nešto boli i svrbi u životu, ali ona ne zna što.

Jer ona je glupo, smušeno, nesigurno, žensko stvorenje. Koje ne kontrolira svoje osjećaje i svoje ponašanje. I sjećam se da me je pitala:

„Hoćemo li gdje slaviti Novu godinu?“

„Nećemo. Pa razvodimo se.“

„Ti stvarno ne možeš biti i ostati đubre do kraja. Ti si bezveznjak.“

„Ne znam što ti to znači?“

„Možeš glumiti da je sve u redu s nama, a onda ćemo sve iznenaditi i reći im da se razvodimo.“

„Ne želim glumiti. Ti me i tako varaš s drugima.“

„Nisam ja nikakva preljubnica, osvetnica, a ni prevarantica. Meni treba zdravi i prirodni seks. Nisam više romantičarka i ne sanjam o idealnoj vezi. I mogu ti reći da mi je mučan taj naš razvod. Sve je uništeno, a ta bračna savjetnica želi nas uzaludno pomiriti.“

„Otići ću do nje, pa ću joj reći da nas razvede dok još ima dostojanstva i normale u našoj vezi. Otkazat ću njenu psihološku podršku, pravne savjete i drugu pomoć.“

„Ona će i dalje inzistirati na našem braku. Ona još uvijek inzistira na popisu tvojih vrlina. Ona još inzistira na tvojim dobrim karakteristikama. Ona još inzistira na našim periodima radosti i povezanosti. Ona još inzistira na razlozima za razvod.“

„Onda ću joj platiti da nas ostavi na miru, da nas razvede, da više nema popravka i da okonča tu našu bračnu sramotu i vezu.“

Jer naša veza je pukla nakon prve ozbiljnije svađe. Jer mi nismo zainteresirani jedno za drugo. Jer mi vrištimo jedno na drugo. I nismo rekli što mislimo o onome drugome. Mirno, civilizirano, bez trzavica, smo se razišli i razveli. To je bilo naše najoptimalnije i najlogičnije rješenje. Jer nismo funkcionirali kako treba, nismo bili jedno za drugo, nismo bili kompatibilni. A ja nisam otkrio tajnu mozga moje bivše žene. Pitao sam se imali u tome svemu išta njena dražica ili nema. Imaju li s time njeni hormoni i PMS? Ima li veze s tim moj PTSP? Ne znam. Ali znam da kažu da svekoliko žensko zlo dolazi iz njene dražice i iz njenih hormona. Hormoni, mjesečeve mijene i dražica određuju čime će ženski mozak biti zaokupljen. A ja više nisam imao snage slušati moju bivšu ženu. Za mene je to bilo blebetanje i uzaludno govorenje. I nije mi se više dalo svađati. Vrč ide na vodu dok se ne razbije, a kada se razbije, onda nema ni vrča, a ni vode.

Nema ni vrtloga emocija, nema ni strasti, nema ni uzdaha, a nema ni leptirića u stomaku. Samo krize i tragedije. I valjda je to moja bivša žena predosjećala i valjda me je zbog toga napustila ili ostavila. Nije ona loša osoba, ali pokupila je svoje stvari i rekla: „Vidimo se na ostavinskoj.“

I vidjeli smo se na ostavinskoj ili na podjeli imovine. I začudo bila je zadovoljna s 40.000 Eura, a za te novce se može kod nas svašta kupiti. Samo, ona je to ubrzo potrošila. Kupila si je garsonijeru i odlučila se za te estetske operacije. Pa su novci nestali, pa mi ona malo – malo dolazi. Ona misli da sam ja njen nekakav bankomat. Ona misli da sam ja njen dužnik, da sam ja nekakav njen vlasnik ili dužnik. Da valjda posjedujem njeno srce, njenu dušu i njeno tijelo. Ali mene briga za to. Mene to više ne zanima. Ne želim ni brzi seks, a ni nikakvo maženje. Nemam ništa zajedničko s njom.

Ne želim se uopće njoj posvetiti. Želim odustati od nje. Ne želim više patiti i trpjeti ju. Neka ona svoju životnu bajku živi negdje drugdje. Ona bi bila Snjeguljica, a ja da sam njen patuljak. I stalno mi predbacuje našu prvu bračnu noć. Valjda sam bio pijan, jer mi se kum napio, pa je tražio društvo i valjda mi se nije dalo raditi detaljno, pa sam sve zbrzao. I to mi moja bivša žena ne može zaboraviti. Za nju je prva bračna noć magija i san, tada se mladenci trebaju ljubiti i biti prisni, a ona je doživjela tragediju i neuspjeh. Pa zašto mi to nisi rekla? Ja bih se onda drugačije ponašao. Zna li ona da četvrtina ili polovina mladenaca ni ne doživi prvu bračnu noć u ljubavnom klinču i seksu? Da su mladenci previše pijani ili umorni za seks. Da mladenke budu umorne i kad legnu u krevet, odmah zaspe. A to što je ona navukla seksi rublje, što je bila raspoložena za seks, što je čekala taj seksualni trenutak, to je njen problem. Mogla je to učiniti drugu večer, ali nije. A ja znam da treba izdržati sva ta čestitanja i treba izdržati pijanog ili trijeznog kuma.

Ne želim se više oko toga svađati. Ne želim se uopće s njom svađati, slušati njena vrijeđanja i verbalna poniženja. Ne želim se više ubijati zbog nje. Ne želim voditi nasilnu ljubav, bez emocija. Ne želim je više

urazumljivati. Neka ona živi u svojoj prošlosti, neka ona bude nekome drugome Sneguljica, neka si ona traži svog patuljka, neka ona bude izgubljena u svojim estetskim operacijama. Brige mene za njen plač, patnju, bijes i gorčinu. Neka ide svojim putem. Nisam ja njen zarobljenik. Ne želim živjeti u začaranom krugu. Jer ću se slomiti, jer ću puknuti, jer ću postati nasilan, jer ću nekome učiniti nešto nažao. Jer ću i sam nekuda morati pobjeći. Jer ona uopće nije procvjetala nakon razvoda. Prestala je plakati, prestala se sažalijevati, ali nije procvjetala. Nije joj se pokrenuo taj sklop u glavi. Znam da neki kažu da je opet u igri, ali za mene nije. Jer postala je kurva ili štraca, postala je žena koja se ne zna ponašati.

POGLAVLJE 12

„Onaj koji sije sjeme smrti i boli ne može požnjeti sreću i ljubav.“

Pitagora"

Moja bivša žena želi ono što je moje da postane njeno. Da ja postanem njen bankomat i nepovratno joj dajem finansijska sredstva. Da moj budžet postane i njen budžet, a njen budžet moj budžet ili njeni troškovi, moji troškovi. A ja bih se od nje odvojio ili razdvojio. Želim se ponašati po principu: moj novčanik, u mom džepu i čisti računi, duga ljubav. Ne želim da ona upravlja mojim računima i da ima uvid koliko ja imam novaca u novčaniku. Briga me za njene troškove, a moj novac više nije naš zajednički. I ne želim trošiti na nju i podmirivati njene račune za estetske operacije i njen luksuz. Ja jedva živim, sada sam ja siromašniji partner, jedva podmirujem troškove za režije i hranu, i nisam bogat, a ona bi investirala u te svoje plastične operacije i ona bi se luksuzirala.

I što je u svemu tome najtragičnije? Najtragičnije je to što ona misli da zaslužuje da joj se otpišu ili obrišu dugovi. Pa valjda zato i postoji Državni Centar za restrukturiranje, da otpisuje sporna i nenaplativa potraživanja. Ja joj kažem:

„Neće tebi taj Državni Centar za restrukturiranje ili Fond za razvoj i zapošljavanje otpisati dugove, oni to otpisuju povlaštenim tvrtkama, tvrtkama u stečaju i razvojačenim braniteljima, a ti ne spadaš u tu kategoriju. Od tebe se očekuje da se kontroliraš i plaćaš račune.“

„Kažu da su branitelji otplatili ili vratili tek 2 % svojih kredita.“

„Ali što ti imaš s njima?“

„I ja poznajem Dragu Rubelu ili kako se taj psihijatar zove.“

„Njega su zatvorili ili su njegov obrt zatvorili.“

„Nisam to znala. Živim u uvjerenju da on još radi. Onda moram naći nekog drugog.“

„I što ćeš od njega tražiti?“

„Da me proglasi braniteljem, da me proglasi invalidom Domovinskog rata, da me oslobodi dugova, da mi ih izbriše, otpiše i oprost.“

„Misliš da ćeš u tome uspjeti?“

„Nego što da ću uspjeti. Još ću tužiti državu, tražit ću naknadu za duševne boli.“

„Za što ćeš ih tužiti?“

„Da mi nisu pravovremeno otpisali dugove.“

I što reći nego da je to ta naša nadrealna situacija. To je naša Top lista nadrealista ili kako se već zvala ta tv – emisija. To je taj naš apsurd, jer moja žena se zadužuje za estetske ili plastične operacije, a od države traži da joj se to otpiše. To je nešto izvan kontrole i izvan granice razuma. To samo kod nas ima. To je kao te naše povlaštene mirovine, nas se tjera da radimo 41 godinu, a nekakvim pripadnicima HVO- a, za 7 godina u vojsci se isplaćuje povlaštena i velika mirovina. Isto tako se isplaćuje povlaštena mirovina našim braniteljima za u prosjeku 18 godina staža ili našim političarima za 30 godina staža. Međutim i naše mafijaše se valjda nešto pita, nemaju oni ništa sa našim budžetom, sa našim braniteljima i invalidninama Domovinskog rata, pa stoga kažem mojoj bivšoj ženi:

„Sada je u modi ubijati lihware i zelenaše. Naučit ću te rukovanjem automatskom puškom ili kalašnjikovom pa se ti osveti za te svoje visoke kamate. Posudiš 20.000 Eura, a moraš vratiti 120.000 Eura ili

150.000 Eura. Učini svoj užas i pokolj. Učini svoju pravdu. Ne daj se ti više zlostavljati. Naučit ću te kako se mafija obračunava s nepoželjnim joj ljudima.“

„Ti si stvarno lud. Pa ne mogu ja to. Istina je da ti mafijaši priušte traumatično iskustvo, da ti netko kuca u dva sata u noći i traži 5.000 ili 10.000 Eura, ali ja to ne mogu učiniti.“ „Moraš braniti svoju čast poštene žene. Izgubila si životni kompas, organiziraj tim zelenašima nekakvu sačekušu. Oni tebi priušte stalne traume i psihička zlostavljanja, moraš stati tome na kraj. Moraš nekoga profesionalno i hladnokrvno likvidirati.“

„Možda sam luda, ali nisam dovoljno luda za oružjem i nečijom likvidacijom.“

„Pozoveš nekoga na nekakvo skrovito parkiralište, kažeš mu da ćeš mu vratiti novac, a onda ga izrešetaš. Isprazniš u njega svoj šaržer, likvidiraš ga i pobjegneš. A policija neka intenzivno traga za tobom. Neće te naći, jer ćeš se ti sakriti. A vlast neka formira kakve već god komisije i krizne stožere i tabore.“

„Neću ja uzimati pravdu u svoje ruke. To bi nas vratilo u srednji vijek i u krvnu osvetu. Znam da imamo neučinkovitu policiju, još gore pravosuđe, da institucije ne rade svoj posao i da nam je sustav neefikasan.“

„Trebaš otjerati od sebe te moralne dileme. Budi Raskoljnikov, ubi svog lihvara, a onda čini što god želiš. Prijavi se za robiju ili šuti negdje u miru.“

„Ne mogu ja to.“

„Osjećaš li se ti poniženom ili se ne osjećaš.“

„Osjećam. Svjesna sam svoje kalvarije. Vodim bitke i sa kamatarima, ali i sa bankama. Zovu me iz agencije za naplatu potraživanja, opominju me, prijete mi i prijete mojoj rodbini. Žele biti efikasni. Čak mi šalju i mail poruke o mojim neplaćenim i nepodmirenim računima. Prestala sam koristiti kreditne kartice, ali mi oni i dalje šalju opomene i prijete mi.“

„Zašto ne prekineš taj začarani krug i svedeš sve na nulu?“

„Lako je to reći, ali teško je to učiniti.“

„Onda ćemo te morati prodati u ropstvo.“

„Ne šali se s tim.“

„Morat ćemo te prodati u ropstvo u zamjenu za oprost duga. Pa ćeš raditi u nekoj javnoj kući u Austriji ili Italiji. Ti kriminalci su na sve spremni, a kako kod nas nije dozvoljena prostitucija, morat ćeš ići u Austriju ili Italiju.“

I valjda sam time bar malo zamislio moju bivšu ženu. Jer postoje razne teorije i razna objašnjenja. Kažu da su nacisti opravdavali svoj rasizam teorijom da su Židovi i Slaveni vampiri. Pa ako je to tako, onda mogu i ja pričati i govoriti da će moja bivša žena biti seksualna robinja. Ako prihvatimo Goebbelsov moto da laž koja se izgovori dovoljno često, postaje istina, onda ću i ja štošta primjereno ili neprimjereno govoriti. Moja bivša žena je naivna, kao da je nedavno čitala Modru lastu i kao da pita Lastana:

„Dirala sam se tamo dolje, jesam li trudna?“

„Ljubila sam se s dečkom na klupi i on mi je gurnuo ruku u gaćice. Jesam li trudna?“

„Na reklamama za uloške uvijek bude neka plava tekućina, a meni curi crveno. Jesam li normalna?“

„Dečko s faksa me pozvao van, neugodno mi je jer sam djevica. Da sama sebi prije izlaska probijem himen?“

„Imam jednog dečka i s njim imam intimne odnose. Naravno da koristim pilule. Upoznala sam drugog momka i s njim bi spavala. Moram li i za njega koristiti drugu pilulu?“

„Dobila sam prvu menstruaciju. U našem kraju kažu da muškarca zauvijek mogu vezati za sebe ako mu kapnem menstrualnu kap u kavu. Važi li to i danas?“

Ja i dalje nastavljam s razgovorom s mojom bivšom ženom, pa joj predlažem:

„I tako nemamo se čime baviti, a meni se s tobom ne razgovara. Ja nisam za seks, pa ću te učiti pucati iz vatrenog oružja. Sjedni u automobil, ići ćemo na Metlince i tamo ćeš učiti pucati.“

„Zašto bih učila pucati?“

„Da se riješiš tih svojih neprijatelja i tih svojih financijskih problema.“

„Nisam ja u stanju nikoga ubiti.“

„Nije to ništa. Nakon ove naše tranzicije, nakon ove naše pretvorbene pljačke struktura našeg mozga se promijenila. Nama više nije teško nekoga ubiti. Postali smo laki na okidaču.“

„Ja to ne mogu.“

„Moraš razriješiti te svoje dužničko – vjerovničke odnose. Ne smiješ gubiti živce i doživljavati slomove živaca. Kod nas sustav ne funkcionira kako treba, ti moraš uzeti pravdu u svoje ruke. Moraš se boriti protiv zločinačke organizacije, mafijaške hobotnice i njihovih krakova.“

„Nisam ja to u stanju.“

„Moraš se na sve to pripremiti i prilagoditi. Moraš se prilagoditi na te nove uvjete i okolnosti. Darwin kaže da ne preživljavaju ni najjači, ni najpametniji nego oni koji se najbolje prilagode u danim okolnostima. Ako ne možeš nekoga ubiti, onda mu zapali auto. Bezobzirno se osveti. I to će biti dovoljna poruka za početak. Naš čovjek je osjetljiv ako mu zapališ automobil. Dovoljno je napraviti Molotovljev koktel i baciti ga u blizini mafijaškog auta.“

„Nisam ja ni za to spremna. Ja sam vjernica i držim se pete Božje zapovijedi.“

„Ti držiš do pete Božje zapovijedi, a ne držiš do šeste i devete. Ne držiš se: „Ne sagriješi bludno!“, i

„Ne poželi tuđeg ženidbenog druga!“ Kurvaš se s kim stigneš. Ti nisi nikakva vjernica.“

„Bez obzira na tvoje mišljenje, ne mogu nikoga ubiti ili zapaliti mu auto.“

„Onda trpi nečije iznuđivanje, nečije kamatarenje, nečije fizičke napade i štiti. I snađi se za novce. Već sam ti predložio da se prostituiráš ili da preko interneta prodaješ svoje iznošeno rublje.“

„Ne mogu ja ni to.“

„A zaduži se možeš? Na to te nitko ne nagovara, ali ti se nepovoljno zadužuješ. Zadužiš se 20.000 Eura, a onda netko vrati 120.000 Eura.“

„U svoju obranu mogu reći da je to kriminal i da živim u strahu od tih kamatarata. Od svega toga sam psihički bolesna i pijem tablete za smirenje. Dosta mi je tog psihičkog i fizičkog maltretiranja. Dosta mi je upada tih utjerivača, dosta mi je njihovih ovršnih postupaka i njihovih prijetnji. Prvo su čekali da dug naraste, a sada traže svoje. Naša pravna država ništa ne radi, jer to je leglo uhljeba i neradnika. Naš sustav ne funkcionira, država nam ne radi kako treba, institucije ne rade svoj posao, jedino statistike govore da se smanjuju krivična i kaznena djela.“

„Ti si posrnula osoba. Trebaš sve dovesti u red.“

„Ali ne mogu se ponašati kao na Divljem zapadu. Nisam ja kriva što kod nas nema perspektiva, što nema radnih mjesta, što vlada beznađe. Ne mogu ja pravdu uzeti u svoje ruke.“

„Kad nepravda postane zakon, bilo kakav otpor postaje nužnost i nečija dužnost. Svakim danom je sve više užasnih tragedija. Ti si za to da tvoja briga ili brige pređu na nekoga drugoga, ali to više ne postoji. Nema više toga drugoga.“

„Nad nama vladaju korupcionaši, dileri, ubojice, kriminalci, mafijaši i siledžije. Tome se prilagodila naša politika, naša policija i naše pravosuđe. Oni su pokrovitelji tog sustava. Naš sustav je truo i mi smo žrtve tog našeg sustava.“

„Hoćeš li ići sa mnom u Metlince? Hoćeš li učiti pucati iz vatrenog i automatskog oružja? Dio društva će biti uz tebe, dio društva će dati podršku tvom činu i razrješenju tvojih problema. Za nekoga ćeš ti biti junakinja, a ne zločinka. Takvo je naše podijeljeno društvo.“

„Ovo je sprdačina od države. Ovdje vlada bezakonje i pravila Divljeg zapada. Nisam ja kriva što ovdje ništa ne funkcionira. No, nisam ja za anarhiju. Mi smo bolesno društvo, ali neću ja uzimati pravdu u svoje ruke.“

„Onda šuti i trpi! Trpi svoju zlu sudbinu. I plaćaj ono što se zadužuješ. I molim te idi od mene i ne vraćaj mi se.“

To sam rekao mojoj bivšoj ženi, jer joj ne mogu pomoći. Jer ona nije pri čistoj pameti, jer njen mozak ne funkcionira normalno. Briga mene za njen strah. Briga mene za strah njenih novih partnera. Briga mene za njene lomove i slomove živaca. Briga mene što se ona drži pete Božje zapovijedi, a svih ostalih zapovijedi se ne drži. Briga mene što se ona kod kamatara zaduži za 20.000 Eura, a nakon nekog vremena je dužna 120.000 Eura. Briga mene i za njenu glavnica i za njene kamate. Briga mene za njene dužničko – vjerovničke odnose. Mi više ne živimo zajedno, ona je od mene otišla, pa ja nemam nikakvih obaveza prema njoj.

A da je naše društvo patološko, je patološko. Da ne osjeća grižnju savjesti, ne osjeća. Da je patološko ponašanje postalo normalno, postalo je normalno. I zašto sam ja mojoj bivšoj ženi predložio da ubije svog kamatara? Predložio sam joj to, jer kod nas zločini prolaze lišo i nekažnjeno. Naša policija nije zainteresirana da rješava te likvidacije pa se prave nesposobnima i više nego što jesu. JNA i četnici su u Vukovaru ubili mnogo ljudi, ali nitko nije za to odgovarao. Malo – malo se kod nas dogode nekakva ubojstva i nitko ne odgovara. Pa smo tako nakon 20 godina na tragu rješenja ubojstva bankara i vlasnika Promdei banke Ibrahima Dedića. Barem tako tvrdi netko iz naše policije i također tvrde da su uhitili dvojicu starijih muškaraca koji se dovode u vezi s tom likvidacijom. A mi smo zbog svega toga postali psihopati, jer mi imamo antisocijalni ili mentalni poremećaj ličnosti. Mi ne osjećamo naše blagostanje i sreću, nego naše prokletstvo i nesreću. Mi stalno osjećamo nekakvu finansijsku ili emocionalnu nepravdu i zbog te nepravde, spremni smo učiniti zlo i naopako. Zbog toga manipuliramo drugima, zbog toga lažemo drugima i zbog toga nekoga potkrademo. I netko se poslije toga kaje, ali većina se ne kaje. Jednostavno mi nemamo potrebnu empatiju za to.

I ne moramo mi biti sadistički i serijski ubojice. Dovoljno je da jednostavno ubijemo svoje neprijatelje. Dovoljno je da mi pravdu uzimamo u svoje ruke, dovoljno je da smo nesposobni razumjeti tuđe osjećaje i dovoljno je da ne kontroliramo sebe i svoje postupke. Ako je moja bivša žena pametna, učinit će to ubojstvo da nitko ne sazna, a naša policija je i tako neučinkovita i neefikasna. A kada nekog kamataru ubije, tada može razrađivati razne teorije i filozofirati. Može mu otići na pogreb i na misu zadušnicu. Može razrađivati teorije o običnim i neobičnim ljudima, o tome da će se posvetiti služenju cijelom čovječanstvu. Može govoriti o Napoleonu, može govoriti o usudu, o sudbini, o tome da se taj mafijaš našao na krivom mjestu, u krivo vrijeme, i da je njen zločin protest protiv nenormalnosti socijalnog poretka.

Jer mi smo društvo psihopata. Pokraj nas i oko nas prolaze psihopati, i mi ih nekad zamjećujemo, a nekad ne zamjećujemo. Oni se pozivaju na PTSP i živčani slom. A naši političari se jedino bave klijentelizmom i nepotizmom, i ja kažem da se oni bave klijentelizmom i nepotizmom. I da nama ostalima je lako dostupno oružje, je dostupno je oružje. I da mi imamo osvetničke porive, imamo osvetničke porive. I da mi lako gubimo životni kompas, gubimo ga. Da svakodnevno doživljavamo ponižavanja, doživljavamo. I da su kod nas došle Tolstojeve ideje o nesretnim obiteljima, došle su. I da smo mi sve više neubrojivi, pomračena uma, jesmo. Da bolujemo od shizofrenije, paranoje, poremećaja ličnosti, anksioznosti, bolujemo. Jer mnogi kažu da su nesretni svojim bijednim životom, pa se odlučuju nekoga kazniti. Kazniti nekoga koga smatraš krivim za to stanje, bio to kamatar, bila to baba lihvarka ili bilo to žena koja se želi razvesti.

Ali jednostavno to nije mentalni, moralni i psihološki sklop naših žena. Njih možeš kamatariti, njih možeš maltretirati, njih možeš zlostavljati, možeš ih vrijeđati riječju, djelom ili propustom, ali usudi se prevariti ih. Njih tada nešto udari poput munje i one tada polude. I ti više nisi za te žene princ, nego najgori neprijatelj. I više za te žene

ne važe društvene norme, običaji i propisi i one kažu: „Rado bih te ubila, ali sam oprala kosu. Pričekaj malo, da mi se kosa osuši, pa ćeš vidjeti tko je nježniji spol i što sam ja u stanju učiniti. Već ću ja osvetiti svoju ljubomoru i mržnju. Danas sam luda i bijesna, danas mi je um zamračen, danas me tuče PMS i danas je pun mjesec. Danas sam neubrojiva i pod utjecajem alkohola. Pucam po svim šavovima, svugdje vidim siromaštvo, neimaštinu, očaj i beznađe. Čuvaj me se, zaklat ću te kao pilića. Već ću ja riješiti svoje hormone i svoju agresiju. Želim da me uvažavaš i poštuješ. Ne želim biti emocionalna olupina.“

A naši muškarci ubijaju da bi eliminirali konkurenciju, netko im je narušio njihovu dominaciju i oni se žele osvetiti. Kod žena je to puno složenije. I nije vijest kada pas ugrize čovjeka, nego je vijest kada čovjek ugrize psa. Pa je tako kod nas vijest kada neubrojiva i pijana žena počini zločin i svoje okrutno ubojstvo. Jer ne kaže se uzalud: „Poslije ubijanja, nema kajanja.“ Jer kod žena se radi o teškoj izdaji ljubavi i osjećaja. Od odanih i submisivnih kućanica, naše žene postaju osvetnice i zločinke. Ubijaju hladnim oružjem i trijezne. Stoga ja mijenjam svoju taktiku i kažem mojoj bivšoj ženi:

„Ako ne možeš ubiti automatskim oružjem i kalašnjikovom, uzmi hladno oružje, svoj veliki kuhinjski nož i kreni u osvetu.“

„Razmislit ću o tome.“

Iz toga ja zaključujem da je moja bivša žena ista sa Freddie Mercuryem u pjesmi „Bohemian Rhapsody“. Ona prvo mora nešto ubiti u sebi, da bi nekoga drugoga ubila:

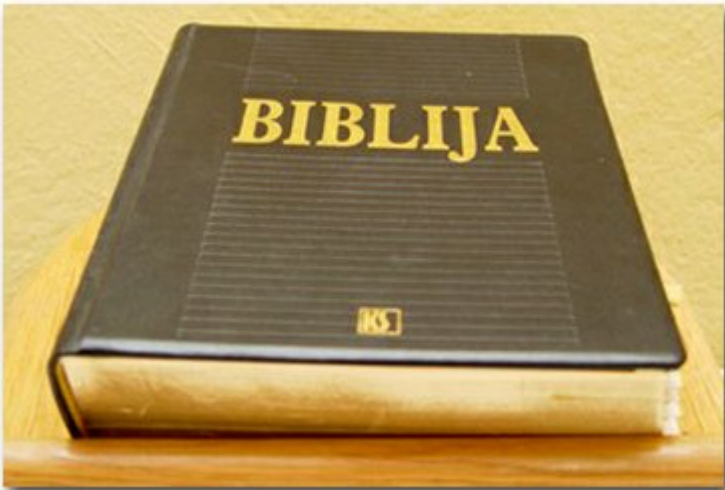
*„Mama, I just killed a man. Put a gun against his head,
pulled my trigger, now he's dead.“*

Da li je ovo stvaran život? Da li je ovo samo fantazija?

Uhvaćen sam u svom odronu, ne mogu pobjeći od stvarnosti.

Mama, upravo sam ubio čovjeka, prisionio sam mu pištolj uz glavu, povukao sam okidač i sada je mrtav.“

A hoće li taj mrtvi čovjek ili njegovi sljedbenici progoniti moju bivšu ženu, hoće li ona vidjeti u snovima ili na javi njegovu siluetu, ja ne znam. Samo meni je dosta tog njenog financijskog zaduživanja. I neka ona već povuče obarač u sebe ili u nekog drugog. Neka ona bude Gavrilo Princip - atentator ili srpski junak. Neka ona već ubije austrijskog prestolonasljednika. Neka ona doživi svoj autonomni senzorni meridijalni refleks ili orgazam uma. Ili neka već jednom doživi svoje nezadovoljstvo uma, bez ili sa seksualnom stimulacijom. Jer meni je svega dosta. Ostario sam i više ne podnosim to njeno poigravanje svojom i mojom sudbinom. Ali kažem, kad je nešto pogodi poput munje, kad ona shvati da ja nisam nikakav princ, ona će radije ubiti mene. Jer ja sam joj kriv što je imala neuspjelu prvu bračnu noć, neuspjeli život. A od toga sve počinje i sve kreće.

POGLAVLJE 13

„Ljudi osjećaju potrebu da uvijek nekoga okrivljuju zbog svoje nesreće ili štete.“

Pirandello

Za nas Hrvate kažu da smo veliki vjernici, ali uz to smo nacionalno netrpeljivi. Navodno se držimo deset Božjih zapovijedi, ali ne svih, nego samo nekih. Pa valjda zato nasrćemo na one koji misle drugačije, nasilnici smo i veliki ljubitelji pornografije i prostitucije, što ne ide jedno s drugim. Jer ako smo vjernici, ako smo iz tradicionalnih, konzervativnih i staromodnih katoličkih obitelji, trebali bi biti uzorni muževi i očevi. A mi idemo u naše bliže ili daljnje susjedstvo i bavimo se ili sudjelujemo u prostituciji. Idemo u razne salone za masažu ili u salone za prostituciju, jer mi ovdje na Balkanu imamo jak seksualni nagon. I valjda se na nas odnose riječi Papa Franje, a vezane za najstariji zanat na svijetu:

„Prostitucija je odvratn porok i kriminalni čin koji vodi u ropstvo, porok koji brka vođenje ljubavi s nagonom mučenja bespomoćnih žena. Seksualno iskorištavanje je bolesno, to je zločin protiv čovječnosti.“

I nekoga to zbuni, nekome se poremete planovi. Pa taj kupi silikonsku seksualnu lutku. Nju je dovoljno u svom domu napuhati i ne mora se ići u naše susjedstvo. I protiv njih nemaju ništa naši dežurni moralni policajci. A ja ne znam zašto je kod nas tolika represija na prostituciju. Svi oko nas su legalizirali najstariji zanat, a mi smo jedini u Europskoj uniji koji je nismo legalizirali. Pa je tako prostitucija legalizirana u Austriji, Bugarskoj, Češkoj, Italiji, Mađarskoj, Njemačkoj, Slovačkoj i Švicarskoj. Kod nas nije, iako smo mi necivilizirani i seksisti. Ne poštujemo nikakav oprost, predbračnu čistoću, kućni ili vjerski odgoj, bonton, pravila lijepog ponašanja, toleranciju, mir, Evanđelje, euharistiju, evangelizaciju i crkvene

ćudoredne norme. A za pravog vjernika je pornografija i pornografija je nešto nedolično, nešto primitivno, nekulturno i neodgojeno. Kažu za Antu Pavelića da je bio veliki vjernik, ali je bio i razvrtnik i nasilnik. Da je redom eliminirao svoje protivnike i neprijatelje, da se obračunavao s kim je stigao, a pogotovo s Židovima, Srbima i Romima. Jer su to bile nekakve niže rase. I kažu da je varao svoju ženu Maru, jednako ludu i jednako opasnu ženu po ondašnji život. Ali i danas ga neki obožavaju i zaljubljeni su u njega i ne smatraju ga kvarnima.

Jer se on držao nekakvih ustaških načela. Pa se tako i mi držimo naših tradicionalnih, konzervativnih, staromodnih katoličkih načela. A našem narodu je svega dosta, naš narod želi uzorne lidere i one koji će graditi napredno, nepotkupljivo i normalno društvo. Dosta im je tih naših tradicionalnih, konzervativnih, staromodnih katoličkih načela. Ali kako tko, netko to prihvaća, netko se toga ne stidi, a netko to ne prihvaća i netko se toga stidi. I zato smo mi jedno podijeljeno društvo. Kod nas nije uspjela pomirba između ljevičara i desničara, između partizana i ustaša. I valjda zato je jednom prilikom Papa Franjo rekao:

„Možete imati pogrešne ideje, možda ste sve upropastili, ali Bog vas i dalje voli. Sve je drugorazredno, pred Isusovom prevelikom ljubavlju, čistom blagošću i blizinom. On prihvaća i najgore među nama. Koliko često mislimo da je Bog dobar ako smo mi dobri i da nas kažnjava ako smo zli. Ali on nije takav.“

A ja imam problem integrirati se u naš normalni suživot i prilagoditi se na sve to. Jer nisam tolerantan i ne ispunjavam svoje obaveze, a to traži naša lokalna i regionalna samouprava. Oni su čak sačinili Operativni i akcijski program za suzbijanje pornografije u našim životima. A ja ponekad tajno pogledam pornografiju, a ponekad bih izišao na susret s Bogom i uopće se ne razlikujem od ostalih naših zemljaka. Samo moram li tajiti da gledam pornografiju? I hoće li moja žena izgubiti mjesečnicu, koju ustvari ni nema jer je u

menopauzi i klimakteriju? I hoću li ja do kraja izgubiti potenciju i libido? Sve je to za mene jednadžba s dvije ili više nepoznanica, a naša birokratska tortura je jaka da ne može biti jača. I sve me to razdražuje, sve me to oneraspoložuje i uznemirava, htio bih da sve bude kao u socijalizmu kad smo gledali pornografiju koliko smo mogli i nitko nam je nije branio.

Na to nadovezuju naši kardinali i kada ne prodaju maglu, kada ne govore svoje nacionalističke nebuloze i ne propovijedaju križarske ratove, onda iskreno ili neiskreno kažu i šire poruke ljubavi i mira:

„Volite najslabije među nama i brinite se za bolesne, osamljene i siromašne. Radujte se, narodi, kad čujete glas da se Isus porodi u blaženi čas. A mi moramo postati njegovi učenici i tako ćemo naći konačni smisao života. A oni koji žele napustiti Hrvatsku neka znaju i moraju se osvijestiti da ih u tuđini čekaju muka, patnja, znoj i suze.“

I to govore oni koji nikad u životu nisu ništa teško i ozbiljno radili. Oni samo pričaju, pričaju i neprekidno pričaju. A ne kaže li 11 teza o Feuerbachu da su filozofi i svećenici svijet samo različito interpretirali, a stvar je u tome da ga se promijeni? Ali oni ništa ne bi mijenjali, oni bi govorili svoje 2.000 godišnje istine.

Stoga ja iz njihovih priča ne izvlačim nikakve pozitivne poruke. Ne vidim tu nikakvo Evandjelje. Nema u tome realnog optimizma i nekakve nade u bolje sutra. Jer ja i dalje ostajem nezaposlen i bez prihoda. Jer ja sam i dalje marginalac, luzer i gubitnik. Pa sam ja tako pobornik osobne pobožnosti i ne idem na mise. A i tko će me takvog, kakav jesam. Naime, meni se više sviđaju Saturnalije, najstarije i najsvečanije rimske svetkovine. I umjesto pojave Sunca, neću slaviti Isusa Krista, neću mu prinašati svoju žrtvu u Forumu Romanumu, nego ću to učiniti Bogu Saturnu ili Bogu Thoru, Bogu grmljavine, jer neki kažu da se Isus Krist rodio u kasno proljeće ili rano ljeto. I da sve to nema blage veze s Isusovim rođenjem, a nama ostaju naše ljutnje, srdžbe, mržnje i naše predrasude. .

Ili to u našim uvjetima znači da smo mi zbog pornografije dvolični ili licemjerni. S jedne strane volimo pornografiju, a s druge strane smo vjernici i idemo u Crkvu. Pa su valjda zbog toga naš nadbiskup Alojzije Stepinac i katolička crkva za vrijeme Drugog svjetskog rata zabranili sva pornografska izdanja. A onda su žene bile u kupaćim kostimima i donjem rublju. To je bila mila majka u odnosu na naše sadašnje vrijeme gdje je sve eksplicitno i gdje su žene potpuno gole. No za našu Crkvu je i pornografija slikati se u kupaćem kostimu i u donjem rublju. Jer to nije u skladu s Evanđeljem i čudorednim normama koje je propisala naša Crkva. I to je zlo, vulgarno, prosto, sramotno i nepristojno. I to je nepoštivanje kršćanskog morala. Stoga se tu radi o nevjerodostojnosti i nedosljednosti kršćana i u pitanju su lažni katolici.

Ali ako se kaže da Hrvatska ima 200.000 do 300.000 lažnih branitelja i invalida Domovinskog rata, što je onda nekoliko milijuna vjernika – pornofila. I valjda je samo gore od toga biti pedofil, a za njih Crkva ima razumijevanje i uvažava svećenike - pedofile. No za njih sve Isus Krist kaže:

„Ako tko navede na grijeh jednog od ovih malenih koji u me vjeruju, bilo bi mu bolje da mu objese o vrat mlinski kamen što ga okreće magare i bace ga u more.“

Ali nismo li mi i u socijalizmu govorili:

„Nismo se, drugovi, za to borili, ali sad – što je tu je.“

Pa smo i u socijalizmu bili dvolični i licemjeri. Jedno smo govorili, drugo mislili, a treće radili. Pa smo uvijek bili u raskoraku. Pa smo i danas poštovatelji tradicionalnih kršćanskih vrijednosti i domoljubi, ali smo i pornofili i volimo slušati srpske cajke.

Jer to nema u 10 Božjih zapovjedi:

- 1. Ja sam Gospodin, Bog tvoj, nemaj drugih bogova uz mene!*
- 2. Ne izusti imena Gospodina, Boga svog, uzalud!*
- 3. Spomeni se da svetkuješ dan Gospodnji!*
- 4. Poštuj oca i majku da dugo živiš i dobro ti bude!*
- 5. Ne ubij!*
- 6. Ne sagriješi bludno!*
- 7. Ne ukradi!*
- 8. Ne reci lažna svjedočanstva!*
- 9. Ne poželi tuđeg ženidbenog druga!*
- 10. Ne poželi nikakve tuđe stvari!*

Za nas bi trebalo uvesti novih 10 Božjih zapovijedi:

- 1. Ne konzumiraj pornografiju i prostituciju!
A kad smo već kod toga, da bi se svakodnevno živjelo krjeposno, trebalo bi i uvesti:*
- 2. Seksajte se samo u misionarskom položaju, sve drugo nije dozvoljeno!*
- 3. Ne slušaj srpske cajke!*
- 4. Nemoj biti peder, lezbača i homoseksualac!*
- 5. Ne održavaj vanbračne odnose!*
- 6. Ne masturbiraj i ne onaniraj!*
- 7. Ne koristi sredstva za kontracepciju!*
- 8. Ne idi na pobačaj!*
- 9. Ne idi na potpomognutu oplodnju!*
- 10. Ne poštuju Istambulsku konvenciju!*

Ali što nam to vrijedi, mi nismo ni dalje krjeposni, a jedan naš čovjek kaže:

„Gledam pornografiju jer bih inače ubio svoju ženu, pa sve ostale. Pornografija me spašava od toga da ne postanem serijski ubojica. Olakšava mi život jer imam mizogeni dio ličnosti i stalno držim nož ispod kaputa.

Volim i sado – mazo seks. To mi je ostalo od gledanja filma „50 nijanse sive.“ Takav sam i ne mogu se promijeniti.“

Kažu da mi Hrvati i Srbi najviše volimo gledati zrele žene, Slovenci i građani Amerike vole lezbijke, a analne filmove najviše vole Turci, Nijemci i Francuzi. Ali meni, i ostalim muškarcima s ovih prostora nedostaju magazini za odrasle, nedostaju mi magazini za umijeće ljubavi i higijenu seksualnog života. Nama nedostaju „Erotika“, „Zum“, „Eva i Adam“, „Čik“ i „Vroći kaj“. I pitamo se zašto je to netko ukinuo? Ja stoga zaključujem: zbog toga smo nesretni, razočarani i nezadovoljni i stalno pjevamo:

„Balkane, Balkane, Balkane moj, budi mi silan i dobro mi stoj.

Mi smo ljudi cigani, sudbinom prokleti,

uvijek netko oko nas dođe pa nam prijeti.“

Ili smo nesretni zato što teško ili nikako ne opraštamo, zatvoreni smo u svojoj tamnici, a svećenici nas tretiraju kao retardirane ovce..Netko nas povrijedi, a mi mu se ne želimo zamjeriti. Naša duša i srce ne zacjeljuje, pa mi to potisnemo u našu podsvijest, jer mi tome teško ili nikako ne opraštamo. I jednostavno se toga ne možemo osloboditi, ne možemo ići putem osobnog ozdravljenja i imamo bolna iskustva s tim. A naši liječnici nam govore da je povezano naše opraštanje i naše zdravlje. Jer ne može se živjeti u kroničnoj ljutnji bez posljedica. Pa doživljavamo svoje srčane i moždane udare, pa imamo visok krvni tlak ili šećer ili doživljavamo nekakav karcinom. Jer nismo u stanju otpustiti našu prošlost, svoj mentalni nered i svoje neprocesuirane emocije. Nikako da preuzmemo stvar u svoje ruke, nikako da oslobodimo naše potisnute emocije, nikako da izliječimo svoje psihičke ovisnosti, nikako da nađemo balans i ravnotežu, nikako da se riješimo tjelesnih problema i bolesti. Ljudi su robovi navika, a mi se naših navika ne odričemo.

Pa smo valjda zbog toga nesretni, razočarani i nezadovoljni. Pa zbog toga nismo suosjećajni. Za razliku od nas kažu da su Finci najsretniji narod na svijetu. Do nedavno su to bili Danci. Oni izgleda imaju erotike i pornografije koliko žele. Kažu da je kod njih i prostitucija dozvoljena. Sve im je slobodno i dostupno. Oni nemaju baš velike prirodne resurse, ali nemaju ni korupciju, nepotizam i klijentelizam i imaju pravedno pravosuđe. I zbog toga su bogati. I zbog toga se zalažu da im se radni tjedan skрати na četiri dana, a i da ta četiri dana rade šest sati. Ali pustimo mi Dancu i Finca na miru. Mi se moramo riješiti naših demona i naše tamne strane karaktera. Moramo se suočiti s našim vlastitim mikrokozmosom i moramo zaroniti u našu mračnu stranu. I moramo otkriti svoju sreću, užitak, ljubav i blagostanje.

Moramo ostaviti po strani našu dosadašnju povijest i prošlost, naše mitove i mitologije, naše sjene, našu povrijeđenost, našu narodnu predaju i našu dosadašnju umjetnost. To bi trebalo proglasiti zlim, nakaradnim i grješnim. I trebamo zatomiti svoje negativnosti i okrenuti se pozitivnim vrijednostima. Trebamo naučiti upravljati sobom, trebamo stvoriti vlastitu logiku i moramo se suprotstaviti tome da nas netko vrti oko malog prsta. I sa tim ne treba krenuti sutra nego već danas. Treba samo prestati prigovarati, treba prestati nekoga osuđivati, treba se fokusirati na rješavanje problema i ne treba se ni za čim uzrujavati. Ja ću prvo riješiti svojih opsesija i svojih snova. Prvo ću se riješiti snova o Mici Troftraljkinim gaćama, pa o gaćama Lepe Brene, a u posljednje vrijeme imam problema i sa Severininim gaćama. Ni one mi više ne odgovaraju. Djeluju mi staro ili staračko. I od toga neću bježati, barem ne zauvijek.

Jednostavno neću gledati na tu stranu, okrenut ću glavu i neću ići na koncerte tih dama. Moram se nekako restartati. Jer ja moram ukrotiti svoje demone i riješiti se svojih trauma i noćnih mora. Pa ću tako ići na koncert Eric Claptona, ako dođe u Zagreb. Briga mene za Micu Troftraljku, Lepu Brenu i Severinu. Moj glazbeni ukus je drugačiji, a sada da li je primitivan ili nije, briga me za to. Ja volim

blues, blues rock, klasični rock i progresivni rock i od toga ne odstupam. Ja sam stari rocker, dijete cvijeća i Woodstock generacija i ne volim ja: „Gas, gas“, „Mile voli disko“ ili „Davorike dajke“. Rado ću poslušati: „Thrill is Gone“, „Since I been loving You“, „Bad to the Bone“, „Boolfrog Blues“ ili nešto takvo slično.

No, ja se ipak bojim, pored mojih snova i mojih noćnih mora s gaćama Mice Trofritaljke, bojim se i dolaska Lepe Brene. I ona je ostarjela, a i ona je nekad voljela pokazivati svoje gaće. A za mene je to sumrak civilizacije kakvu poznajem. Umislio sam si da bi to bio posljednji klin u moj lijes, da bih odmah dobio karcinom, tumor, rak ili moždani udar od kojeg se ne bi oporavio. Da se od toga ne bih oporavio. Da bih dotaknuo svoje dno i svoj ponor. I briga mene za moju bračnu krizu i za moj razvod. Ponekad popijem alkoholno piće, ali nisam ovisnik. Nisam tužan, nisam razočaran, ne plačem i nemam slomljeno srce. Normalno se odnosim prema svemu, pa i prema tome. Ne trebaju mi lijekovi, ne trebaju mi antidepresivi. Kontroliram svoje emocije, nemam potrebe se liječiti zbog toga, ne padam u depresije, prihvatio sam da je veza s mojom bivšom ženom gotova. Nešto funkcionira dok funkcionira, a nakon toga prestaje. Jednostavno sam nastavio sa svojim životom.

A moja bivša žena me svojim dolaskom uznemirava i stalno izaziva sukobe. I ja jednostavno više nemam opravdanja za te njene postupke. I ja jednostavno ne podnosim njene kritike. Prvo me kritizira, pa se sa mnom sukobi, pa bi se sa mnom mirila i onda traži novce, a ja ih nemam i ne dam. Valjda zato ni ne idem na taj četnički dernek, na te cajke, na taj sajam neukusa, kako neki kažu. Zato valjda ne slušam nekoga tko je svojim pjesmama bodrio četnike. Zato valjda nisam oduševljen time. Zato valjda ne slušam „Mile voli disko“, a to se valjda odnosi na Milana Bandića. Ili „Čačak“, Šumadijski rock & roll ili „Sitnije, Cile, sitnije“. Ali ni ne smatram da je to nacionalna sramota. Neka voli i izvoli tko što hoće, pa valjda je i to demokracija. Mene brine to što netko kaže da ću se osjećati sretnije i zdravije ako se seksam. Ali i za to moraju biti zadovoljeni

preduvjeti: treba me neka žena uzbuditi, trebam pokazati interes i seksualnu želju i trebam potaknuti cirkulaciju u donjem dijelu tijela.

Ali valjda sam se i ja promijenio. Kažu da vuk dlaku mijenja, ali ćud nikada, a ja sam i svoju ličnost promijenio. Nisam više ugodan kao prije, nisam više otvoren prema novim iskustvima, a neurotičan sam da ne mogu biti neurotičniji. Jer naše statistike kažu da barem pola muškaraca u dobi od 60 i 70 godina je i dalje seksualno aktivno, a ja sam nepopravljivo neaktivan. I valjda su aktivni svi oni koji nisu erektilno disfunkcionalni, kojima seksualni život nije krenuo nizbrdo, koji mogu otrpjeti žensku zahtjevnost, koji mogu otrpjeti da se žene koriste seksom kako bi došle do potrebnih financija, koji mogu otrpjeti to da ih žena koristi kao bankomat, koji se žele dobro osjećati, koji oslobađaju svoj endorfin i koji ne žele doživjeti srčane i karcinogene bolesti. A ja sve to ne mogu. Jer sam u nekakvoj depresiji, jer sam svoju bivšu ženu prekrizio i jer me ona ne uzbuđuje. Jer se ne drži pravih vrijednosti, običaja i tradicija. I uvijek se nađe na pogrešnom mjestu, u pogrešno vrijeme.

Nije ni svjesna da je u menopauzi i klimakteriju. Pa se zbog toga neprimjereno, nekulturno i ružno ponaša. I za nju je sramotno kad ju pitam:

„Znaš li ti da si u menopauzi i klimakteriju?“

„Takva pitanja se postavljaju samo tu na Balkanu. To postoji samo tu na Balkanu. Ja sam žena u najboljim godinama i otvorila mi se dizna za seks. Nisam više disfunkcionalna, nisam više frustrirana, zarađujem za sebe i to me drži i održava na životu. I nisam više gnjevna i ljuta na muškarce.“

„Ali mene i dalje tretiraš kao svoj bankomat?“

„To je samo privremeno, dok ne sredim te svoje estetske operacije.“

„Ti ideš iz jedne plastične operacije u drugu.“

„Kažem da je to privremeno.“

„Ali mene stalno maltretiraš s time.“

„Ne kaže li se da svaka budala ima svoje zadovoljstvo?“

„Ali tvoje zadovoljstvo, nije i naše zadovoljstvo. Ti si kao naši vlastodršci, njihovo zadovoljstvo, a naša bijeda, nezadovoljstvo i siromaštvo.“

„Tako je, kako je.“

Ja nemam rješenje za tu i takvu situaciju. Nama su naši vlastodršci uskratili pravo na sreću, a meni je to učinila moja bivša žena. Ona me tretira kao svoj bankomat i toga se ne odriče. A Tolstoj kaže da se vjerojatno u svemu tome razlikuju države i obitelji, jer svaka sretna zajednica, država i obitelj nalik je jedna na drugu, a svaka nesretna zajednica, država i obitelj je nesretna na svoj način. Pa su se zbog toga neke države uvele Ministarstvo sreće i naravno da će raditi na tome da svojim građanima donesu sreću. Kažu da su Finci i Danci već sretni, ali meni to nije jasno. Smatram to preuveličanim, jer i jedni i drugi imaju visoku stopu samoubojstava, uzimaju antidepresive i puno konzumiraju alkohol. Nisu oni kao Mediteranci koji za sreću ili za zlu kob pomaze bika po testisima ili koji svoju Boginju podragaju po grudima. Jer ne kaže li se: da je svatko kovač vlastite sreće.

A mi smo nesretni i razočarani na svoj specifičan, balkanski način. I osciliramo između sreće i nesreće. Jer smo kronično i trajno nesretni. A jeli to stvar osobnog izbora ili posljedica raznih okolnosti, ja ne znam. Samo da imamo navike nesretnih ljudi, imamo. Ne vjerujemo drugim ljudima, fokusirani smo na ono što ne valja, zavisni smo, o budućnosti razmišljamo s brigom i strahom, a živimo

ne u sadašnjosti, ne maštamo u budućnosti, nego živimo u prošlosti. Hodamo, padamo, ali se ne dižemo i ne nastavljamo s tim. Iz straha ne ponavljamo iste aktivnosti, da ne bi počinili nove greške. A te neoprostive i oprostive greške nas obilježavaju. To obilježava naš život i naše životne tragedije. To nas obilježava. I to je bitna naša razlika s onim sretnim i optimističnim ljudima. Mi smo nepopravljivo nesretni i pesimisti.

POGLAVLJE 14

"Za rješenje problema moramo prestati razmišljati na onaj način kao kada je problem nastao."

Albert Einstein

Svećenici kažu da je Bog mjera svih stvari, a za mene je čovjek mjera svih stvari. I u tome se mi razlikujemo. U tome se ja razlikujem od naše zvanične politike. To se opire nekakvoj zvaničnoj logici i ideologiji. To se opire nekakvom zvaničnom svjetonazoru. Stoga ja zbog svih tih životnih okolnosti, ne vjerujem lokalnom svećeniku i Crkvi. A izgleda da im više ne vjeruje moja bivša žena. Izgleda da je i nju potresla ova posljednja kriza, pa traži utjehu i nadu. Jer je ta kriza djelovala na njenu psihu. Pa se ona bavi crnom magijom. Ja mislim da bi se ona bavila crnom magijom, samo ne zna kojom. Jer ovdje kod nas postoji romska, turska, arapska i vlaška magija, a ona bi htjela riješiti svoje novčane probleme. Ona bi htjela sa sebe skinuti nekakvu kletvu i nekakav urok. Pa ide k čergarskim i romskim vračarama i gatarama. Pa pije kod njih kavu, a one joj gledaju u šoljicu. I ne zna se čija je to magija: turska, romska, arapska ili vlaška magija. No, ona baš ne vjeruje u to, pa joj ta vračara ili gatara mora gledati u grah ili u kukuruz. A kada ni to ne donese pravi rezultat, onda ova gleda u dlan. Stoga joj ja kažem:

„Pusti na miru tradicionalni slavenski šamanizam, pusti na miru naše praznovjerje, pusti na miru našu hipnozu, naša narodna vjerovanja i naša sujevjerja. Pusti na miru vlaške i romske običaje, pusti na miru naše kršćanstvo. Zaboravi na miru turske špilje i jame, pusti na miru arapsku povijest, nemoj prinašati nikakve žrtve i nikakve kurbane, neće te nitko od njih ubosti na pravo mjesto. Neće oni otkloniti tvoje kletve i uroke. Neće oni utjecati na tvoja događanja, na tvoje prirodne zakone i ustaljene navike.“

„Što mi ti nudiš?“

„Riješi se turskog praznovjerja.“

„Kako da se toga riješim?“

„Prospi vodu za onim tko odlazi od tebe, važne poslove ne počinji utorkom, donje rublje nikako ne oblači naopako, ne prelazi cestu, ako ju je prošla crna mačka.“

„Pa to su poznate stvari.“

„To je turska magija, a ona je najmoćnija i najopasnija.“

„Ti mi govoriš općenite stvari, a ja imam problema s novcima. Imaš li kakav savjet za moje financije?“

„Prvo trebaš staviti svoj krevet paralelno u odnosu s tijekom rijeke, tako ćeš privući novac i on neće otjecati od tebe. Ako ti to ne uspije, stavi metalni novac u posudu i iz nje se umivaj. Tu vodu možeš staviti na svoj novčanik ili na svoju bankarsku karticu. Ako ti ni to ne bude korisno, onda za novog Mjeseca na papir napiši iznos koji ti treba, zapali to, pepeo baci i reci:

„Novi Mjesec, novi kralj, nemoj jesti, nemoj piti, dok ne budem imala novaca.“

Ako ti ni to ne pomogne, jer to je magija novca, onda ti nema pomoći.“

I moja bivša žena je od mene otišla zamišljena, a ja sam se sjetio onog trenutka kad sam htio pjevati i igrati stolni tenis u Crkvi. Bio sam u dilemama: ići u crkvu ili ne ići. Znao sam da će mi svećenik predložiti da budem vjernik, a ja sam htio biti vjernik bez obaveza. No, moj prijatelj me pitao:

„Hoćemo li igrati stolni tenis u Crkvi?“

„Zašto u Crkvi?“

„Oni imaju teniski stol i rekete.“

I od onda vučem te svoje traume i sukobe s Crkvom i od onda nisam ispravni i dokazani vjernik. A možda sam htio postati vjernik, jer i ja sam čovjek, od krvi i mesa i mene muči strah od smrti, vječni život i uskrnuće. Ali što mogu kad sam slab i htio sam zapjevati:

*„You need cooling, Baby I'm not fooling,
I'm gonna send ya, back to schooling.
A - way down inside, A- honey you need it.
I'm gonna give you my love, I'm give you my love.
Want to whole lotta love, want to whole lotta love.
Want to whole lotta love, want to whole lotta love.“*

Meni je to doista bila hrana za dušu, a netko iz crkve je to smatrao nevaljalim i sotonističkim. Jer se time pozivaju žene na otvoreni seks. Jer se time širi pohota i sablazan. I naravno da mi nisu dali odobrenje da se to može izvoditi. Mogu se izvoditi pjesme: „Krist na žalu“, „Moj Isus“ i „Ima jedna duga cesta“, ili pjesme iz repertoara grupe Božje ovčice, a drugo ne dolazi u obzir. I izgleda da su se naši svećenici držali Platona i njegovih misli:

„Uvođenje novotarija u glazbu je nešto čega se treba bojati jer se dovodi u opasnost čitava društvena struktura i njene najvažnije konvencije bivaju potresene kod bilo kakve glazbene revolucije.“ Jer takva rock glazba ne oplemenjuje dušu, štetna je za nas, nepoželjna je, potiče naše seksualne nagone i destruktivne emocije, našu agresivnost i prirodu, pa nas to degradira i budi u nama životinjske osjećaje.

Jer čovjek može biti samo Božji sluga, mora nekome služiti, mora se držati svog kršćanskog svjetonazora, i ne može biti sluga đavola ili Sotone. A ja sam tada od svega odustao, od glazbe i od Led

Zeppelina. Okrenuo sam se osobnoj religioznoj duhovnosti, pa sam svoju religioznost prakticirao čitanjem Biblije kod kuće. Ili sam čitao Nietschea, Kierkegarda, Marksa i nekog takvog sličnog. Jer ja ne želim da mi se prijete ognjem paklenim, paklom i drugim kaznama. Jer nema mene tko tjerati iz Crkve. Jer nema toga tko će mi braniti pjevati i tko će mi braniti igranje stolnog tenisa. Nema toga tko će mi preporučivati kako ću se ja ponašati. Nema toga tko će mi govoriti moralku i moralne zakone. U svijetu našeg nemorala, ja bih se trebao ponašati moralno. Zar to nije to naše licemjerje i dvostruki moral? Naravno da jeste.

Meni je dovoljno što me je iz knjižnice potjerala neka nadobudna knjižničarka, iz tko zna kojih razloga, a ja sam bio član te iste biblioteke gotovo 50 godina. I neću ja nikome nositi zlato, tamjan i smirnu da me pusti u svoje odaje. Neću se ja klanjati Herodu. Neću ja nikome dozvoliti njegovo kraljevanje, neću ja nikome ništa donositi i neću ja nikome ublažavati njegove muke. Jer ne vjerujem da će naši svećenici liječiti bolesne, izgoniti zle duhove i uskrsavati od mrtvih. A ja neću nikako patiti od Jeruzalemskog sindroma, neću si ništa umišljati i dovoditi se u psihijatrijsko stanje da sam nekakav prorok, da sam nekakav lik iz Biblije. Ja uopće nemam takvu percepciju stvarnosti, ja nikako ne patim od toga. Ja si neću nikako u Crkvi uvrjeti da sam Isus, sveti Petar ili papa, a kad izađem iz te Crkve hoću ili neću poštivati 10 Božjih zapovijedi i krast ću, silovat ću, varat ću i ubijati. Ja ipak imam civiliziranu europsku dušu i kršćanske korijene. Nisam površno religiozan i moralan, nego sam stvarno religiozan.

A hoću li vjerovati u Boga, ne znam. Hoću li držati do svog kršćanskog identiteta, ne znam. Daje li mi križ svjetlo i snagu, ne znam. Hoću li u sve sumnjati, ne znam. Hoću li prvo voljeti sebe, pa onda druge ljude, ne znam. Ne znam i ne mogu ljubiti bližnjega svoga kao samog sebe. Ne priznajem protuprirodni grijeh ako spavaju dva istospolca ili prirodni grijeh ako se to vanbračno čini. Mene smetaju oni koji šire vjersku mržnju, a ne vjersku ljubav i

Evandjelje. I nisam na čistu trebam li slaviti Božić ili trebam slaviti Saturnalije? Jer neki kažu da se Isus Krist rodio u kasno proljeće ili u rano ljeto i što onda mi blagujemo, nitko ne zna. I ako imamo potrebu te religiozne duhovnosti okrećemo se osobnoj religioznosti, pa svoju religioznost radije prakticiramo kod kuće uz čitanje Biblije i ne idemo na nedjeljne mise. Jer naše svećenstvo nam prijeti ognjem paklenim, jer naše svećenstvo nam prijeti paklom, jer naše svećenstvo nam prijeti drugim kaznama. Nas pristojne i umjerene tjeraju od sebe i uz njih su ostali samo oni rigidniji i tvrdokorniji.

A hoćemo li mi vjerovati da je Bog sve stvorio, ne znam. Da je Zemlja do tada bila pusta i prazna. Da nam je Bog donio svjetlost, biljke, životinje i ljude. I da je on rekao: „Plodite se i množite i napunite vode morske! I ptice neka se namnože na zemlji!“

A kad je ili nije stvorio čovjeka je rekao:

„Plodite se i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite. Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po Zemlji.“

I što je Bog još htio? Htio je da se pridržavamo deset njegovih zapovijedi. I tu je naš problem, mi bi se pridržavali nekih zapovijedi, ali ne svih. Umjesto toga smo ili nismo sastavili drugih deset Božjih zapovijedi. Moju bivšu ženu smeta kada joj ja predložim ubojstvo, a ne smeta ju i ne pridržava se ostalih devet zapovijedi.

I netko vjeruje, a netko ne vjeruje u Bibliju. A to je ljudska i Božja knjiga. To je istina o Isusu Kristu, o spasenju i vječnom životu. I ja kažem: tko još vjeruje u Bibliju, neka vjeruje, došla nam je sloboda i demokracija, nakon našeg socijalističkog mraka ili sumraka, pa svatko može vjerovati u što god hoće. Ja više u ništa ne vjerujem. Prazan sam i očišćen od svega. Ustvari, svega mi je dosta. Pomirio i izmirio sam se sa svima i u ništa ne vjerujem. Kad mi netko nešto mudro kaže, ja si to zapišem, ali to više ne čitam, jer se bojim tuđih

vjerovanja i misli. Jer kod nas su nekad misli bile opasne i čovjek ih je rijetko izražavao. Ali lako je to što si to zapišem, ja si štitim mozak od surove istine. I proučavam Ayurvedu i druge religije. To me zanima i iz toga bih izvukao pouku. I još uvijek se držim 11 teze o Feurbachu da su filozofi svijet različito interpretirali, a radi se o tomu da ga se treba mijenjati i izmijeniti.

Jer sam prije moždanog udara bio sebični i oholi gad, a nakon moždanog udara sam postao grintavi starac i seronja. Uopće se nisam prosvijetlio, pa me ljubav mimoilazi. I sve mi je teško, tragično i naporno i najradije bih se napio. Ali ujutro kad se probudim sam mamuran i još lošije volje. Jer sve je to što su mi mnogi moji prijatelji umrli. A ja bih se samo htio normalno osjećati, samo nema za mene normalnih osjećaja. A ja samo ne želim tugu i bol pod stare dane. Ne želim plakati pod stare dane, iako kažu da je to normalna reakcija. No uz to ide poricanje, razočarenja i traume raznih vrsta, letargija, halucinacije, nostalgija i na kraju emocionalna otupjelost. A ja bih si htio olakšati bol, izliječiti skršeno srce, podići klonulu dušu i ne bih htio osjećati ni ljutnju, a ni krivnju. Želio bih se vratiti u uobičajenu rutinu, ali ja ne vjerujem u Isusovo oživljavanje Lazara i drugih mrtvaca. To je za mene nadrealno. Ne vjerujem ja ni u uskrnuća.

Zato radim na svom novom identitetu. Zato radim na svom epitafu. Zato slušam „Epitaf“ grupe King Crimson:

*„Zid po kojemu su proroci pisali puca po šavovima.
Po instrumentima smrti sunčevo svjetlo jasno blješti.
Kad je svaki čovjek razdiran noćnim morama i snovima.
Zar nitko neće položiti lovorov vijenac dok tišina utapa vrisak?
Zabuna će bito moj epitaf, dok puzim napuklom i izlomljenom
stazom.
Ako uspijemo, možemo se svi opustiti i smijati. Ali bojim se da ću
sutra plakati.
Da, plašim se da ću sutra plakati. Da, bojim se da ću sutra plakati.“*

A ja se pitam: tko sam ja i ne nalazim odgovor. I pokušavam raditi na svojim novim i starim ciljevima. Pokušavam otkloniti razne prepreke. Ali što god činio ne mogu otjerati iz sebe da sada živim kao u Alan Fordu. Nekad sam se tome smijao, nekad nam je to bila nekakva uvrnuta kultura, nekad mi je to bilo urnebesno smiješno, ali mi sada to uopće nije smiješno, nego je to socijalni crnjak, nešto suludo, groteskno, nešto ironično i tužno. Sada sam i ja siromašan kao crkveni miš, sada živimo kao Alan Ford, vodi nas nekakav ishlapjeli i neodlučni lik po imenu „Broj 1“, a mi živimo po principima iz Alana Forda:

„Bolje je nečastan bijeg, nego častan poraz“, „Tko izgubi dobitak, dobije gubitak“, „Mi ništa ne obećavamo i to ispunjavamo“, „Ne vjeruj ženi koja laže“, ili „Za domovinu ću dati sve, pa čak i nokat“.

No, unatoč tome ja radim na dubinski oslobođenim, potisnutim i zatumljenim emocijama. Radim na svojim racionalnim i racionalnim strahovima. Radim na minskim poljima, ali se zato bojim vulkana, tsunamija i potresa. Iz toga zaključujem da sam ipak trebao biti miner. I dodatno se pitam jesam li normalan ako imam iracionalne misli i strahove? I pitam se trebam li se suočiti s tim mojim iracionalnim strahovima? Uz to bih otjerao od sebe svoju ženu. Ne mogu je trpjeti iz dana u dan, ne mogu trpjeti te njene propale misli. Ne mogu s njom žaliti za prošlim vremenima, za njenom prvom bračnom noći i njenim neispunjenim željama. Jer treba od sebe otjerati razočarenja, razne nostalgije, nezgode i negativne osjećaje. Ali ja stojim, nemam energije, nemam energenata, nemam goriva. Kažu da je to bitan faktor u liječenju i iscjeljenju mnogih bolesti i da se time dolazi do srži vlastitog bića. A svijet je onakav kakav ga vidimo, a vidimo ga bez energije, bez financija i bez energenata. I jednostavno ne može se izići iz začaranog kruga u kojem se osjećamo loše i mrzovoljno. Ne može se izaći iz začaranog kruga pesimizma, kronične boli, negativizma, ljutnje i beznađa. Skrivamo našu tugu, stišćemo zube, tješimo se da trebamo izdržati.

A samo bi trebali pozitivno razmišljati, treba govoriti i činiti sve sa pozitivnim stavom: „Znam, hoću i mogu.“

I to je razlika između sretnog i nesretnog čovjeka. Nesretan čovjek kaže:

„Ne znam, neću i ne mogu.“

Jer trebali bi pozitivno djelovati na neurone u mozgu, na naše simptome glavobolje. Trebali bi djelovati na našu nadbubrežnu žlijezdu, trebali bi djelovati na našu želučanu kiselinu, trebali bi srediti svoje misli i trebali bi sniziti razinu hormona stresa. Jer kaže se: što zračiš, to privlačiš. Ako si pehist, onda te još snađu i razni pehovi. Ako imaš pred sobom krivu sudbinu ili zlu kob, onda ti je loše u životu i neizbježna su razočaranja. A ako si rob loših navika, onda ti se crno piše.

Stoga čitam o raznim religijama, to me opušta i time zaboravljam svoju bol, tugu i razna razočaranja. Ali bojim se ja Jeruzalemskog sindroma i ne mislim da je to poremećaj koji pogađa samo turiste. Ja bih išao u Jeruzalem kao hodočasnik i ne bi se ja poistovjećivao ni sa Isusom Kristom, ni sa Svetim Petrom, ni sa Mojsijem, a ni sa Ivanom Krstiteljem. No, naravno da bih i ja htio nešto riješiti, pronaći neko svoje instant rješenje, naravno da bih i ja htio rješenje na svoje probleme. I naravno da prvo čitam o kršćanstvu. Čitam Sveta pisma Starog i Novog zavjeta. Čitam sve te dogme o bogoštovanju, o besmrtnosti ljudske duše, o uskrsnuću mrtvog tijela, o kršćanskom moralu, o deset zapovijedi, o raji i paklu. No to me ne zadovoljava, pa čitam Kuran i o Sudnjem danu, odnosno o polaganju računa pred Allahom, o kraju svemira i početku vječnog života. A prije svega svaki muslimanski vjernik treba činiti dobro, a izbjegavati zlo, treba ići na hodočašće ili hadž u Meku ili u Medinu, treba štovati ramazanski blagdan i kurban bajram.

Ali ja sam povezan i sa pojmom karme i samsare, pa proučavam i Hinduizam. Jer naš osjećaj krivnje ili naša bezosjećajnost što se toga tiče, manifestira se kroz to naše nezadovoljstvo i kroz taj naš pesimizam. I hindusi kažu da nas može spasiti pokajanje i obredi nagrade i kazne. Dotle budisti rade na spasenju. Jer oni kažu:

„Ako se žica na glazbenom instrumentu prenapregne, puknuti će, a ako je labava neće proizvoditi željeni zvuk.“

I ja ne idem dalje od toga. Želim se baviti Zaratustrijanstvom. Želim se baviti dobrom prirodom ili Ahura Mazdom, a ne zloduhom Ahrimanom. Želim se baviti Zaratustrinim rajem i paklom, Sudnjim danom i anđelima i demonima. Jer kažu da su sve to prihvatili i Bogumili. I oni su vjerovali u vječitu borbu Svjetla i Tame, dobrog a zlog boga.

I sretnem ja jednog dana mog prijatelja Peru, pa mi on kaže:

„Ne znam zašto mi ne vjerujemo u naše slavenske bogove? Oni su sastavni dio našeg genskog naslijeđa.“

„Ja sam rođen u lipnju i pripadam slavonskom božanstvu Dodoli, ma što to bilo i ma što to značilo. A znači da mi odgovara kad pada kiša, tada Dodola muze svoje nebeske krave i tada bi mi trebali voditi ljubav s našim ženama.“

„Ali ti ne vodiš ljubav sa svojom ženom?“

„Zato bih si trebao pronaći neku drugu ženu. Jer Dodola kaže da sam ja u duši mlad, da želim da mi život bude bajka i da se zabavljam.“

Pa tako proučavam i druge slavenske bogove, slavonsku religiju i astralni svijet Slavena. Nisam ja kao Islandčani pa da sam religiju proglasio mentalnim poremećajem, nisam ja ni za sedam smrtnih grijeha, ali nisam ni protiv toga. Ne mislim da je sve tako crno, a ni

da smo mi uporišta mnogih zala. Ali tako nije mislio Konstantin i grubo se obračunao sa Slavenima i njihovom religijom. Pa smo valjda, uz teror, nasilje, progone i ubojstva, dragovoljno postali kršćani. A negdje po našim otocima se i dalje služe našim slavenskim selenoskopom ili našim slavenskim horoskopom. Jer od davnina se ljudi ravnaju po mjesečevim mijenama. Od davnina naši ljudi mjesečevim mijenama zacjeljuju svoje rane. Od davnine naši ljudi od mjeseca dobivaju nove prilike za rast i razvoj. Od davnina naš čovjek putem mjeseca dobiva pozitivu, optimizam i volju za životom.

Stoga shvaćam da nisam ja za religiju. I kao za vruga, kad smo pomislili da smo sve čuli i vidjeli pojavio se Fridrich Nietzsche i njegova uvrnuta ili neuvrnutu logika. I neki kažu da je izjavio: „Bog je mrtav“.

A mi sada možemo to objasniti ili ne možemo objasniti. Možemo se praviti da on to on nije rekao. Jer ima onih koji nešto kažu, pa onda poriču da su to rekli. Ima ih i onih koji nešto učine ili kažu, pa se toga srame. A za Nietzschea se može reći da je to rekao u svjesnom stanju, i pod materijalnom i krivičnom odgovornošću. Čak je to ponovio u svom djelu: „Tako je govorio Zaratustra“. A ja samo kažem da bi svijet bio bolji da Bog postoji. No, on nam se ne pokazuje, pa se ja oslobađam okova religije, njenog licemjerstva i lažnih moralnih vrijednosti. Pa sumnjam da Bog postoji. I mi ga nismo uopće ubili, on ne postoji i gotovo.

Neću ja kao Nietzsche reći: „Bog je mrtav“. Meni više odgovara neka druga duhovnost: filozofija, književnost ili poezija. A u knjizi „Vesela znanost“ Nietzsche ili nekakav luđak kaže: „Gdje je Bog? Reći ću vam. Ubili smo ga – ja i ti! Svi smo ga mi ubili! Ali kako smo to uradili? Kako smo ispili more? Tko nam je dao spužvu da izbrišemo cijeli obzor? Što smo uradili kada smo odvojili ovu zemlju od njenog sunca? Gdje se sada kreće? Gdje se mi krećemo? Odmičemo li se mi od svih sunca? Zar padamo neprestano? Unatrag, postrance, prema naprijed, u svim

smjerovima? Postoje lijoš gore i dolje? Zar se nismo izgubili kao u beskonačnom ništavilu? Zar ne osjećamo dah praznog svemira? Zar nije postalo hladnije? Zar se noć neprestano ne obrušava na nas? Zar ne trebamo paliti svjetiljke ujutro? Zar ne čujemo ništa drugo osim grobara koji pokapaju Boga? Zar ne osjećamo ništa osim božanskog raspadanja? Bog je mrtav!“

I na to se nadovezao Karl Marx s izjavom da je religija opijum za narod. Pa se na to nadovezao Albert Einstein koji je rekao:

„Riječ Bog za mene nije ništa drugo doli izraz i proizvod ljudske slabosti i dječjeg praznovjerja. Biblija je zbirka časnih, ali primitivnih legendi. Nijedna interpretacija, ma koliko suptilna bila, ne može to promijeniti.“

I vjerojatno je od tada otvorena Pandorina kutija što se toga tiče. I naš čovjek je u dilemi, ima dvojno mišljenje o religiji. Naš čovjek misli: treba li biti ateist ili krstiti dijete, vjenčati se u crkvi ili slati djecu na vjeronauk. Treba li vjerovati u Isusa Krista ili ne vjerovati? Treba li se držati starih ili novih Deset božjih zapovijedi? Jer ne kaže li nam jedna od starih Božjih zapovijedi : „Ne ubij!“, ali kad dođe stani, pani, kad se čovjek mora braniti, kad mora braniti svoju obitelj, onda je sve dozvoljeno.

Pa će tako naš čovjek iz osвете štošta učiniti: krasti, silovati i ubijati. Pa je tako relativno govoriti o oholosti, zavisti, bludnosti, neumjerenosti u jelu i piću, lijenosti, škrtosti i srditosti. Ali da postoji sedam smrtnih grijeha, postoji i to su oholost, zavist, bludnost, neumjerenost u jelu i piću, lijenost, škrtost i srditost. No, sve je kod nas bizarno, pa tako i to. I nisam ja zbog toga histeričan i paranoičan. Jer ako netko kaže da je tih 10 božjih zakona Mojsije donio Izabranom narodu, onda se to valjda na nas ne odnosi. Jer mi nismo ni od koga izabrani. Ali ipak i naš Katekizam je to uvrstio kao naš moralni zakon. Samo i mi smo ljudi, pa se toga ne pridržavamo. Briga nas što Biblija kaže:

„Ne ubij! Tko ubije, bit će podvrgnut sudu!“

Jer treba poštivati ljudski život, ali treba poštivati zakonitost obrane svog života. Treba: „mačeve prekovati u plugove, a koplja u srpove.“

Testosteroni

TESTOSTERONI

POGLAVLJE 1

Mojoj bivšoj ženi mozak ne funkcionira baš najbolje, ne kontrolira ga ili ne radi kako treba. Ustvari, ona sama ne funkcionira kako treba, i ne zna se do kada će to trajati. Kao da se najela ljute bunike, pa joj je to izazvalo halucinacije, delirij ili delirij tremens. A kod nas na Balkanu, kad se netko neuobičajeno ponaša, kad je dezorijentiran, priča budalaštine, kad je izgubljen u vremenu i prostoru, kad živi u svom svijetu, kad ima proširene zjenice, kad ima poremećen doživljaj stvarnosti, kad je netko lud, euforičan i nerazuman, kad netko pretjerano doživljava okolinu, odmah ga se pita:

„Jesi li ti jeo bunike?“

A on odgovara sa jesam ili nisam, u zavisnosti doživljava li on ili ne doživljava apstraktne imaginacije, razdvaja mu se ili mu se ne razdvaja um, duh i tijelo. A ne mora naš čovjek koristiti samo buniku, može koristiti mandragoru, tatulu, atropu belladonu, gljivu – muharu, gljivu ludaru ili jutarnju slavu, poznati balkonski ukras naših kućanica.

A netko kaže da je to nekakva naša slavenska tradicija i naš slavenski običaj. Da mi time održavamo slavensku cikličnost života i reinkarnaciju. Da mi time nekuda prelazimo i kontempliramo u naš budući život. Pa smo mi oduvijek u svojim ritualima i ceremonijalima koristili psihoaktivne biljke. Mi smo oduvijek bili pagani, kako kaže naša Crkva. A te psihoaktivne biljke su oduvijek bile naš medij prijelaza i odvajanja uma, duha i tijela. Pa je takav korisnik bio i HDZ – ov šaman Luka Hodak, ali on je u nečemu pretjerao, jer mu je u tom njegovom ritualu nepovratno umro susjed. Zato se valjda nekad kaže da su se HDZ – ovcu, kad su u deliriju, euforiji ili kad su izgubili pamćenje, napili ili najeli bunike, mandragore ili muhare. A za

muharu kažu da je to naša tradicionalna halucinogena i psihoaktivna gljiva, najpoznatija po Carrollovom djelu: „Alisa u zemlji čudesa“.

Dotle, netko kaže da je mandragora pogon za vještice, kulturna vještičja metla i dio njihovog rituala. Kažu da sa kožom daždevnjaka i kožom žabe krastače čini poznatu vještičju mast, a s njom vještice lete u nebesa. Namažu svoju vaginu korijenom mandragore, pa lete kao lude. A kod tog letenja ili odvajanja duha i tijela može pomoći i tatula. Ona ženama služi za doživljavanje sladostrašća, a muškima za astralna putovanja. Barem to tvrdi pisac i mistik Castaneda i njegov lik Don Juan. On je putovao svojom dušom s jednog mjesta na drugo, a za žene ne znam, žene i tako drugačije funkcioniraju. Ili za to treba koristiti pejotl ili Atropu Belladonu, a to treba pitati Castanedu. Ali zato su naši ljudi često u običnom deliriju, deliriju tremensu ili omnipotentnom deliriju. I netko kaže da te delirije treba razlikovati. Obični delirij je poremećaj svijesti. On se očituje u čulnim obmanama, dezorijentiranosti, halucinacijama, misaonim poremećajima, paranoji i strahu. Dotle je delirij tremens psihoza u alkoholičara. Javlja se nakon apstinencije od alkohola. A izgleda da je najgori slučaj omnipotentni delirij. To je najčešći slučaj naših političara, to je slučaj naših skorojevića, ali i moje bivše žene. To je slučaj kada nemaš kritične granice, kada misliš da ti je sve dozvoljeno i kada nemaš svijesti o krivnji.

Jer moja bivša žena živi u svojim proturječnostima, traži izlaz, ali ga ne nalazi. I stalno nešto više i stalno nekoga upozorava da joj prilazi preko bedara, a ne između nogu. Jer ona tako lakše dolazi do sladostrašća. A to sladostrašće je bitno za nju, jer ona želi biti zadovoljna i zadovoljena. Jer i ona želi doživjeti svoj seksualni vrhunac. A meni je seks s njom posljednja stvar na pameti. Jednostavno ona me ne uzbuđuje, ništa u meni ne budi, nema seksualne energije i ništa u meni ne aktivira. I brige mene za njenu nemirnu vaginu, briga mene za njene nelagode i uzbuđenja, briga mene za njene čudne osjećaje u području spolovila, brige mene što ona često traži seks, briga mene za njenu napaljenost, za njenu

ovlaženost i ne mogu ja pratiti taj njen ritam. Za jedan rođendan sam joj kupio vibrator, pa neka se čačka s njim, meni više nije do toga.

Stoga moja bivša žena stalno nekoga terorizira, emocionalno zlostavlja i toksična je do krajnjih granica. Ona ne želi nikakav kompromis. I da to na mene utječe loše, utječe loše. Jer ne znam što će mi doći u kuću, obična i mirna žena iz susjedstva ili nekakva raskalašena vampirica, leptirica ili zmaj žena. Nikad ne znam koja verzija moje bivše žene će doći. Ali da me spolno zlostavlja, da me pohotno gleda, to ona čini. I ne znam kada bih je optužio za spolno zlostavljanje, kada bih je kazneno prijavio, bi li mi to sud uvažio. Jer naš sud samo uvažava spolno uznemiravanje muškarca, a ne i od žene. Naš sud i naša država su cirkus nad cirkusima. Valjda ja zato stavim na sebe sunčane naočale, da ne bi netko pomislio da ga pohotno gledam. A moja bivša žena širi svoje noge, pokazuje mi svoje intimno rublje i seksualno me izaziva.

A ja tražim u sebi i u drugima vjeru, pobožnost ili religiju. Ne želim više biti pred vratima pakla i nemorala, želim ući u raj i pronaći svoj moral, sklad i mir. Želim postati deklarirani, katolički, praktični vjernik. Ali kad čujem da su i naši svećenici pedofili, predatori, da vole novce, da se bave politikom, da tupe nešto kao ni sebi, a ni svom, da se druže s bogatima, a ne našom sirotinjom, odmah izgubim povjerenje u našu Crkvu, odmah se od svega distanciram, povučem u svoju osamu i tamo prakticiram svoju vjeru. A to naša Katolička crkva ne tolerira i ona kaže:

„Mora se ići barem na nedjeljnu misu, inače nisi vjernik.“

A tamo čujem nekakvu visoku politiku, tamo čujem o našem domoljublju. Tamo ne čujem ništa o mom siromaštvu i nezaposlenosti. Tamo nikoga ne zabrinjava naše siromaštvo. Tamo se govori o pobačaju, umjetnoj oplodnji, o pornografiji, o

prostituciji, ali ne o našim pretvorbenim pljačkama, o našem osiromašenju, o našem nezadovoljstvu i našem pesimizmu.

A meni moja bivša žena jednom dolazi normalno našminkana, pa je jednom pretjerano našminkana, a opet nekad zna doći nenašminkana, neumivena i krmeljiva. Jednom je raspoložena, drugi puta je tugaljiva, treći puta je bahata. Nikad s njom izaći na zelenu granu. Jednom mi dolazi u trapericama, s kapom i sunčanim naočalama, drugi puta u crnom kompletu, a treći puta u nekakvom crvenom kostimu. I nekad zrači ljepotom, ali više puta zrači ružnoćom, vulgarnošću i nemoralom. A ja se odmah sjetim spavanja s njom. Sjetim se njenog hrkanja, pričanja u snu, njenog okretanja, borbe s njom oko pokrivača. Sjetim se njenih svađa i rasprava. I onda smo jednom odlučili da ćemo spavati odvojeno. I valjda je to bio početak tog našeg razlaza. To je bio početak našeg kraja ili kraj naše veze.

A ja se sada borim sa svojim dostojnim ili nedostojnim preživljavanjem, sa svojim grotesknim situacijama i poniženjima, ja se borim s tim našim svakodnevnim, egzistencijalnim i tranzicijskom posljedicama i nestašicama, borim se sa tom našom nemoći da se išta može promijeniti, borim se protiv svih nevolja, borim se s tom našom općom apatijom, otuđenošću i nezainteresiranosti jedne za druge. I zato mi je sve odvratno, i zato mi je moja bivša žena odvratna. I ne dijelim s njom tu njenu euforiju prema plastičnim i estetskim operacijama, ne dijelim tu njenu euforiju zaduživanja kod kamatara, zato smo postali dvije potpuno različite osobe. Zato smo postali stranci u noći. I zato mi valjda ona dolazi. Dolazi isključivo radi novca, a mi smo samo stranci u noći:

*„Stranci u noći izmjenjuju poglede, pitajući se kakvi su izgledi,
da će izmjenjivati ljubav prije kraja noći.
Nešto u tvojim očima me poziva,
nešto u tvom osmjehu je bilo tako uzbudljivo,
nešto u mom srcu reklo mi je da moram imati tebe.*

*Stranci u noći, dvoje usamljenih ljudi, mi smo bili stranci u noći.
Do trenutka kada smo rekli naše prvo Zdravo, malo toga smo znali,
Ljubav je bila samo pogled koji nas je zanio.
Topli ples u zagrljaju koji nas je otplesao."*

I nikako ne mogu shvatiti zašto mi moja bivša žena dolazi kad je naša veza završila i kad joj govorim da nemam novaca. I nikako ne mogu shvati zašto mi ona dolazi kad smo se mi razveli i ne bi trebali živjeti zajedno i jedno drugo kontaktirati. Valjda bi trebali prekinuti sve veze, a ne zlostavljati jedno drugo. Jer iz toga se rađaju naši bjesovi, naše boli i naša ogorčenja. Tada mi postajemo grozni jedno prema drugome i to traje i traje. A ja to jednostavno želim prekinuti, jer meni ne odgovara takvo stanje. Ne želim biti sam, ali više ne želim tu ženu. Dosta je bilo s njom, a ona to ne shvaća. Ona misli da ja imam potrebu za društvenošću, ona misli da ja imam potrebu za druženjem, za njenim društvom, a ja to nemam. Jer kod nje u posljednje vrijeme prevladavaju muški hormoni, ona ima testosterona koliko hoće. I ona je oduvijek htjela biti muško, jer je njen tata želio sina.

A to što mu se nije posrećilo, pa je dobio kćerku, tek se sada vide posljedice. A jeli ona ženstvena ili je muškobanjasta ili je muški predator ili je zarobljena u muškom tijelu, tko za to pita. Ona je ušla u menopauzu i klimakterij, pa i tako više ne može roditi. I ja više nemam razumijevanja za nju, nedostaje mi i zaljubljenost prema njoj, prošla je moja velika strast, pa moja iskrena i stabilna ljubav i sada ja tu ženu više mrzim, nego što je volim. Jer ona mi je otvorila oči kad mi je rekla da se želi razvesti od mene. Do tada sam ja živio u krivim uvjerenjima. I od tada sam se odljubio od nje i od tada sam shvatio da je ljubav prolazna. Nestalo je gorivo koje je sve to pokretalo. Nestalo je intimnosti i seksualne želje. A uz to ona ima disocijativni poremećaj osobnosti i identiteta, rascjep ličnosti i osobnosti, ma što to bilo i ma što to značilo. Nekad smo za to

govorili da ima poremećaj višestruke ličnosti, a sada se to drugačije kaže. Ali značenje je isto, ona ima jedno tijelo, a više duša.

Ona je totalno promijenila identitet, pamćenje i svijest. Zaboravila je sve dosadašnje stvari i ponaša se po svom. No, ja ne želim trpjeti taj njen teror, to njeno maltretiranje i uznemiravanje. Ne želim trpjeti njene praznine u pamćenju, taj njen novi alter ego, to njeno dvojno ili bipolarno ponašanje i to njeno opijanje alkoholom. Ja bih htio da mi se vrati tradicionalna, poslušna, konvencionalna i konzervativna žena, a meni se uvijek vraća žena zmaj, preljubnica, jedna raskalašena, promiskuitetna, nemoralna i lakomisljena ženturača i nudi mi BDSM i sado – mazo seks. A ja sam jedan patrijarhalan i tradicionalan muškarac. Takav sam i ne želim se mijenjati pod stare dane, a moja bivša žena iskorištava moju dobrotu. I brige mene za uzroke i simptome tog poremećaja moje bivše žene. Briga mene što njen osjećaj dominacije zavlada i prevlada njene osjećaje, misli i ponašanje.

Ja bih najradije pobjegao od svega, od moje bolesne, poročne i perfidne žene, ali nemam kamo. Više nisam ni za kakav posao, imam psihotične epizode i deluzije, vrti mi se u glavi, mentalno sam nestabilan, ispadaju mi stvari iz ruke, a osjećam se poremećen i promašen. Pitam se gdje su nestala vremena kad sam sanjao turske hareme, kad sam sanjao seksualne robinje, kad sam sanjao žene izraženih oblina, duge plave kose, uskog struka i punih usana. I ne bih ja te žene ničim mamio, ne bi ih drogirao, ne bi ih silovao, ne bih bio njihov predator, ne bi im pričao o spravama za vezanje i mučenje, nego bi one bile u tom mom haremu dobrovoljno, ili dragovoljno, kako se sada kaže. Te žene će uživati, prvo će se lijepo obući, a ona ću im ja priuštiti zabavu i uzbuđenje. I za taj svoj harem ću birati lijepe žene, neće one biti neprivlačne i muškobanjaste. Neće one biti sponzoruše i glupe plavuše, biti će one normalne žene.

A onda me je presjekla izjava moje žene da ju seksualno ne privlačim i ne uzbuđujem, da joj više ne pružam klitoralna, vaginalna, kombinirana i višestruka sladostrašća, da mašta o drugima, da ona ima potisnute potrebe i da se razvodi od mene. Da joj je tužno sa mnom, da kako sam nezaposlen, više joj ne pružam financijsku zaštitu. Da se ona od svega raspada, da joj je teško, da traži svoju duhovnu i financijsku ravnotežu, da je ona u svom ponoru ili u svom dnu i da ne želi sa mnom doživjeti dno dna. Jer ona je stalno protiv nekoga. Te joj ne valja naša država, te joj ne valja naš sustav, te joj ne valjaju naši mafijaši, zelenaši i kamatari. Pitam je zašto se s njima onda druži, a ona odmahuje glavom i nešto više. Kažem joj:

„Šuti i trpi, može te netko čuti!“

„Moram priznati da me od svega toga strah. Osjećam svjesni ili podsvjesni strah. Prijavila sam te utjerivače dugova policiji, ali njih je sve to brige. A oni mene uznemiravaju stalnim pozivima, svakodnevno me zovu i to više puta. Zovu me na mobitel, prijete mi i proganjaju me. Ja sam posudila 20.000 Eura, otplatila sam 100.000 Eura, a još sam dužna 200.000 Eura. Gdje to ima, samo kod nas.“
„Za što si se zadužila?“

„Za te moje estetske operacije. Znaš da držim do ljepote i estetike.“

„Nisam li ja već jednom otplatio tvoj dug.“

„Nisi. Ja sam se ponovo zadužila.“

„Onda trpi te utjerivače dugova.“

„Ti to ne bi mogao riješiti?“

„Od kuda mi 200.000 Eura? Znaš da ne radim, pa nemam.“

„Oduvijek si imao nekakve zalihe?“

„Sada toga više nema. Kriza je i recesija je. Valjda si o tome čula.“

„Ali strah me je. Nekad osjećam paranoju i paniku, nekad opsesivno kompulzivni poremećaj, a nekad post traumatski stresni poremećaj. Ti utjerivači su uporni, nasrtljivi i agresivni i tko zna što su u stanju učiniti.“

„Ti tvoji strahovi su iracionalni. Nisam čuo da je kamatar ili utjerivač ubio svoju žrtvu. Ako je ubije, onda nema povrata duga. Eventualno ti slome prst ili rebro, iščaše kuk ili slome koljena.“

„Stvarno si me utješio, a ja samo želim normalan život i poštivanje ljudskih prava.“

„Kažem ti da su ti strahovi iracionalni i nerealni. Trebaš ih potisnuti duboko u svoju podsvijest. Trebaš skrenuti pažnju na druge probleme.“

„Više nisam normalna. Ne kontroliram situaciju. Postajem duševno bolesna. Imam napade panike i opsesivne misli. Mora li mi se to sve događati? I hoće li doći kraj svemu tome?“

„Mora biti tako, kad se ti zadužuješ kod kamatara. Umjesto da imaš nekakvu neobičnu seksualnu fobiju, da se kao sve normalne žene plašiš miševa, zmija, pauka ili buba, da osjećaš strah od letenja ili iskakanja padobranom iz zrakoplova, ti imaš strah od mafijaša i utjerivača dugova.“

„Što mogu kad su mi ti utjerivači dugova pretvorili život u pakao. Kad su mi utjerali strah u kosti. I još zovu mog upravitelja, i još zovu moje roditelje, moje prijatelje i ostalu rodbinu, da oni plate dugove. Pa što oni imaju s mojim dugovima. Upravitelj mi stoga prijeti s otkazom, a rodbina me se odrekla.“

„Kažu da u Srbiji utjerivači dugova i reketaši podmeću eksplozivne naprave i paklene strojeve pod automobile. To je kod njih nekakav vid opomene. Kod nas je to donekle civilizirano, ali da su utjerivači dugova strah i trepet, jesu.“

Najopasniji su mafijaški obračuni ili kad se oni s nekim obračunavaju i nekog likvidiraju. Njihove osvete su grozna stvar, njihova višestruka ubojstva su grozna stvar, a oni prvo opomenu, ili ne opomenu, a onda slijedi egzekucija. I od toga svi zaziru, pa od toga bježi i policija. I kažu da se Roberto Saviano, autor romana „Gomorra“, našao na mafijaškoj listi za odstrel, jer je prikazao kako funkcioniše mafija, napolitanska Camorra, sicilijanska Cosa Nostra i kalabreška „Ndrangheta“. No, njega nadzire policija i on je pod 24 – satnom policijskom zaštitom. I valjda zato kaže:

„Nije me strah umrijeti, nego nastaviti ovako živjeti.“

Jer on ne smije voziti bicikl, automobil ni motocikl. Jer on ne smije nikuda ići bez policijske pratnje. I stalno živi u strahu.

A kod nas kažu da je Franjo Tuđman otac korupcije, nepotizma, hrvatskog podzemlja, organiziranog kriminala i mafije. On je bio otac „Posavljaka“ i „Hercegovaca“. Kažu da je on te mutne tipove trebao u obrani zemlje, oni su mu trebali kao izvršitelji prljavih poslova: krijumčarenja oružja i droge, reketarenja i kamatarenja i kad su oni otkazali poslušnost, osilili se, bili su od nekog likvidirani. Ni do dana današnjega, ne znaju se počinioci. I još neko kaže da kada se mafijaši međusobno obračunavaju, to se nikog ne tiče, pa se to ne tiče ni naše policije. Ali zato su službeno ili neslužbeno proglašeni mafijašima, kriminalcima i ratnim profiterima zapovjednici obrane Vukovara. Njih je takvima proglasila nekakvo Državno povjerenstvo o gradu Vukovaru. Pa su tako oni optuženi za rušenje ustavnog poretka, da su kovali urotu protiv demokratski izabrane vlasti i da su sudjelovali u projektu državnog udara.

Ali što to vrijedi mojoj ženi, ona treba novac, pa ga posuđuje od mafijaša. Za nju su ili nisu sve situacije bezizlazne i beznadne, za nju su sve ulice slijepe ili nisu, pa tako i ova. Ona je zbog tog straha od mafijaša i utjerivača dugova na rubu živčanog sloma. Ona već pije lijekove protiv tjeskobe i straha, ali je i dalje emocionalno nestabilna i dalje dramatičira i život joj je crn da ne može biti crnji. Pa tako ona koristi alkohol kao rješenje iz krize. I to ne bilo koji alkohol, nego černobilsku votku Atomik. Ona se pravi od plodova uzgojenih u zoni radioaktivnosti, pa je zato dodatno radioaktivna ili nije. Radioaktivne nečistoće su joj nusprodukt i možda je zbog toga moja bivša žena luda 100 gradi. I nekad želi da je se seksualno uznemirava, a nekad ne želi. No, takvo je naše društvo u cjelini, nad njim vlada nekakva bolest, pa smo i mi bolesni. Pa i mi imamo psihičkih problema, pa i mi pijemo sredstva za smirenje ili idemo na psihijatriju, u Popovaču ili u Vrapče.

Ili je sve to mojoj bivšoj ženi od gledanja serije „Seks i grad“ ili od gledanja filma „50 nijansi sive“. Ta serija i taj film su je maksimalno zdrnali, unazadili, oslobodili joj PMS i hormone i još više emancipirali. Ali ne kao nekakvu ekstremnu i fundamentalističku aktivisticu ili feministicu, nego kao seksualnu zvijer. A sa mnom ima vezu iz pakla, to joj je to nešto relaksirajući, da ne bi doživjela živčani lom ili slom. Inače bi ona mene proglasila za monstroznog muža, ali to ne smije, jer bi mi sud dodijelio ili udijelio kaznu ne prilaženja, a ona to ne želi. Briga mene što je nekad moja bivša žena bila predmet maštanja svih muškarca, što je muškarce palila kao šibicu, što je nekad bila seks simbol, sada se ona doima pijanom, sada je ona u svom životnom padu i živi u svom nekakvom paklu. I troši se s kim stigne. Meni je to nemoralno, vulgarno i prosto, pa ne želim s njom išta imati. Jer ja još držim do kulture i profinjenosti.

A mene brine to, da se ta žena nije razočarala u muškarce. Jer naši muškarci su seksisti i šovinističke svinje. A postoje i muškarci pedofili, vole mlade curetke, a ne oronule babe i starice. Stoga ja hoću ostaviti nekakav nadrealan dojam, pa je ja izazivam i kažem:

„Trebaju mi novci za javnu kuću u Sloveniji. Treba mi neka mlađa žena ili djevojka.“ „Čula sam ja da se u Sloveniji otvorio nekakav neukusni bordel s lutkama. I da pola sata druženja s tim lutkama košta 60 Eura. Da ne misliš i njega posjetiti?“

„I ti si silikonska lutka jer imaš silikonske grudi, glavu, bokove i guzicu. I ti si nekakva plastična lutka.“

„Ja ne raspravljam s onim koji ide u javnu kuću. Ne simpatiziram i ne držim ništa do najstarijeg zanata. Smatram to razvratnim, nemoralnim i nedostojnim čovjeka.“

Za mene je ta njena izjava na rubu pameti, za mene je ta njena izjava dokaz da kod nas vladaju dvostruka moralna mjerila. Mi osjećamo antipatiju prema nečem normalnim, a simpatiziramo nešto što nije moralno. Jer moja bivša žena i dalje služi muškarcima, i troši ih kad stigne. Ona im treba za brzi, grubi i prljavi seks, a ona misli da je to normalno i romantično. Ona bi se ljubila i mazila, ona bi da oni postepeno skidaju njeno seksi donje rublje i visoke pete, a oni to brzo obave i pobjegnu od nje. Kud koji, mili moji. I najradije bi je poslije tog brzinskog seksa mlatili, davili i vrijeđali. Kao što je to činio ili nije činio Alojz Tomašević. Naime, njega je sud osudio, ali ne na zatvorsku kaznu, nego na uvjetnu kaznu od 10 mjeseci. A netko kaže da je on svoju suprugu šamarao, stiskao za vrat, prijetio da će je ubiti, izboosti, rasparati joj grkljan. Nazivao je luđakinjom, glupom kravetinom i da sve to s njenom tužbom ona čini iz čiste ljubomore.

I valjda zato, naše žene trpe napastovanja, uznemiravanja, omalovažavanja, sustavna ponižavanja i nasilja jer treba izdržati tu borbu i to dokazivanje nekakve pravde. Ili one ne trpe suđenja, pa bježe glavom bez obzira. I valjda zato se ne prijavljuje obiteljsko nasilje. Pogotovo muški to ne prijavljuju, jer sustav ne pomaže, jer sustav ne kažnjava, a tko će vjerovati muškarcu da ga njegova bivša žena uznemirava i maltretira. I valjda zato ja šutim i trpim. A trebao bih i ja nešto poduzeti, trebao bih i ja biti nasilan. Jer nama na

brdovitom Balkanu je to u krvi. Jer nama je u krvi da nam žene vrište, da ih udarimo u glavu i u oči, da imaju podljeve, da ih stoga odgurujemo, da ih stoga ozljeđujemo i da one tom prilikom udaraju tijelom u radiator. Jer mi smo seksisti, seksizam je naš svakidašnji život, jer mi kažemo da žena nije za mudraca, nego za madraca. Ona treba biti naivna, ona se treba ponašati kao klinka i treba prihvatiti sva naša udvaranja, a kada ostari, onda ćemo je mi zamijeniti mlađom kopijom, sa mladim grudima, sa mladim tijelom i sa mladom stražnjicom, bez celulita, sala i strija.

POGLAVLJE 2

Valjda zato, moja bivša žena djeluje pijano. Kao da je doživjela svoj ponor i dotaknula nekakvo dno. A jeli popila alkohol ili tabletu za spavanje ili smirivanje, ja ne znam. Ali da je izgledala kao da nije prodisala, izgledala je. Jer je izgledala kao da ju je taj alkohol ili ta tableta ubila. Bolje bi bilo da je otišla kućnom liječniku, nego što je meni došla. Jer kažu neuropsihofarmakolozi da je što se tiče učinka, alkohol gori i štetniji i od heroina i od kokaina. A kod nas je takva situacija da ne možeš nikoga proglasiti alkoholičarom. Ja sam htio proglasiti svoju bivšu ženu alkoholičarkom, pa sam išao od Poncija do Pilata, svima sam govorio o tome, ali naši liječnici su oportunisti, prilagođavaju se prilikama i peru ruke od svega. Jedan mi tako kaže:

„Pustite da sve ide svojim tijekom. Smirit će se ona jednog dana.“

Ali taj dan, nikako da stigne. I ja sam od svega umoran, ja sam na granici pucanja, ja sam na granici živčanog loma ili sloma. I dosta mi je neučinkovitosti našeg sustava i naših institucija. Jer ona pije alkohol više nego što bi to trebala, jer ona pije lijekove više nego što bi to trebala, a ja joj kažem:

„Ne znam što piješ, ali to ti škodi. Ne možeš se kontrolirati i ne funkcioniraš kako treba.“

„Takva sam, kakva sam.“

„Ali meni ne odgovara da mi takva dolaziš.“

A ona šuti. Jer ima svoje mamurluke i glavobolje. Jer je ljuta, frustrirana, depresivna i anksiozna. Jer je neugodna i agresivna. Jer ima rupe u sjećanjima. Jer ne pamti da mi je došla i da sam joj rekao da mi ne dolazi.

Ali ona mi se vraća, pa me maltretira i zlostavlja i kaže:

„Danas sam doživjela orgazam tijekom erotskog sna. Znaš li koga sam sanjala?“

„Da nisi sanjala Jackuesa Houdeka?“

„Ne pričaj gluposti. Sanjala sam Georga Clooneya.“

„On je miljenik mnogih žena. On je najseksipilniji i najšarmantniji muškarac i mnoge žene ga sanjaju.“

„Ne znam što bih dala da budem njegova.“

„Ali i on ti se ofucao. Nije više tako atraktivan.“

„Za mene je dovoljno atraktivan i privlačan. Na njega se odmah ovlažim i uzbudim. S njim odmah doživim orgazam i ne sramim se to reći.“

A mene baš briga koga ona sanja i tko ju uzbuđuje, s kime ona doživljava orgazme. Sve je bolje od plakanja. Jer ne volim ženske suze, žensku negativu i ženski pesimizam. Pitam se kako li je muškarcima u Ukrajini? Otišlo ih je 10 milijuna, a oni preostali imaju tri milijuna žena više nego muškaraca. No, možda Ukrajinke nisu napaljene, napadne i nasilne? Morat ću to istražiti, možda neku izaberem za sebe. A ja bih samo htio moj mozak i tijelo održati aktivnim, želim malo usporiti, ali želim i pravodobno prevenirati i dijagnosticirati nekakve bolesti. Pa rješavam razne zagonetke, ispunjavam križaljke, igram tetris, kartam s kompjuterom ili protiv njega, igram šah, slažem pasijans i igram druge video igre. Želim se pridržavati parole: u zdravom tijelu, zdrav duh. Zdravo se hranim, koristim mediteransku prehranu i dash dijetu. Ne želim se ja zapustiti, ne želim oslabiti svoje intelektualne sposobnosti, moram nešto raditi. Pa tako radim nešto na crno, samo to ne govorim mojoj bivšoj ženi. Jer ona odmah pita za novce. I nije joj toliko važan seks sa mnom, nije joj važno nekakvo razumijevanje, nekakvo povjerenje,

bitan joj je novac ili financijska sredstva. A ja nikako da izgubim živce i životni kompas, pa ne počinim nekakvo nasilje i ne skončam to. Jer ja sam zlostavljeni muž, trpim žensko nasilje, ali bojim se to nekome priznati, jer će me taj ismijavati.

I kažem da više ne želim stimulirati erogene zone: bradavice, stražnjicu, dražicu i g – točku moje bivše žene. Ne želim je dodatno raspamećivati, ne želim joj dodatno stvarati nelagodu i uzbuđenje u predjelu njenog spolovila. Ne želim djelovati na njen mozak, a za mozak kažu da je najvažniji spolni organ. Brige mene za njene eksplozivne orgazme, briga mene za njenu ženstvenost i to što se ona želi dobro osjećati u svojoj koži. Briga mene za njen hipotalamus, briga mene za njeno reguliranje kemikalija u mozgu, brige mene za njen oksitocin i briga mene za njen sindrom mirne ili nemirne vagine. Jer sam ja mojoj bivšoj ženi, za neki od rođendana, kupio vibrator. Pa neka se ona s njim zabavlja, neka joj on pruži užitak, a mene neka ostavi na miru. Ja ću si kupiti viagru, on će mi potaći libido ili ću imati erotske snove i čekati ću neku zgodnu i uzbudljivu Ukrajinu. Ako mi to ne pomogne, sanjati ću tunele i špilje.

Jer mi se ponašamo po svojim balkanskim normama i po svojim balkanskim stereotipovima. Kod nas su prisutni dvostruki standardi. Jedni standardi važe za žene, a drugi standardi važe za muškarce. I ovdje na Balkanu, muškarac ne može biti žrtva, on mora biti pravi muškarac, ženskaroš, mačo - man ili frajer, on mora biti nasilnik. I naše zakonodavstvo i naše institucije se tako ponašaju. Nitko nema razumijevanja za slabe muškarce, za papučare i mlakonje. Muškarac mora biti promiskuitetan, time se on dokazuje. Žene koje su promiskuitetne su zato bludnice, kurve, drolje ili vještice koje treba spaliti na lomači. Jer kaže se da ključ koji može otvoriti svaku bravu je dobar ključ, a brava koja se otvara svakim ključem je loša brava. No, ima i toga što ide na štetu muškarca, pa tako žene u prosjeku žive duže 10 do 12 godina, kada je katastrofa na Titanicu, prvo se spašavaju žene, piće plaćaju muškarci, zainteresiranim ženama je

otvoren put u visoku politiku, a muškarac optužen za silovanje odmah ide u zatvor, sudi mu se po kratkom postupku i biva osuđen čak i ako je optužba lažna, obrnuto ne.

Ali bez obzira na sve to, ja mojoj bivšoj ženi ne kažem da je seksi zavodnica, da je vamp – žena, da je uzbudljiva, nego da je napadna pohotnica. Uz to ona neizmjereno laže, koketira i zavodi me. A meni je dosta te njene pohote i napadnosti. I briga mene za naše dvostruke standarde, briga me za njen izgled, briga mene za njen ugled, briga mene hoće li ona imati puno ili malo seksualnih partnera, hoće li ona imati ili neće seksualne avanture, hoće li je netko zvati štracom ili droljom, hoće li je netko osuđivati ili neće. Hoće li netko naše muškarce zvati dobrim ljubavnicima, frajerima ili mačoima. Ja sam star čovjek, nezainteresiran za bilo što, i htio bih usporiti sve svoje aktivnosti. Nisam više u toj vječnoj i užurbanoj utrci za privilegijama, novcem, položajima i financijskim sredstvima. Želim živjeti u životnoj ljepoti, blagostanju i miru, bez napora i stresa. Želim se otvoriti prema svojoj sreći, uživati u godinama koje mi dolaze i biti zaštićen od zla svake vrste.

A moja žena kada dođe k meni, odmah čupa kabel za laptop iz struje, jer tada zna da ću razgovarati s njom ili da ću se svađati s njom. Inače ću nezainteresirano gledati u laptop, a ona me želi podrediti sebi i kontrolirati. A ja ni ne znam zašto je to tako, za mene je sve propalo s njom, uz to svaki njen dolazak je stres za mene. A ja od stresa posijedim, posijedi mi kosa. Jer ona je za umobolnicu, jer ona je umobolni pacijent, jer ona je totalno disfunkcionalna. I ona meni takva dolazi. Odmah kod mene izazove stres i ja odmah sijedim i posijedim. I to nije jedino zlo, to sve se odražava na moje krvne žile, na moje poštovanje i samopoštovanje, na moju dušu i psihu, na moj mozak, na moje srce, na moju probavu, na moju nadbubrežnu žlijezdu, na moju jetru, gušteraču, na moj tlak i na moj cjelokupni organizam. Inače, ja bih htio proći kroz moje osobno čistište. Htio bih pročistiti ovo sve što mi se dogodilo u posljednjih deset ili dvadeset godina. Htio bih se

pročistiti od ovog mog bračnog kraha, htio bih vidjeti kako dalje i htio bih pronaći nekakvo rješenje. Ne želim biti dio našeg problema, nego našeg rješenja.

Ali mi u principu ne tražimo rješenja, mi smo stalno u nekakvim krizama, mi se stalno borimo s nekakvim demonima, mi smo stalno u turbulentnim razdobljima, nikako da se posložimo, pa smo stalno u problemima. Želimo ljubiti mlađu kopiju svoje bivše žene, ali nam to ne uspijeva. Zato valjda moja bivša žena ne govori:

„Dubre, ubit ću te, satrt ću te sjekirom.“

Njeno ponašanje je rafiniranije, ona mene ne tuče i ona me pita:

„Imaš li što novaca za posuditi?“

„Kako me tako što možeš pitati? Ti posuđiš novce, ali ih ne vraćaš. Bolje da pitaš: „Možeš li mi dati novaca?“

„Možeš li mi dati što novaca?“

„Ne mogu jer nemam.“

„Zato te i pitam: možeš li mi posuditi novce?“

Meni je dosta tih njenih dolazaka i tih njenih pitanja. Za mene je to uznemiravanje i maltretiranje. Ne mora stoga muškarac biti 120 ili 150 kilograma, a žena 50 ili 60 kilograma. Ne mora on biti jači spol. Ne mora biti tako velika razlika u kilogramima, ne mora netko zato biti žrtva, a netko nasilnik. A u međuvremenu su se vremena promijenila, pa ja sada imam 80 kilograma, a moja bivša žena bogami ima također 80 kilograma ili više. Pa je ja moram trpjeti, moram trpjeti njena nasilja i to da više nisam nadmoćan i trpjeti to da sam papučar, mlakonja ili kukavica. A moja bivša žena je tempirana bomba, pa kad ne dobije novce odmah napada:

„Zašto mi ne možeš posuditi novce?“

„Ti ih ne vraćaš, a ja nemam dovoljno ni za svoje režije, ni za svoje životne troškove. Uostalom zašto bih radio, kad mi ti onda dođeš i tražiš novce?“

Naravno da time ne prestaje psihičko nasilje i vrijeđanje moje bivše žene. Pa tako ona nastavlja:

„Zašto se ne zaposliš? Zašto nemaš posao? I do kada misliš tako?“

„Nema posla ni za lijek. Nađi mi ti posao.“

Za moju bivšu ženu sam ja ljudsko smeće i govno na kiši, ali moji novci su joj dobri i korisni. Zato ona kaže:

„Ne vidim svrhu od dolazaka k tebi.“

„Onda mi nemoj dolaziti.“

„Tko bi ti onda došao?“

„Ne mora mi nitko dolaziti. Ne volim te mučne i tužne scene s tobom. Ne volim se s tobom svađati.“

„Zašto se ne ubiješ? Nikome nije stalo do tebe.“

„A zašto me ti ne ostaviš na miru? Želim da odeš i da se više nikad ne vratiš. Razveli smo se i red je da me ostaviš na miru.“

„Bih ja to, ali mi trebaju novci.“

„Kako ti nije jasno, ne radim, ne primam plaću, pa nemam.“

„Imaš zalihe.“

„Nemam. Želiš li mi uništiti život?“

„Tvoj život je već uništen.“

„Ali ne mogu trpjeti to tvoje iznuđivanje novaca.“

„To nije ništa u odnosu što pravi iznuđivači rade.“

„Baš me briga za tvoje iznuđivače, ne želim s njima imati posla.“

„Ja sam u tom začaranom krugu. Ja moram živjeti s time.“

„Kažem ti baš me briga za tvoje iznuđivače.“

To svađanje, te lažne optužbe, te prijetnje i psihičko zlostavljanje je počelo mojim mršavljenjem. Kad sam bio ugodno popunjen Šokac od 120 ili 140 kilograma, kad sam bio zaposlen, sve je bilo u redu. Moja bivša žena nije imala nikakvih primjedbi i puno toga mi je tolerirala. A sada se i ona promijenila. Na nju su loše djelovale serija „Seks i grad“ i film „50 nijansi sive“. Ta serija i taj film su je maksimalno zdrmali, oslobodili joj hormone i još više seksualno emancipirali. Postala je seksualna zvijer i sa mnom ima vezu iz pakla. Stoga, sam ja odlučio se razvesti i predao sam papire za razvod. I praviti ću se da me je to pogodilo, da sam doživio živčani slom i da se od toga liječim, pa što bude, biti će. Ali kažem, moja bivša žena mi dolazi, uznemirava me i maltretira. Jedan prijatelj me pita:

„Kako si ti to zlostavljan? Kako dozvoljavaš da te žena zlostavlja? Ako te zlostavlja zašto s tim ne prekineš?“

„Ne znam. Nešto je jače od mene, pa to dopuštam i dozvoljavam. Nekako se osjećam krivim za taj pad moje bivše žene.“

„Zašto se osjećaš krivim?“

„Moja bivša žena kaže da sam impotentan?“

„I ja imam s tim problema, ali popijem viagru i sve bude u najboljem redu.“

„Ne želim piti viagru, moja bivša žena mi je neprivlačna i ne uzbuđuje me.“

„Trebaš podnijeti zahtjev za razvod, trebaš joj reći: „Ostavi me, inače će sve to završiti u krvi!“ Trebaš nešto poduzeti.“

„Ali mi smo se već razveli.“

„Ako ti je ona neprivlačna babetina, onda joj trebaš priprijetiti?“

„Jesam, ali ona mi i dalje dolazi.“

„Moraš to nekako riješiti. Lupi šakom o stol i zaprijeti joj da ćeš je ubiti, zaklati ili da ćeš joj učiniti nažao.“

„I to sam činio, ali to ne pomaže.“

„Onda moraš primijeniti nasilne metode. Ja bih to lako učinio.“

„Meni to nije lako. Star sam i nemam snage.“

Lako je nešto reći, ali je to teško obaviti. Pa i dalje trpim zlostavljanje moje bivše žene. Jer ona se i dalje bavi svojim sladostrašćima. Jer konačno je netko otkrio tajnu ženskog sladostrašća, ili nije? Tu zagonetku evolucije, to nadraživanje ženske dražice ili vagine i tog ženskog vrhunca koje traje nekoliko sekundi. Netko joj je otkrio da je svrha svega da se žena umori, da ostane u vodoravnom položaju i da se spriječi istjecanje muške sperme. Ali što to ima s njom, koja je u menopauzi i klimakteriju, koja više ne može imati djecu, ja ne znam i ne zanima me. Ne zanima me fiziologija i fiziološke potrebe

moje bivše žene. Ali da razni znanstvenici proučavaju ženski mozak, proučavaju. Da oni proučavaju ženska sladostrašća, proučavaju. Pa će nas jednog dana iznenaditi svojim spoznajama i svojim saznanjima. Do tada mene baš briga za neurotransmitere moje bivše žene, za njen dopamin, oksitocin, serotonin ili adrenalin.

Ja na sve to kažem da je to posljedica našeg nazadnog seksualnog odgoja. Jer ja i nisam imao nikakav seksualni odgoj, a nije ga imala ni moja bivša žena. I to je poraz našeg samoupravnog, ali i kapitalističkog društva. A što je moja bivša žena doživjela gledajući „Seks i grad“ ili „50 nijansi sive“, ja ne znam i kažem da me to ne zanima. Pa ona više ne živi sa mnom. Ja sam za nju luzer, nezaposlen, bez prihoda, slabić, patrijarhalan, konzervativan i tradicionalist. I neka sam, samo da me ona ostavi na miru. Neka ona izlazi u grad, neka tulumari, neka liječi svoju hysteriju, neka liječi svoju ovisnost o seksu, neka zavodi, neka pije i seksa se s kim može i provodi se do mile volje. Neka se ona odrekne religije i vjere u Boga. Neka ona traži svog idealnog muškarca, neka on ima moćno oružje i dubok novčanik, neka joj on omogućuje sladostrašća, baš me briga, jer me to ne zanima.

Ona je pod stalnim utjecajem nekakvih svojih erotskih fantazija i pod utjecajem punog mjeseca. Pa štošta čini bez povoda i bez neke racionalne logike. Jer stalno ima raširene zjenice i prazan pogled. Jer stalno ne kontrolira sobom, jer stalno ima nekakvo pomračenje uma. Kako je dospjela u menopauzu, od mirne domaćice, postala je nezasićna žena, žena - zmaj i zvijer u krevetu, pa mi stalno govori da trebam ići izraditi svoj spermogram, da trebam saznati je li mi se smanjila količina spermija ili nije. Ali što me za to briga, ja više i tako ne želim djecu. Nemam snage za dječji plač, za mijenjanje pelena, za nečija govna i za nerazumnu djecu. Pa nisam ja Zvonimir Rogoz da djecu pravim u 92 godini. Moj biološki sat je odavno otkucao. Ali, sada kad sam smršavio, da mi se smanjila razina testosterona, dopamina, serotoninina, adrenalina, endorfina i oksitocina, smanjila mi se.

POGLAVLJE 3

Odjednom sam iz svojeg sretnog i smirenog sredovječnog razdoblja dospio u andropauzu ili kako se to već zove. I želim ići na sistematski pregled, samo imam liječnika opće prakse, koji se s tim ne slaže. On mi govori da je sve u redu, a po meni nije, i odlučio sam biti ću uporan. Ne želim se maknuti iz njegove ordinacije, dok on to ne riješi i pošalje me na daljnje pretrage. Želim ići na EKG, želim izmjeriti električne impulse mog srca i mog mozga. Želim izraditi rendgensku sliku prsnog koša, želim izraditi UZV trbuha: ultrazvuk jetre, žučnog sustava, gušterače, slezene, bubrega, nadbubrežnih žlijezda, krvnih žila i prostate. Želim obaviti laboratorijske pretrage šećera, kolesterola, triglicerida, kalija, natrija, kalcija i urina. Želim obaviti klinički internistički pregled srca, pluća, trbuha i ekstremiteta. Želim obaviti fizikalne preglede krvnih žila, provjeriti puls, protok zraka i disanje. Ali problem je taj da je moj liječnik dobio naputak od našeg ministra zdravlja, da se rješava takvih slučajeva i da ih odbija. Što on ima s tim što je netko bolestan, što se osjeća loše i što bi htio ići na sistematski pregled na račun HZZO-a. Već će se on nekako izliječiti, a ako neće, onda će umrijeti, pa će se njegovi problemi riješiti sami od sebe. Stoga on govori:

„Izliječit ćeš se već ti. Nije ti ništa. Dalje! Slijedeći!“

A ja ne idem nikuda. Ne priznajem ja tu našu čudotvornu medicinu i pravila našeg ministra zdravlja koji nam govori da jedan svećenik sa svojom molitvom znači više od nekoliko liječnika – specijalista.

Ne želim ja ići svećeniku, ne želim se ja moliti. Pa mi moj liječnik opće prakse kaže:

„Ti se baš ne daš otjerati?“

„Ne dam.“

„I što da radim s tobom?“

„Nemam ja tamnu kožu oko vrata, prepona ili pazuha, nemam ja izbočene očne jabučice, jezik mi je u redu, noge i gležnjevi mi nisu otekli, nemam problema s upalama mokraćnih putova, ali da se osjećam umoran i razdražljiv, da imam problema s mišićnom masom, s cirkulacijom, s duševnom ravnotežom i posebno sa svojom bivšom ženom i njenom probuđenom seksualnošću. A ja nemam libido, erekciju i potenciju. Eretilno sam disfunkcionalan ili impotentan kako moja bivša žena kaže.“

„Zar se ti nisi razveo od svoje žene?“

„Jesam se razveo, ali ona me obilazi. I želi ispunjenje bračnih obaveza. Što se jednom obeća, to traje za cijeli život. Ja joj govorim da smo mi stari ljudi u andropauzi, menopauzi i klimakteriju, ali se ona ne da nikako otjerati.“

„I što bi ti sada htio?“

„Htio bih ići internisti, urologu, andrologu, neurologu, neurokirurgu, endokrinologu i svim mogućim i nemogućim specijalistima. Želim riješiti taj svoj slučaj.“

„Vidim da te se neću moći riješiti, pa ti dajem uputnice, a ti ih nazivaj i dogovaraj termine.“

Pa tako zovem interniste, urologe, neurologe, neurokirurge, psihologe, psihijatere, androloge, endokrinologe i sve moguće i nemoguće specijaliste u našoj bolnici. Samo nije ni s njima lako, ja ih nazivam sad, a oni mi daju termin u osmom mjesecu, za godinu dana ili za dvije godine. Navodno sve je zauzeto ili sve je popunjeno, a u međuvremenu ja mogu umrijeti. Jer imam problema s mišićnom masom, jer imam problema s kostima, jer imam problema s cirkulacijom, jer imam problema s duševnom ravnotežom i svojim

raspoloženjem, jer mi sve ide na živce, jer imam problema s potencijom i libidom i to ne sa svojom ženom, nego i sa drugim ženama. A moja žena je nestrpljiva, ne može ona čekati pretrage godinu ili dvije godine. Stoga, čuvši za moj problem, moj mi je liječnik prije svega toga ponudio nekakav ADAM test, a tamo piše:

- „1. Imate li 50 i više godina?*
- 2. Je li vam se u posljednjih šest mjeseci smanjila spolna želja?*
- 3. Imate li potreban libido?*
- 4. Imate li poteškoća s erekcijom ili slabijom erekcijom?*
- 5. Osjećate li nedostatak mišićne snage ili izdržljivosti?*
- 6. Imate li osjećaj da ne uživate u životu kao prije?*
- 7. Osjećate li općenito nedostatak energije?*
- 8. Umorni ste, teško zaspate ili se rano budite?*
- 9. Jeste li često napeti ili nervozni?*
- 10. Biste li rekli da lako planete i ne možete se obuzdati?“*

I naravno da su moji odgovori negativni. Jer imam nisku razinu testosterona, dopamina, serotonina, adrenalina, endorfina i oksitocina. Sigurno je razina mog testosterona niža od 300 nanograma na 1 decilitar ili 12 nmol/l. Pa mislim da nije nešto u redu s mojim testisima, nadbubrežnom žlijezdom, hipofizom i hipotalamusom. Valjda zato imam smanjenu želju za seksom, pa imam strah od neuspjeha kod žena, imam poteškoće s koncentracijom, umoran sam, duševno sam neuravnotežen, negativnog sam raspoloženja, izgubio sam mišićnu masu i imam manjak energije. I od tih specijalista očekujem da će sve to istražiti, otkloniti i donijeti mi izlječenje. I išao sam ja na pretrage, pa je netko od tih specijalista, od tih dr. mr. otkrio da mi je nalaz jetre AST – 55 ALT – 170, a granica je do 40 nečega i da mi je razina testosterona 10, 30 nmol/l što se smatra sniženom razinom ili niskom razinom.

Pa mi ti specijalisti ili stručnjaci preporučuju ljutu i začinjenu meksičku hranu, zdravu mediteransku prehranu, kretanje,

vježbanje, ali i Levitra i Dinamico, a to je naša Plivina viagra. No, pustimo mi na miru moje nagone, moj libido, moju erekciju, moju potenciju, moju erektilnu disfunkcionalnost ili moju impotentnost kako moja bivša žena kaže, mene brine to moje smanjenje mišićne mase, moj strah od neuspjeha kod žena, moje negativno raspoloženje, moj manjak energije, moja duševna neuravnoteženost, te moje promjene raspoloženja, moji problemi s koncentracijom, što više ne mogu astralno letjeti i lebdjeti, što se fizički i psihički umaram. I još imam problem s mojom ženom koja me pita:

„Jesi li išao napraviti spermogram?“

„Nisam, a i ne znam što je to.“

„Trebaš saznati jeli ti se smanjila količina spermija.“

„Baš me briga za to.“

„Smanjenje broja spermija je znak mnogih bolesti.“

„Kojih bolesti?“

„Bolesti srca, moždani udar, visoki tlak, kolesterol i šećer ni bolest. Možda si zbog toga smršavio.“

„Što god bude, bit će. Što Bog da i sreća junačka. Išao sam dati testostosterone.“

„I?“

„Imam smanjenu razinu testosterona.“

„Zato ti libido nije kako treba, zato nemaš potrebnu erekciju i potenciju. Zato se ti sramotiš sa mnom. Nekad se tvoje oružje dizalo na mene kao od šale, a sada ništa. Sve je kod tebe krenulo nizbrdo.“

„To je i zato što me ti ne uzbuđuješ, što ne želim duge predigre, što ne želim tvoja višestruka sladostrašća. Ali briga me za sve to. Briga mene što si me ti cijenila kao rasnog Šokca od 120 ili 150 kilograma, što sam sada nekakav mršavko. Mene brine gubitak mišićne mase, moj umor i moje neraspoloženje.“

„A da ponovo zajedno pogledamo „50 nijansi sive“?“

„Ne zanima me BDSM i sado – mazo odnosi. Ja sam tradicionalni tip muškarca i ja sam za normalne seksualne odnose.“

„Ali moraš se liječiti i izliječiti. Ne možeš se opravdavati svojim snovima i gaćama Mice Trofitaljke. “

„Ne moram i neću.“

A to govorim jer mi je moja bivša žena utjerala strah od seksualnog neuspjeha i stvorila mi je dodatnu brigu. A to govorim jer je se želim riješiti. Jer nakon uspješnog ili neuspješnog seksa ona traži novce za svoje estetske operacije. A meni je toga dosta. Nemam i ne dam. Ili ne dam jer nemam. Moram platiti režije, poreze, prireze, komunalije i za tehničku registraciju mog auta. Moram platiti hranu, ponekad idem na kavu i pivo s Perom, pa i za to trebam novce. Jednostavno nemam za moju bivšu ženu i za njene estetske operacije. No ona se smiruje, pa kaže:

„Na rasprodaji sam ti kupila set za DNK – a testiranje.“

„Mora da je bio jeftin i mora da je iz Kine. No, unatoč svemu tome, ja ne znam što ću s time. Briga mene jesu li mi djeca biološka ili nisu, sada je za to kasno, oni su svoji nezavisni ljudi.“

„Naravno da su djeca tvoja. Ali set za DNK – testiranje ne služi samo u tu svrhu.“ „Nego za što?“

„Tvoji geni određuju koji je najučinkovitiji lijek za tebe.“

„Ali meni nisu odredili nikakav konkretan lijek.“

„Baš zato. Trebaš koristiti testosteroni gel.“

„Što ti je to?“

„Taj gel poboljšava seksualni život, raspoloženje i moć, višestruko je učinkovit, smanjuje simptome depresije i povećava testosteron. On potiče proizvodnju testosteronu u tvojim testisima i u tvojoj nadbubrežnoj žlijezdi. On stimulira tvoju hipofizu i hipotalamus na rad. Time ćeš potaći svoj libido, svoje seksualne aktivnosti, svoju samouvjerenost, svoje samopouzdanje i svoje raspoloženje.“

„Možda ja to i želim, ali ne sa tobom. Ti si za mene previše razmažena i luda. Odratna si mi s tom tvojom željom za pažnjom. Stalno si u svojim nekakvim lošim danima. Ti si za mene razmaženo derište, nekakva klinka i nedozrela adolescentica. Nikako da odrasteš i postaneš odrasla.“

„Takva sam, kakva sam.“

„Ali ti si nekoliko puta misteriozno nestala. Ja sam to prijavio policiji, a onda se otkrilo da si otišla nekom drugom. Otišla si živjeti s nekim drugim.“

„Otišla sam jer si ti nezainteresiran za mene.“

„I onda si tražila da se razvedemo, pa smo se razveli. I što sada hoćeš? Ne želim biti tvoj bankomat. Zašto mi dolaziš i zašto me maltretiraš?“

„Ne maltretiram te uzalud. Dužna sam za te svoje estetske operacije. Vjerovnici me proganjaju i ja nemam kuda ići, nego k tebi.“

„Molim te, ostavi me na miru.“

Iz svega toga zaključujem da se nikako neću moći riješiti moje žene. Ona me želi jakog i debelog. Za nju, muškarac ne mora baš biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali ona želi seksualnu ekstazu. Jer kada debeli muškarac pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju. I uz to one sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća. I ako je to moja bivša žena doživljavala sa mnom, pitam se što je onda odlazila od mene, što se razvodila i razdruživala. Ili je shvatila da ju drugi muškarci ne mogu zadovoljiti.

Pa traži svoj redoviti seksualni život sa ili bez promiskuitetnog ponašanja. Ona traži svoja vaginalna, klitoralna, kombinirana i višestruka sladostrašća. Želi si vratiti osmijeh na lice i uravnotežiti zdravlje. Pa traži svoje mentalno i psihičko zdravlje, seksualno uživanje, želi si riješiti svoj seksualni nagon i svoju seksualnu želju. Želi pomoći mozgu da ostane zdraviji i aktivniji, želi si potaći cirkulaciju, raspoloženje i optimizam. Želi spriječiti infarkt i moždani udar, želi izbjeći demenciju, Parkinsonovu i Alchimerovu bolest, mentalno se uravnotežiti, a ne propasti. Želi uravnotežiti tlak, estrogen, hormone i šećer, uravnotežiti si menstrualni ciklus i riješiti se kardiovaskularnih bolesti, bolesti srca, mozga i krvnih žila. A prije svega toga, želi si ona uravnotežiti hormone, prevenirati bolesti i

produljiti život. Pa i ona ide liječnicima, daje mokraću i krv, ide na rendgen, ultrazvuk i na magnetnu rezonancu.

A kažu da za vrijeme punog mjeseca naše žene polude, da ih pun mjesec inspirira na njihovo izvorno zlo, da je tada njihovo ponašanje opasno, ludo i nerazumno, da one tada dožive lunarni efekt. U njima se probude njihovi životinjski instinkti, njihovi hormoni, njihov PMS, transilvanijski efekt i nagoni. Kažu da pun mjesec ima opaki utjecaj na našu svijest i podsvijest, pa mi postajemo vukodlaci, vampiri, zombiji, leptirice, vampirice i vještice. Općimo sa vragovima, Belzebubom i Sotonom. I nekako i nekad sam ja to bez problema rješavao, kao što sam rekao, bio sam zgodan Šokac, od svojih 120 ili 150 kilograma, pa ako nisam moju ženu mogao zadovoljiti svojim oružjem, ako nisam bio pastuh, ja sam je pritisnuo svojim kilogramima i ona bi dahtala, jecala, vrištala, bogohulila, ali bila je zadovoljna i zadovoljena. Već je ona doživljavala svoja vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća.

Nismo mi imali problema s tim. No, sada je drugačije. Naime, ja sam u svojim snovima vidio prljave, rumunjske gaće Mice Trofitaljke ili Lepe Brene i doživio sam šok. Ili sam doživio šok od toga što sam smršavio 40 do 50 kilograma, što mi se smanjilo spolovilo ili što sam doživio blagi moždani udar. Sve to ide jedno s drugim. A moja bivša žena je i dalje luda i agresivna, bipolarnog ponašanja, čim se pojavi pun mjesec. I kao što sam rekao: ja sam se od nje razveo, no ona mi uporno dolazi i vraća mi se. Nikako da me ostavi na miru. I ja stalno imam problema s njenim umom, s njenim čudnim ponašanjem, s njenim ludilom i njenom agresivnošću. I ako neki kažu da je vrijeme punog mjeseca, vrijeme za duhovnu obnovu i promjene u životu, ona se ne mijenja, ostaje ista, jednako luda i nepromijenjena. I ja mislim da bi joj psihijatrijska ustanova pomogla, bi pomogla bi. Jer ona komunicira kako hoće, šuti i gleda. Uz to ona vrijeđa, stalno govori da sam impotentan jer je ne želim tako ludu i tako agresivnu. A ja samo ne želim BDSM i sado – mazo odnose, ne želim se ozlijediti ili stradati, ostalo prihvaćam. Želim biti gospodar vlastite

sudbine, a ne podređivati se životnim okolnostima. Želim se pobrinuti za sebe, odabrati svoj put i kontrolirati svoj život.

A kažu da budizam pridaje veliku važnost punom mjesecu i tom problemu. Za njih je pojava punog mjeseca nešto sveto, praznik i nešto blagotvorno. Pa su oni izradili i lunarni kalendar, umjesto našeg solarnog. Tada oni rade razne meditacije, rituale i potrage za izgubljenom energijom. To je za njih vrijeme za prikupljanje duhovne energije. Jer oni se drže astrologije i smatraju da Mjesec ima jak utjecaj na naš organizam. Pa, sada kako imam puno slobodnog vremena i ja sam počeo proučavati budizam. Želim i ja u sebi probuditi svjesnost. Želim i ja slaviti puni mjesec kao praznik. Želim i ja meditirati na puni mjesec i moliti se. Želim i ja smiriti svoj duh, želim se i ja uravnotežiti. Želim se i ja riješiti stresnih situacija, svoje prošlosti i svojih lažnih osjećaja. Ne želim se više zapostavljati, ne želim biti nesretan i ne želim više izgarati.

Ne želim više biti razmaženo derište kao moja bivša žena. Ne mogu ja više glumiti usamljenog, nekomunikativnog i razmaženog jedinca. Ne želim više dobivati samo ono što želim, ne želim imati samo loše dane, ne želim biti odvratan, moram prihvatiti kad mi netko kaže ne, ne mogu vječno očekivati da ću dobiti ono što želim. Ne mogu biti pohlepan i nepristojan. Ne mogu stalno misliti da se svijet vrti oko mene. I brinem se za svoje testostosterone, jer stručnjaci kažu da su oni bitni u funkcioniranju svakog muškarca. Jer on daje više mišića, stabilizira raspoloženje, daje više seksa i više energije svakom muškarcu. I čitam svaki oglas koji nudi testosteronski gel ili testosteronsku terapiju. Mora da to čita i moja bivša žena. Ona traži valium, jer to je rješenje za ženske probleme. Ali stalno je nezadovoljna, pa kaže:

„Moraš riješiti te probleme s libidom, s manjkom energije, s tom tvojom depresijom, s tom tvojom razdraženošću, s manjkom snage, s tom tvojom potencijom i sa nedostatkom erekcije. Moraš izvaditi

krv, dati urin, napraviti spermogram, dati svoje testostosterone i moraš ići na sistematski pregled.“

„Radim na tome.“

„Ne radiš dovoljno ozbiljno.“

„Već sam ti govorio o mojim snovima, o gaćama Mice Trortaljke, o mom mršavljenju, o mom gubitku kilograma i o mom moždanom udaru. Ja sam čovjek u godinama, pa su me snašli razni problemi. A to tvoje grintanje proizvodi kontracepcije, od njega imam slab libido i slabu potenciju.“

Uz to sam umoran, razdražljiv, bez snage, slab i depresivan. I netko kaže da je to posljedica modernog načina života, ali ja mislim da imam kroničan manjak testosterona i to zbog naglog mršavljenja ili zbog starosti. Liječnici su skeptični što se toga tiče i kažu da to dolazi s godinama, pa se ne bave s time. Ne bi oni ništa unaprijedili. Sve je tako s našim liječnicima. Oni najradije ne bi ništa radili i sve bi po kratkom postupku. Ne bi oni davali nadomjesni hormon ili lijek nebido. Ne bi oni nekome dali drugu šansu ili drugu priliku za život. Oni bi da mi i dalje živimo u našim tragedijama, da budemo razočarani i nesretni. Da i dalje imamo poremećaje cirkulacije krvi u mozgu, i u našem tijelu, da i dalje imamo poremećaj krvožilnog sustava. Da i dalje imamo ugruške, da i dalje imamo slabo prohodne krve žile, da nam i dalje ne valja naš kardiovaskularni sustav, da i dalje imamo aterosklerozu, a naši liječnici ne žele da mi živimo kvalitetno i bez ograničenja.

POGLAVLJE 4

Što reći nego da imam problema sa tim svim bolničkim specijalistima, sa tim stručnjacima, sa tim endokrinolozima, sa tim urolozima, sa tim dr. mr. docentima, primarijusima i ostalima. Navodno bi ih trebao slušati, ali ne mogu slušati tu njihovu nezainteresiranost za nas smrtnike, za nas stoku sitnog zuba. Ne mogu više trpjeti njihovu aljkavost i neefikasnost. Ne mogu više trpjeti njihovo ne uvažavanje bolesnika. Jer oni kažu plati me, pa ću raditi.

„A koliko te treba platiti?“

„Minimalno 20.000 kuna.“

„I onda ćeš raditi?“

„To je minimum minimuma.“

„A koliko ti želiš?“

„Samo nebo je granica, u Njemačkoj liječnici imaju normalnu plaću 7.000 do 10.000 Eura. Ako to ne dobijem, ode ja u Njemačku.“

I kad se ja naslušam tog nezadovoljstva našim prilikama, pitam za sebe i svoje testostosterone. A oni mi ništa konkretno ne odgovaraju. Oni bi sve htjeli nešto po kratkom postupku. Oni bi htjeli reći:

„Izliječit ćeš se već ti. Nije ti ništa. Dalje! Slijedeći!“

Oni nemaju rješenja za mene, ili imaju u svojoj privatnoj praksi koju rade popodne. A ja ne znam da li da idem k njima popodne ili da ne idem. Ne priznajem ja tu našu čudotvornu medicinu i pravila našeg ministra zdravlja koji nam govori da jedan svećenik sa svojom molitvom znači više od nekoliko liječnika – specijalista. Ne želim ja

ići svećeniku, ne želim se ja moliti, ali koliko vidim, ne nazirem ja nikakva rješenja. Oni ti kažu da imaš smanjenu razinu testosterona, a ti se trebaš s tima pomiriti i živjeti dalje s tim ili ih trebaš popodne posjetiti, pa će oni raditi na rješenju tvojih problema.

A oni ni ne znaju da ja imam ženu ili bivšu ženu koja me posjećuje i koja želi svoj uredan seks. I to ne onaj seks na brzaka, nego romantični, normalni seks uz kojeg ona doživi svoja klitoralna, vaginalna, kombinirana i višestruka sladostrašća. Jer ona ne priznaje stanje kakvo jeste, i još jednom kažem da ona želi svoja vaginalna, klitoralna, kombinirana i višestruka sladostrašća. Ona ne priznaje manjak libida, nedostatak potencije, erektilnu disfunkciju ili impotentnost kako ona kaže. I baš ju brige hoćeš li ti koristiti viagru ili nećeš. Samo ja moram nešto poduzeti, to stanje je neodrživo i ide mi na živce. I ja želim vratiti svoj libido, svoju potenciju i erektilnu funkcionalnost. Pa tako popodne odlazim do tih specijalista. Skupo plaćam njihove usluge, jer sat njihovog popodnevnog rada iznosi 1.000 Eura i više. A oni mi govore:

„Što bi vi htjeli? Razina vaših testosterona je takva kakva jest. Trebate se s tim pomiriti. Vi ste jedan stariji muškarac bez libida i izvan svih funkcija. Zbog toga ste erektilno disfunkcionalni.“
„Imam ženu koja traži svoje.“

„Onda ćete morati ići na nadoknadu testosterona i nadomjesnu terapiju testosteronom. To će vam poboljšati mišićnu masu, otkloniti umor, ali to će vam stvoriti kardiovaskularne nuspojave. Zna li da su bolesti srca i moždani udar najčešći uzroci smrtnosti i invaliditeta. Zna li vi da su to nuspojave uzimanja te nadomjesne terapije testosteronom.“

„Dat ću sve za dobar i uredan seks. Kad imam redovan seks tada sam raspoložen za posao, tada sam sretniji i uživam s ljudima i ženama. Tada imam razlog za život, tada imam volju za životom.“

„Morat ćete potpisati da ste suglasni s uvjetima nadoknade testosterona i da prihvaćate nadomjesnu terapiju testosteronima. Mi smo za informirani izbor liječenja, a ne za paternalistički. Pružit ćemo vam sve informacije i kontrolirat ćemo vašu bolest. Mi imamo za vas rješenje, a ono se zove nebido ili nadomjesna terapija testosteronom. Morate napraviti LH, SHBG, DHT, PSA, TSH, T 3, T 4, FCG, FSH i E2, pa ćemo vam utvrditi hipogonadizam. Pa ćemo vam prodati klomifen, andriol, androgel, testorex ili prymogonil.“

„Je li ta vaša metoda dozvoljena?“

„Mi se držimo glavnih medicinskih etičkih načela i Nirnberškog kodeka.“

„Što je to Nirnberški kodeks?“

„I to trebate potpisati. Trebate potpisati da se slažete s našim metodama istraživanja, trebate potpisati da ste o svemu obaviješteni, da ste suglasni s posljedicama, s nuspojavama i s kontraindikacijama. Trebate potpisati da prihvaćate sve rizike liječenja. Da se slažete s našim dijalogom između liječnika i pacijenta i našom kontrolom cijelog procesa.“

„Nekako mi se čini da je to opasan postupak.“

„Možda je i opasan postupak. Kako za koga. Imali smo raznih slučajeva. Ali ako se pacijent svega pridržava, tada to nije opasno.“

„Možete li mi to pojednostavljeno reći?“

„Nedostatak testosterona se još zove hipogonadizam. A lijekove koje sam vam spomenuo koristimo za otklanjanje toga svega.“

„Pitam vas: ima li nuspojava ili kontraindikacija?“

„Sve je to novo i kod nas neistraženo. Za početak ćemo vam dati injekciju testosterona Nebido. Nema toga što naš muškarac neće prihvatiti. Svaki naš muškarac želi imati libido i biti erektilno funkcionalan.“

„Ja se samo želim oraspoložiti i izliječiti od umora i iscrpljenosti.“

„I to ćemo vam vratiti, kao i vaš libido i seksualnu potenciju. Ali morate potpisati da se slažete s našim liječenjem.“

„Sve ću ja potpisati, ali mi prvo trebate reći koliko će me to koštati. Ja sam nezaposlen, ali imam nekakvu zalihu od prije.“

„I to ćemo ispitati. Prije nego što krenemo u sve to, moramo ispitati vaše financijske mogućnosti.“

„Kažem vam sada sam nezaposlen, ali financijski dobro stojim.“

„To ćemo istražiti.“

Specijalist odlazi. A ja razmišljam o svom imunitetu, o svom kardiotreningu, o svom visokom tlaku i šećeru, o tome kako ću otkloniti stres, o tome kako ću postati seksualna zvijer, kako ću si vratiti energiju, eksplozivnost i izdržljivost. Kako ću postati razjareni bik, a ne nestašni zec. Stoga, razmišljam o prošlim vremenima. Briga mene što je nadoknada testosterona ili nadomjesna terapija testosteronima ustvari doping. Ali neki kažu da je to eliksir života, pa ne znam kome bih vjerovao. Znam da to koriste oni u body buidingu, i da se time stvara anabolički efekt. I briga mene za nuspojave, za kardiovaskularne bolesti i za agresivnost. Ja si želim vratiti spolnu želju, libido, potenciju i erektilnu funkcionalnost, a za sve ostalo baš me brige. Briga mene za moju hormonsku ravnotežu ili neravnotežu. Samo jednom se živi i ako treba umrijet ću kao veliki ljubavnik, a ne kao seronja. Pa ću uzeti te steroide, te nedozvoljene supstance.

Jer mi na Balkanu smo testosteronska nacija. Jer mi smo patrijarhalno društvo gdje muškarac dominira. I držimo do tog našeg muškog spolnog hormona i stalno ga kontroliramo. Stalno kontroliramo i nadgledamo testise, hipofizu i hipotalamus. I zabrinuti smo kad imamo smanjenu količinu testosterona. Jer odmah imamo smanjen libido, imamo problema s našim seksualnim nagonom i potencijom, imamo problem s mišićnom masom, debljamo se ili mršavimo i imamo problem s duševnom ravnotežom. I svi mi želimo biti kao nekad, kao mladići. Želimo udvostručiti svoj penis. Pa kupujemo ilegalne lijekove, pa kupujemo ilegalne injekcije testosterona. Jer moramo biti alfa mužjaci ili se moramo povući i prepustiti svoje mjesto drugim alfa mužjacima. A to što se korisnicima steroida trajno oštećuju testisi, bubrezi, jetra, mozak, što nekome narastu grudi, to nikoga ne brine i nikoga ne zabrinjava ili zabrinjava. Stoga mi kaže moj specijalist:

„Trebate biti korisnik naših usluga do kraja života. Trebate maksimizirati zdravlje i minimizirati nuspojave. Trebate se trajno kontrolirati i nadgledati. Ali kako ste nezaposleni, nemate stalni izvor prihoda, mi vam to ne preporučujemo. I nismo zainteresirani za vas. Mi želimo imati odnos s nekim tko je finansijski moćan, a ne tko je finansijski nemoćan.“

„Ali vi ne znate moje finansijsko stanje i moje finansijske mogućnosti.“

„Raspitali smo se mi o vama i doznali da vam je račun u blokadi.“

„Račun mi je u blokadi zbog moje bivše supruge. Ona stalno traži novce.“

„To smo i rekli, račun vam je blokiran i nemate finansijskih sredstava.“

„Nije vas briga što imam visoki šećer, što mi je visok tlak. Što sam pretrpio moždani udar. Što mogu doživjeti srčani udar. Briga vas je za moj novac. Zato ste kontaktirali moju banku, a oni su vam rekli da sam blokiran.“

„Mi tako funkcioniramo.“

„Onda tako funkcionirajte i dalje, ali bez mene.“

„Ako vi tako kažete.“

Odmah pomislim da trebam pjevati Pink Floydov: „Money“:

*„Nađeš posao s dobrom plaćom i to je ok,
mislim da ću si kupiti nogometni tim.
Drži ruke dalje od moje hrpe novca,
jer mislim da ću trebati privatni zrakoplov.
Novac, to je kriminal, nemoj uzeti dio mog kolača,
jer novac je korijen svog zla.“*

Prestajem pjevati Pink Floydov „Money“. I razmišljam što učiniti. Ovi stručnjaci mi ne ulijevaju povjerenje, a ta njihova terapija je nova i neistražena. Nekome pomogne, a nekome ne pomogne. Za nekoga je uspješna, a za nekoga je neuspješna. Ne želim ja biti pokusni kunić. Kažu da su ti lijekovi za potenciju testirani na miševima, da su prošli klinička ispitivanja, ali neki muškarcu ih prihvate, a neki ne prihvate, neki imaju kardiovaskularne smetnje, a neki umru. Jer naš čovjek ima unutarjni nesklad, stalno je nečim opterećen: ženom, poslom, podsviješću ili svojom nezaposlenošću. I uopće ne znam čemu služe ti liječnici energetske medicine, ne znam čemu služe ti vrhunski znanstvenici, ti psiho – energoterapeuti, ti kromoterapeuti, ti iscjelitelji, ti bioenergetičari, ti anatomske, ti fiziolozi. Svi mi preporučuju poboljšanje osobnog razvoja, a ja ni ne znam što im to znači. Stoga se okrećem svojoj stvarnosti i pitam svoje liječnike:

„I onda mi nećete propisati injekciju testosterona, dati mi mast ili gel,“ pitam ja tog medicinskog stručnjaka.

„Nažalost nismo u mogućnosti.“

„Ali ja i dalje imam nižu razinu testosterona. Ja sam i dalje umoran, bezvoljan i imam slab seksualan nagon i slabu seksualnu želju.“

„Kažem nažalost nismo vam u mogućnosti pomoći.“

„Ili mi nećete pomoći?“

„Možete inzistirati koliko hoćete. Možete biti uporni koliko želite, mi vam ne možemo pomoći. Lijek nebido i tako možete nabaviti na crnom tržištu, a nuspojave su mu: nepravilno disanje, poremećaj krvožilnog sustava i kardiovaskularne bolesti.“

„Taj nebido može unaprijediti, ali i unazaditi moje zdravlje?“

„To vam i kažem. Najbolje da od svega odustanete.“

„Ali taj nebido mi može donijeti povećanje energije, seksualni nagon i kvalitetnu erekciju.“

„Može, a i ne mora. Ako imate problema s prostatom, ako imate problema s vašim krvožilnim i kardiovaskularnim sustavom, onda vam ne bih preporučio nebido. Vježbajte, dižite utege, unosite B i D vitamin, unosite cink u tijelo, hranite se zdravo, koristite đumbir u prehrani.“

„Bez lijekova?“

„Bez lijekova.“

Naravno da želim otići od tog specijalista, ali on se ne da i kaže:

„Moja sekretarica će vam izdati račun.“

„Ali vi ste rekli da mi ne možete pomoći?“

„To je istina, ali ste vi potrošili moje dragocjeno vrijeme.“ Izlazim od njega, brzo prolazim pokraj njegove sekretarice i bježim van. Briga mene za njene ljute povike. Briga mene za tu ekstremno kontroverznu dijagnozu i terapiju. Briga mene što te injekcije testosterona uzrokuju srčane udare ili druge zdravstvene probleme i što se specijalisti boje i odbijaju ju prepisati. A ja sam se samo htio osjećati normalno, htio sam se osjećati kao nekadašnji napaljeni mladić, ali nisam htio koristiti steroide ili tko zna što. Nisam htio koristiti lijek s crnog tržišta koji može biti smrtonosan. Pa nisam ja body builder.

I ne mogu se oteti dojmu, da me oni smatraju ovcom za mužnju, ali nemaju povjerenja u meni. Misle da će sa mnom imati problema i da ja neću moći izvršiti svoje financijske obaveze. I sada dolazim do mog osnovnog problema, ja sam nezaposlen, bez osobnog dohotka, ali nitko ne zna da sam prije toga radio 2 ili 3 posla, pa imam. Ne oskudijevam. Stoga ću se sam educirati. I neću biti i postati ovisnik o toj testosteronskoj terapiji. Prvo ću probati s narodnom medicinom, probat ću potaknuti moju cirkulaciju. A prvo ću promijeniti stil života i odreći ću se svojih štetnih navika. Zdravo ću se hraniti, vježbat ću, dizat ću utege, piti ću čajeve: zeleni čaj, čaj ginko biloba, ili čaj od borovnice, peršina, divljeg kestena ili đumbira. Ako mi to ne pomogne preći ću na čajeve od koprive, stolisnika, ružmarina i arnike. Svakodnevno ću si organizirati tople i hladne kupke i ići ću na masažu. Jest ću integralni kruh. Uz to ću uzimati vitamine B, C, D i E, cink, kalcij i magnezij.

Jednostavno se želim bolje osjećati, imati više energije i imati seksualni nagon. Jer kažu da nam je to genetski nasljedan program. Genetski nam je nasljedno da se palimo na zgodne žene i to imamo čim se rodimo. Genetski nam je nasljedno da ženama omogućavamo

vrhunsko seksualno uživanje, pomućenje svijesti i pameti i sladostrašća. Pa je tako dovoljno da nam žena zanjžiše svoju zdjelicu, da osjetimo njene feromone, da ona imitira te pokrete snošaja, pa da nas to zaludi i prošire nam se krvne žile. A hoće li žena biti lotos, slika, školjka ili slonica, to nije bitno. Hoće li ona biti anđeo ili đavolica, hoće li biti svađalačka svraka, hladna zmija, majmunica ili magarica, to također nije bitno. Jer probudit ću ja u njoj njenu prirodu, njene nagone i njenu strast. Koristit ću ja razne afrodizijake.

Koristit ću ja, bez obzira na naše krivovjerje, praznovjerje i pravovjerje, bez obzira na naš paganizam i pučku religiju: anis, miloduh, komoniku, koprivu, valerijanu, pelin, žabnjaču, guščju mast, magareći ili jarčji loj, kaćun, laneno ulje, muškato oraščić, celer. Tražim i magareće mošnjje, veprova muda, zečju krv, medvjedu ili govedu žuč, prepeličja jaja, šalicu mlijeka mlade žene koja doji. Pokušavam skinuti sa sebe uroke i zlu kob, kucam tri puta u drvo i govorim:

„Ne bilo uroka i zle kobi!“

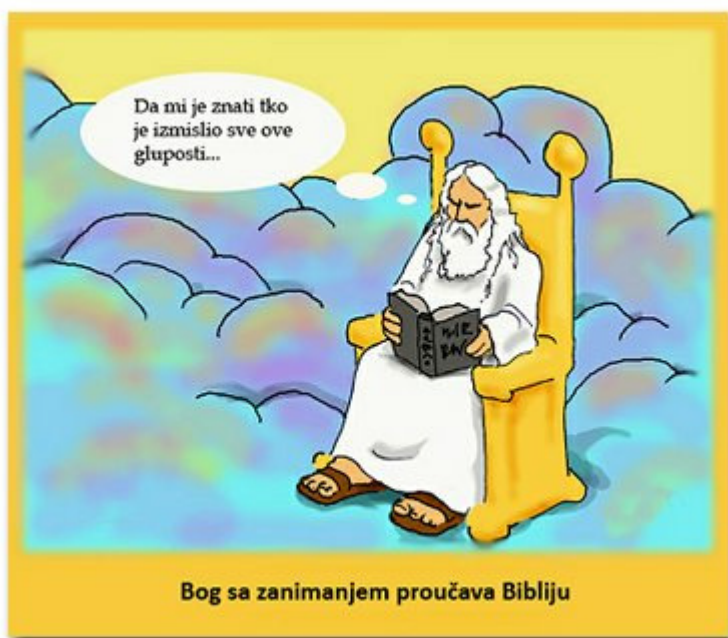
Kupit ću što treba i na crno što mi nedostaje, pa što bude. Znam da mi treba dugoročni tretman, a nekad nešto od toga i uspije. Samo još uvijek ne znam je li ta testosteronska injekcija vrijedna nuspojava. I brige mene imam li ja XS, S, M, L ili XXS veličinu mog penisa. Ako ću voditi ljubav s nekom ženom, pod stražnjicu i bokove ću joj staviti nekoliko jastuka. I time ću dobiti dublju i jaču penetraciju. Žena se neće ni snaći, neće ni pomisliti o veličini mog oružja, a ja ću već obaviti korisnu stvar.

I brige mene za žensku anatomiju. Briga mene je li žena srna, plesačica, kobila ili slonica. Briga mene gdje se ženi nalazi dražica i g – točka. Briga mene je li žena preferira duže ili kraće vođenje ljubavi. Nekako ću ja već riješiti svoj slabiji dotok i protok krvi tamo dolje, potrošit ću ja ako treba i veću količinu novca, nekako ću ja riješiti tu opskrbu veće količine krvi u moj penis. Kupit ću si ja gel za

povećanje penisa, kupit ću ja i neakve kreme, vakuumsku pumpu ili te flastere za povećanje penisa. Kupit ću ja i plavu tabletu viagru. Brige mene jesu li žene guzate, sisate ili lomne u struku. Meni je bitno imati ukrutbu, a jeli nedostatak seksualne želje i te ukrutbe psihičke prirode, to me se ne tiče. Jer ja radim na tome da podignem svoju razinu testosterona. Ali možda sam ja stigao do te faze, da sam za sve prestar. Kaže se:

„Čovjek je star onoliko koliko se osjeća starim.“

A ja se ne osjećam starim. Nisam ja za bacit. Nisam mlad, ali nisam ni star. Želim i dalje živjeti i uživati u životu. Brige me za gerontologiju i gerijatriju. Brige mene što te znanstvene discipline proučavaju starenje u najširem smislu, što su one fokusirane na zdravstvenu zaštitu starijih osoba. Istina je, više nisam kreacionist, više nisam evolucionist, više nisam darvinist, više nisam budist ili zaratustrijanac, više nisam ni iluminat, ni mason, ni cionist. Sada sam konzervativac i tradicionalist. Pa stoga, mijenjam svoju prehranu, ne pušim, ne konzumiram alkohol i vježbam pod stare dane. Uz to, pokušavam potaći svoju cirkulaciju i slab dotok krvi. Koristim razna hladne i tople kupke. Idem na masažu. Čitam i starorimskog liječnika Galena, a on mi preporučuje razne afrodizijake: ljute feferone i paprike, začine: anis i gorušicu, šparoge, grah i grašak. Današnji mediji kažu da je za potenciju dobar ginko, đumbir, artičoka, avokado, orašasti plodovi, bosiljak, kopriva, afrička šljiva, ginseng, maca, korijander, konopljika, smokve, tartufi i glog.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjugunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija".

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
„MOJA BIBLIJA“	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	25
POGLAVLJE 3	37
POGLAVLJE 4	47
POGLAVLJE 5	59
POGLAVLJE 6	75
POGLAVLJE 7	85
POGLAVLJE 8	95
POGLAVLJE 9	105
POGLAVLJE 10	121
POGLAVLJE 11	133
POGLAVLJE 12	149
POGLAVLJE 13	161
POGLAVLJE 14	173
„TESTOSTERONI“	187
POGLAVLJE 1	187
POGLAVLJE 2	201
POGLAVLJE 3	213
POGLAVLJE 4	225
BILJEŠKA O PISCU	236
SADRŽAJ	237

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja*(download), sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

MOJA BIBLIJA

Vlastita naklada

Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

MOJA BIBLIJA

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-233-1

A man with a surprised expression, looking slightly to the right. Behind him, on the left, is a figure in a red robe holding a trident. On the right, a figure in white with a halo is floating. The text 'MOJA BIBLIJA' is written in a stylized font over the man's chest.

MOJA BIBLIJA

Kažu da čovjek prije smrti mora napisati svoju Bibliju ili pravila po kojima je živio. Ja ne znam bliži li mi se smrt ili ne bliži, a da je ja preduhitrim, ja sam svoja životna pravila napisao. I uopće ih se ne stidim. Takva su, kakva su, ali moja su. No mene muči to što nekad vjerujem, a nekad ne vjerujem u zvaničnu ideologiju, u zvaničnu religiju ili u zvanični svjetonazor. Jer imam ozbiljne primjedbe na sve to. Jedva sam usvojio 10 Božjih zapovijedi, a već nam netko nameće drugih 10 Božjih zapovijedi.

Netko nam nameće da ne gledamo pornografiju, da se seksamo u misionarskom položaju, da ne slušamo srpske cajke, da ne budemo pederi, lezbače i homoseksualci. A to bi mi prihvatili ili ne bi prihvatili. Ali ti i takvi se ne zaustavljaju, pa nam govore da ne održavamo vanbračne seksualne odnose, da ne masturbiramo i onaniramo, da ne koristimo sredstva za kontracepciju, da nam žene ne idu na pobačaj i na potpomognutu oplodnju.